

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kim Lawrence

Claimed by

HER GREEK BOSS

MILLS & BOON

MODERN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIM LAWRENCE, üniversite öğretim üyesi olan eşi, sokak hayvanı olarak gelip bir daha ayrılmayan çeşitli evcil hayvanları ve bazen de boomerang oğullarından biri veya ikisiyle birlikte Anglesey'deki bir çiftlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, açık havada bahçe işleriyle uğraşmayı veya adanın ünlü plajlarından birinde yürüyüş yapmayı seviyor. Bu ada, Prens William ve Catherine'in ilk evlerini kurdukları yer!

Kim Lawrence'ın kitapları

İtalyan'ın Talebiyle Düğün
Yunanlıyla Tutkulu Bir Gece

Jet-Set Milyarderler

Sicilyalı'nın Sarayında Masum

İspanyol Gizli Mirasçıları

İspanyol'un Sürpriz Aşk Çocuğu Bilinmeyen
Oğlunu Talep Etmek

Milyardlerden Bir Yüzük

Kraliyet Yatağında Uyanmak
İtalyanın Kağıt Üzerinde
Gelini

Daha fazlasını millsandboon.co.uk adresinde
keşfedin.

Yunan Patronu Tarafından Talep Edildi

Kim Lawrence

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN: 978-0-008-92123-1

YUNAN PATRONU TARAFINDAN TALEP EDİLDİ

© 2022 Kim Lawrence Büyük

Britanya'da yayınlandı 2022

Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers*'ın bir imtiyazı 1 London Bridge Street, Londra, SE1 9GF

Her türlü hakları saklıdır, herhangi bir biçimde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil. Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek yerler, işyerleri, mekanlar, olaylar veya olaylarla hiçbir ilgisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı indirip bilgisayarınıza yüklemek için münhasır olmayan, devredilemez bir hak ve lisans elde edersiniz. kişisel bilgisayar, tablet bilgisayar, akıllı telefon veya diğer elektronik okuma cihazları (her biri "Lisanslı Cihaz") ile bu e-kitabın metnine Lisanslı Cihazınızda ekran üzerinden erişmek, görüntülemek ve okumak için. Bu eylemlerin herhangi birinin, geçerli yasaların zorunlu hükümleri uyarınca izin verilen ölçüde ve ancak bu ölçüde izin verilen durumlar hariç olmak üzere, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sistemlere aktarılamaz.

®™ , ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.millsandboon.co.uk

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
Arka plan ve yazı tipi renklerinin
değiştirilmesi Yazı tipinin değiştirilmesi
Hizalama değişikliği
Metni sese dönüştürme

***"Sana bir iş teklif etmiyorum, daha çok bir rol...
Bunu geçici bir sözleşme olarak düşünebilirsin.
Diyelim ki altı ay?"***

"Bu bir terfi mi?" Tilda bunu hemen reddedebilecek durumda değildi, daha esnek bir iş ona daha uygun bir iş aramak için zaman kazandıracaktı... ama Yunanistan? Hayır, bu *çok* çılgınca... çok uzak. Ama belki de uzak olması iyiydi?

"Bu senin bakış açına bağlı."

Kafasındaki diyalogları susturdu ve onu dinlemenin bir zararı olmayacağına karar verdi. "Bu gerçek mi?" Ezio ile geçirdiği zamanlar, bunun uydurma bir şey olamayacağını söylüyordu, ama yine de emin olmak için sormak zorundaydı. "Ben hayırseverlik vakası değilim."

Adam iç geçirdi. "Önümüzdeki altı ayı karı koca olarak geçirmemizi öneriyorum, yani temelde altı ay Yunanistan'da. İnsanların bizim denediğimizi ve benimle yaşamının imkansız olduğunu düşündükleri kadar uzun bir süre."

Şok ve inanamama duygusu, dönen kafasında çarpıştı. Beyninde şok yaşadı ve kapandı.

İçindekiler

Kapak

Yazar Hakkında Kitap

Listesi

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Okuyuculara Not

Giriş *BÖLÜM BİR*

BÖLÜM İKİ

BÖLÜM ÜÇ

BÖLÜM DÖRT

BÖLÜM BEŞ

BÖLÜM ALTI

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

BÖLÜM ON BİR

BÖLÜM ON İKİ

EPILOG

Alıntı

Yayıncı Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

CAM KAPILAR sessizce açıldı.

Tilda Raven, zengin kahverengi saçlarından yağmur damlalarını silkeledi. Nemli, dağınık dalgalar bugün sırtından neredeyse beline kadar dökülüyordu, her zamanki gibi ensesindeki makul, düzgün, kalın at kuyruğunda toplanmamıştı.

Tilda durmadı. Bir görevi olan bir kadındı, ancak bu görev, yolunu engelleyen iri yarısı bir güvenlik görevlisi tarafından kesintiye uğradı.

"Randevunuz var mı...?" Şık takım elbiseli adam komik bir şekilde iki kez baktı. "Oh, pardon, Bayan Raven, sizi tanıyamadım."

Tilda sabırsızlığını bastırdı ve derinlere işlemiş nezaketinden dolayı dudaklarını, yağmur damlalarıyla ıslanmış, pembe renkli camları olan, küçük kalp şeklindeki yüzünün büyük bir kısmını kaplayan, pek de yakışmayan kalın çerçeveli gözlüklerin arkasında gizlenen geniş yeşil gözlere dokunmayan bir gülümsemeye zorladı.

Gözleri üniformalı figürün ötesine, şık resepsiyon masasının üzerindeki duvardaki art deco saatine kaydı. Evet, hala geri dönebilirdi. üç eğer... Yuvarlak çenesi sertleşti. Bununla ilgili *bir "eğer"* yoktu; üç için geri dönecekti - tartışmaya açık değildi.

Onu kilitleyip tutamazdı!

Her ne kadar, son derece bencil patronunun bunu yapabileceğini kolayca tahmin edebilse de, eğer paçayı kurtarabilseydi.

Bunu nasıl karşılardı?

"İyi karşılamayacağı" neredeyse kesindi.

O anda korkakların kaçış yolu çok cazip görünüyordu - bu fikre kapılmıştı - ama en azından ona yüz yüze bir açıklama borçluydu. Kararını vermişti ve geri dönüş yoktu - Ezio çok ikna edici olabilirdi ama.

Ezio'nun ona iyi dileklerde bulunmayacağından emindi, ama onun öfkelenmesine hazırды.

Umursamıyordu. Bu seferki mesele, parlak milyarder patronu değildi; kardeşi Sam'di.

Sam onun önceliğiydi.

Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Tilda, oksijen maskesinin üstünde korkmuş gözleri olan genç kardeşinin görüntüsü aklına geldiğinde suçluluk duydu... Eli boğazına gitti, göğsü sıkıştı, kalp atışlarının sesi kulaklarını doldurdu ve Sam'in yaptığı gibi nefes almaya çalıştı... *O şimdi iyi... O şimdi iyi...* Mantrasını tekrarladı mantrayı tekrarladı, kafası panikten kurtulmaya çalışıyordu.

Sam iyiydi. Onu bilgisayar ekranına yapışmış oyun oynarken görünce, dün gece acil servise kaldırıldığını asla tahmin edemezsiniz. Bir şey olursa, çocukluklarından beri onları tanıyan yaşlı komşuları Bayan Lowther, Sam'in hoşnutsuzluğuna rağmen onun yanında oturuyordu.

Güvenlik görevlisinin kendisiyle konuştuğunu fark etti ve onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı.

"Üzgünüm, James." Onun sözünü yarıda kesti. "Ben... Sonra görüşürüz." Omzunun üzerinden uygunsuz bir şekilde belirsiz bir söz verdi, bunun bir yalan olduğunu bilerek,

İkonik Angelos Binası'nı ilk kez ziyaret eden herkese ciddi bir *hayranlık* anı yaşatmak için tasarlanmış alanı geçmek için acele etti.

Tilda içeri girdiğinde hala küçük bir heyecan duyuyordu, ama bugün eklektik sanat eserleri, modern heykeller, cilalı beton zemine veya ışığın akıllıca kullanımına ilgi duymuyordu. Gözleri yine, zarif resepsiyon masasının arkasında duran stilize art deco saatine kaydı. Resepsiyon masasında da aynı derecede zarif bir ekip çalışıyordu. Aslında sabah değildi, ama bunun artık önemi yoktu, yine de adımlarını hızlandırdı.

Sanki son yemeğini yemek için acele eden bir mahkum gibi... Bu görüntü yüzünde bir kaş çatmasına neden oldu. O mahkum değildi, bu onun kendi tercihiydi, sadece geç kalmaktan nefret ediyordu.

Patronunun kim olduğu düşünüldüğünde, aşırı dakik bir kişi olması şanslı bir durumdu, çünkü geç kalmak ve bekletilmek Ezio Angelos'u sinirlendiren şeylerin listesindeydi. Liste kısa değildi ve bahaneler de dahil edilmişti.

Bugün herhangi bir teklifte bulunacak gibi görünmüyordu. Teklif etmeyi planladığı tek şey istifasıydı. Daha iyi bir teklif aldığı için değil – en azından son zamanlarda değil – ya da işinden hoşlanmadığı için de değil, çünkü hoşlanıyordu

patronu, Tilda'nın erkeklerde istemediği özellikler listesindeki birçok maddeyi karşılasa da.

Çoğu insan bu özellikleri görmezden gelmeye hazır, çünkü bunlar oldukça muhteşem bir ambalajın içinde sunuluyordu. Eğer o, kişisel hesabında bir milyar doları olan, yakışıklı, zayıf bir kaslı erkeği tercih eden türden bir kadın olsaydı

Tilda'nın standartları daha yüksekti. Ve gülünç derecede uzun kirpiklere, sybaritic elmacık kemiklerine ve sağlık uyarısı taşıması gereken şehvetli dudaklara sahip olması, ona göre onun kibirli olmasını haklı çıkarmıyordu.

Ve o, steroid almış gibi kibirliydi!

Aynı zamanda çakmaktaşı gibi bir empatiye, bir mil genişliğinde acımasız bir çizgiye sahipti ve güzel kadınlara gelince... Tek kullanımlık tıraş bıçaklarından daha fazlasını tüketmişti ve öğleden önce gölgeyle kaplı, oyulmuş çene ve ince yanaklara sahip Yunan patronu da bunlardan epey bir kısmını tüketmişti.

Tüm bu kusurlarına rağmen, yapay zeka alanında servet kazanan Ezio oldukça iyi bir patrondur. Tabii ki talepkardı, ama adildi, küçümseyici değildi ve iş *asla sıkıcı* değildi. Nefes kesiciydi, ama sıkıcı *değildi*.

Adam, "imkansız" kelimesini bir meydan okuma olarak gören entelektüel bir adrenalin bağımlısıydı. Ona ayak uydurmaya çalışmak oldukça yorucu olabilirdi. Tilda genellikle başarısız olurdu, ama denemenin verdiği heyecanı seviyordu.

Ayrıca, başka hiçbir yerde elde edemeyeceği bir özerkliğe sahipti. Tilda'nın gözünde, önceki işlerinde kendisini rahatsız eden uygunsuz sözler veya bakışlar hiç olmaması, onun lehine bir durumdu. Aynı derecede önemli olan bir diğer nokta da, Ezio'nun bir kez bile onun ciddiye alınamayacak kadar genç görüldüğünü ima etmemiş olmasıydı. Tilda, bunun bunun kısmen, 20/20 görme yeteneğine ihtiyaç duymadığı gözlükler sayesinde olduğunu düşünüyordu. Onun tahminine göre, bu gözlükler, bebek yüzlü 26 yaşındaki ona beş yaş daha ekliyordu. Her ne kadar ciddiyetini kanıtlaması gerekmediğini kabul etse de, bu gözlükler ilham verici bir aksesuardı.

Yüzünde bir anlık pişmanlık belirdi. İşini özleyecekti. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Ezio Angelos'un asistanı olduğunu sohbet sırasında tesadüfen söylediğinde insanların yüzlerindeki ifadeyi de özleyecekti... Evet, o Ezio Angelos...

Asansör en üst kata ulaştığında duvardan uzaklaşırken, bencil ve sığ düşüncesinden dolayı bir suçluluk duygusu hissetti. İnce omuzlarını düzeltti ve istifa etmesine gerek olmayabileceğini düşündü. Belki de çoktan kovulmuştu. Ezio sabırlı biri olarak bilinmiyordu ve o *çok* geç kalmıştı.

Sam'den mesaj var mı diye telefonuna hızlıca baktı ama mesaj yoktu. Bu onu sadece kısmen rahatlattı. Hiçbir şey yoktu.

Dün gece, onun satranç kulübünde olduğunu sandığı sırada ondan mesajlar almıştı. Aslında yerel hastanenin acil servisinde olduğu ortaya çıktı.

Ve bunu, Sam'in dükkandan bir kutu bira çalmaya çalıştığı halde inanılmaz derecede nazik davranan köşedeki dükkanın sahibi sayesinde öğrenmişti. Sam, *havalı* büyük okul çocukları tarafından kabul görmek için çaba gösterirken astım krizi geçirmiş ve dükkan sahibi, hırsız adayıyla birlikte ambulansa binmişti. Yıllardır geçirdiği en kötü krizdi.

Dükkan sahibi ambulansı hemen çağırmış ve suç duyurusunda bulunmamış olmasaydı, Sam'in geleceği bugün çok farklı olabilirdi.

Tilda titredi. Sam'in bir geleceği olmayabilirdi!

O adama çok şey borçluydular... Tilda onu öpebilirdi... Aslında öpmüştü de. Ebeveynlikle ilgili iyi niyetli tavsiyeleri, onun nezaketi için ödenmesi gereken çok küçük bir bedeldi. *Ve, kabul edelim*, diye düşündü, kasvetli, kendini kınayan bir yüz ifadesi takınarak, *buna ihtiyacım var!*

Asansör, kendi masasının hakim olduğu geniş bir odaya açılıyordu. Kalın cam bölmeden asistanının gölgesinin bozuk görüntüsünü görebiliyordu. Dört yıl geçmesine rağmen, asistanı olması ve asistan olmaması gerçeği bazı günler ona hala yeni geliyordu.

Açık kapıya ulaştı. Kapının ötesinde, cam duvarlı, muhteşem mimari ödüllü ofis ve dışarıya doğru çıkıntılı cam zeminli bölüm vardı. Yüksekten korkmayan biri ancak buraya yaklaşabilirdi; Tilda ise yaklaşmamıştı.

Tilda, kendi kafasında burayı bir ofis olarak görmemişti. Bunun yerine, dört yıldır patronu olan şık avcıya daha uygun bir tanım olarak, *burası* ona her zaman *bir sığınak* gibi gelmişti.

Derin bir nefes aldı, *sığınağa* girdi ve kapıyı kapatmak için döndü, tam o sırada Rowena ofisinin köşesinden çıktı ve çaresizce "*Kötü bir ruh hali içinde*" diye mırıldandı, iyi niyetli dramatik bir uyarı olarak boğazını kesme hareketi yaptı.

Tilda'nın uyarıya ihtiyacı yoktu. Tilda onun yüzünü görmese bile, Ezio'nun gergin vücut dili her şeyi anlatıyordu. Gevşek uzuvları sertleşmişti ve cam duvara karşı dururken, ayaklarının altında görünen düşüşün baş döndürücülüğünden habersiz, hoparlörden gelen ve onun hemen Saul Rutherford'a ait olduğunu tanıdığı bedensiz sesi dinlerken, geniş omuzlarındaki titremeyi neredeyse görebiliyordu.

Kendi yaşamında bir efsane olan ve sık sık "gümüş tilki" olarak anılan adamın görüntüsü, Tilda'nın zihninde canlandı. Yetmişli yaşlarında olan Saul, hala başarılı IT şirketini yönetiyordu. Bu şirket, günümüzde devrimci olmaktan çok niş bir konumdaydı, ancak Saul'un adı hala büyük bir etkiye sahipti.

"Baros'un şirketime el koymasına izin vermektense, şirketimi batırmayı tercih ederim." Tilda, normalde yumuşak sesli adamın titrek sesinde kaynayan öfkeyi duyabiliyordu.

"Bu iki olasılığın da gerçekleşmesi söz konusu değil, değil mi Saul?"

Ezio'nun ölçülü tepkisinde, onun yaydığı patlayıcı niteliklerden hiçbir iz yoktu. Tepkisi soğukkanlı ve ipeksi pürüzsüzdü, onun zayıf, koyu renkli "düşmüş melek" yüz hatlarında gördüğü hayal kırıklığının hiçbir izini göstermiyordu. Ezio, her zamanki gibi giydiği muhteşem kesimli takım elbisesiyle, seçkin ve şık bir şekilde dönerek ona baktı. Siyah, koyu çerçeveli gözlerini kısarak - onun gibi kirpikler bir erkeğe yakışmazdı - ve uzun, zarif kahverengi parmağını keskin, bıçak gibi bir hareketle masanın üzerinde açık duran buruşuk tabloide doğru uzattı.

İki yıl önceki, dijital olarak değiştirilmiş fotoğrafı görmeden önce, sahte başlık yüzünü buruşturmasına neden oldu. Bu, "çift"e yakın kişilere atfedilen hikayelerin keskin bir şekilde artmasını temsil ediyordu.

Kesinlikle bu, onun Athena ile doğrudan konuşması gereken andı. Çünkü onu görmezden gelmek işe yaramıyordu... Belki de, diye düşündü, sorunun bir parçası da *onu görmezden gelmesiydi*.

Ya da belki de bu sadece intikam, kin ya da belki de...?

Kafasını hafifçe salladı ve spekülasyonları sonlandırdı. Artık patronunun projelerine veya sorunlarına tamamen kendini adamamış olduğu yeni gerçeği kabul etmek zordu. Bu artık onun işi değildi. görmek istemediği seçenekleri işaret etmek ve sık sık bu yüzden başını yedirtiyordu.

Artılara odaklanmak onu daha mutlu etmiyordu, ama bu mutlu olmakla ilgili değildi; kardeşi için orada olmakla ilgiliydi.

Ezio artık onun sorunu değildi, ama Athena Baros onun sorunuydu. Tilda, Ezio'nun hayatındaki kadınları acımasızca terk ettiğini düşünürsek, bu tür bir durumun daha sık yaşanmamasına şaşırıyordu, ama genellikle kadınlar hiç de kızgın görünmüyorlardı. Elbette, hiçbiri daha önce bir dizi yalan hikaye yayarak romantizmlerinin yeniden alevlendiği izlenimini yaratmamıştı.

Sosyetik *influencer* Athena Baros'a yakın kaynaklar bunu yalanladı. Athena sessizliğini korumuştı, ancak gizemli gülümsemesi isimlerin trend olmasını sağlamıştı. Bir çevrimiçi ankete göre, on kişiden dokuzu bu güzel çiftin gizlice nişanlandığını ve Athena'nın hamile olduğunu düşünüyordu.

Tilda, Ezio'nun da aynı anketi okuduğunu merak etti. Akıllı başında biri olarak, ona sormadı. Bildiği kadarıyla, aşk hayatı hakkında kaç tane Bu farklıydı, çünkü bu sefer mesele kişisel değil, iş ile ilgiliydi ve iş söz konusu olduğunda Ezio asla rahat davranmazdı. Odaklanmış ve acımasızdı, evet, ama rahat değildi.

Rutherford anlaşmasına çok zaman ve emek harcamıştı. Tilda, bunun Angelos Industries'in geleceği için vizyonunun bir parçası olduğunu biliyordu. Ve patronu yatırım yapmışsa, ondan da aynısını bekliyordu, sorun da buydu. İşine tüm enerjisini verirken, gerçekten önemli şeyler için ne kalmıştı? Öncelikleri ciddi şekilde sapmıştı, ama bu durum burada, şu anda sona erecekti.

O bir ebeveyn olmayabilir, ama Sam'in şu anda sahip olduğu en yakın ebeveyn figürüydü.

Çenesini kaldırdığında alnındaki kendini suçlayan çizgi düzeldi. Geçmişteki hataları için kendini suçlamak hiçbir şeye yaramazdı; öncelikleri yeniden belirlenmişti. Ezio'nun milyarlarca dolarlık anlaşmaları, revize edilen ilk yüz listesine bile girmemişti. Tüm enerjisini kardeşini güvende tutmaya, yanlış arkadaşlarla takılmasını ve hayatını mahvetmesini engellemeye odaklamak üzereydi.

Bu bir uyarıydı ve o da bu uyarıyı dikkate alıyordu.

"Bu projede güçlerimizi birleştirmesek bile, Rutherford sektörün saygısını ve buna uygun bilançolara sahip. Tabii ki, bize katılırsanız farklı bir lige adım atmış olacaksınız..."

"Baros'un kızıyla yatarken benimle yatmamı mı bekliyorsun, seni yalancı yılan... Yıllardır şirketimi ele geçirmek için uğraşıyor."

Ezio'nun durakladığını, şüphesiz dilinin ucunda asit gibi bir cevap yuttuğunu ve uzun parmaklarını şakağına bastırdığını izledi.

"Athena ve ben birkaç yıl önce geçici bir ilişki yaşadık."

Beyaz dişlerini sıkarak kelimeleri telaffuz ederken ağzının yanında kasılan ve gevşeyen kas, Tilda'ya istemeden de olsa bir hayranlık uyandırdı

Çünkü bu sözlerin ona ne kadar zor geldiğini biliyordu.

Onun için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra, önce asistanının asistanı, sonra da özel asistanı olarak, onun kimseye kendini açıklamadığını öğrenmişti ve şimdi bunu yapmak zorunda kalmasının ona ne kadar zor geldiğini ancak tahmin edebiliyordu.

Gerçek dünyaya hoş geldin, diye düşündü, şu anki ruh haliyle onun ikilemine karşı en ufak bir sempati bile duyamıyordu. Ezio ne kadar şanslı olduğunu farkında değildi... Oh, serveti ya da gücü nedeniyle değil - onu kıskanmıyordu - ama kendinden en ufak bir şüphe duymuyor gibiydi. Kendine inanıyormuş gibi davranmıyordu, gerçekten inanıyordu.

* * *

"Baros bu işin içinde değil, Saul, hiç olmadı da." Ezio'nun ifadesiz konuşmasında, kendisinin bu konuda şüpheyeye düşmeye başladığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Zamanlama ve olayların tırmanışını düşünürsek, Athena'nın babası George Baros'un bir şekilde bu olayın arkasında olma ihtimalini nasıl göz ardı edebilirdi? Kahretsin, bu iki yaşlı adam son elli yıldır kin dolu bir mücadele içindeydiler... Kesinlikle düşmanlıklarını taze tutuyorlardı.

Athena, babasına yardım etmek için bu romantik olmayan ilişkiyi, babasının eski düşmanına fayda sağlayacak bir anlaşmayı bozmak için mi kullanıyordu?

Athena, inanılmaz bacaklarının yanı sıra, oldukça çarpık bir mizah anlayışına ve belirgin bir vicdana sahip değildi. Bu, onun ve onun yatağında yerini alan adamın birkaç hafta boyunca çakışmış olmaları gerçeğı kadar onu rahatsız etmemişti... Dram yoktu, büyük bir romantizm yoktu, sadece birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

"Saul, ben..." Uzak bir ofiste telefonun kapatılma sesi sessiz odada yankılandı.

* * *

Tilda nefesini tuttu ve gülme isteğıne karşı koymaya çalıştı... Biri Ezio'nun yüzüne telefonu kapatmıştı! İçindeki kötü bir ses alkışlamak istiyordu.

Sessizlik uzadı, ta ki Ezio kendi ana dilinde ve birkaç rastgele dilde küfürler yağdırarak onu bozana kadar.

"Bununla ne elde etmeyi umuyor?"

Geniş, bronzlaşmış alnından çıkan koyu saçlarını eliyle taradı ve Tilda, gözlerinin siyah cam şeritler gibi daralmasını izledi, sonra dönüp önceki pozunu aldı, ayaklarını ayırdı, topuklarında sallanarak omurgası dik, aşağıdaki şehrin panoramik manzarasına bakmaya devam etti.

Bu, Tilda'nın bir şeyler yapması için bir işaretti, ama o, görmezden gelinmek istemiyordu.

Bugün olmaz!

Kovulacak havada değildi.

Göğsünde, varlığından haberdar olmadığı bir öfke hissetti. Dört yıldır *bir kez bile* geç kalmamıştı ve adam bir sorun olup olmadığını bile sormamıştı. Ama sonra her zaman Ezio ile ilgiliydi, diye düşündü, öfkesinin ateşli çekirdeğini besleyerek.

"Neden böyle davrandığını gerçekten bilmiyor musun?"

Adam geri döndü ve ona inanılmaz, lazer gibi bir bakışla baktı.

Köşeye çekilmedi. Bunun yerine, gözleri renkli camların arkasında gizli olmasına rağmen, onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Sadece benim fikrimi duymak isteyebileceğini düşündüm." O, alaycı sözler söylemede çok iyiydi ama o, kendisine yöneltilen alaycı sözleri fark edemeyeceğinden şüphe duyuyordu.

"Athena ve ben iki yıl önce ayrıldık." Tekrar arkasını dönmek üzereyken, onun konuşmasıyla durakladı.

"*Sen hayatına devam ettin... bu aslında aynı şey değil.*" Onun kadınlara karşı tutumunu onaylamıyordu kadınlara karşı tutumunu gerçekten onaylamıyordu; diğer kadına karşı kardeşçe dayanışması ise daha zorundaydı. Athena Baros ile birkaç kez karşılaştığında, uzun boylu sarışın kadın sanki görünmezmiş gibi davranmıştı. Onun

tatlılığı, kendisine faydası olan insanlara saklıydı.

Tilda omuz silkti ve dilinin ucuna gelen özrü geri çekti, yakında eski bir çalışan olarak artık onun egosunu okşamak veya doğru şeyi söylemek zorunda olmadığını kendine hatırlattı. "Belki de hala hayatta olduğunu fark etmeni sağlamaya çalışıyordur," diye düşündü, yarı kendine, "*iyi şanslar*" diye ekledi. "Sadece bir düşünce," diye ekledi, hafif bir gülümsemeyle.

Koyu renkli kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı ve bakışları, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, yüzünden ayaklarına ve tekrar yüzüne doğru, minyon ve ince vücudunu baştan aşağı süzdü.

* * *

"Athena, cinselliği duygularıyla ilişkilendirmez..." Az önce, ilk kez geç kalan asistanına mazeret uydurmaya çok yaklaştığını fark etti ve...

Matilda Raven'ı tek kelimeyle tanımlaması istenseydi, bu kelime "düzgün" olurdu. Düzgün görünmüyordu, *farklı* görünüyordu, diye karar verdi, bir yanağına düşen yoğun kahverengi saçları, geri kalanı ise sırtına dökülen ya da yanlış düğmelerle iliklenmiş yastıklı ceketinin yakasına yapışan saçları.

"Geç kaldın ve... ne giyiyorsun sen böyle?" Cevap beklemeden kendi sorusunu geçiştirdi. Asistanının ne giydiği önemsizdi.

Koyu renkli saçlarını sertçe salladı, uzun boyunu masanın arkasındaki ergonomik tasarımlı sarı ahşap ve metal sandalyeye aniden oturtarak, uzun, kahverengi, sivri parmaklarının uçlarına delici bakışlarını yöneltti.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldığını duydu. "Üzgünüm, kötü bir zaman olduğumu biliyorum, ama ben gidiyorum."

Gözlerini kaldırdı, uzun ve tiz bir sinirli iç çekişle, hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Dört yıl boyunca Matilda Raven sadece dış kanal tedavisi için izin almıştı ve hemen masasına dönmüştü, ancak o, Matilda'nın söylediklerini hiç anlamadığı için onu eve göndermişti. Şimdi ise onu duygusuz bir canavar olarak nitelendiriyor ve tam da onun fikirlerini dinlemenin yararlı olacağı bir anda ortadan kayboluyordu.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Nedenini sormadı. Kanal tedavisinden daha kötü bir şey olduğunu varsayıyordu. Onun için, çalışanlarının kişisel yaşamları, çalışma saatleri içinde verimliliklerini etkilemediği sürece onu ilgilendirmezdi. Dikkatini dağıtan bakışları kadının yüzünden kaydı ve her ne kadar yüzüne bakarak bariz olanı sorgulamaya meyilli biri olmasa da, kendini "O *kot pantolon* mu?" diye sorarken buldu.

Matilda'nın gözleri aşağıya kaydı. "Evet, ve sonsuza kadar... İstifa ediyorum." "Zamanlaman iyi."

Matilda, onun sakın tepkisine şaşırmış gibi başını salladı.

Ezio çene kaslarının titrediğini hissetti. Matilda'nın zam için pazarlık yapmaya başlayacağı an bu değildi. "Dramayı keselim mi? Ne kadar istiyorsun? Aslında, bu konu daha sonraya kalabilir mi? Ya da daha iyisi,

İnsan kaynakları departmanına ulaşın ve onlara maaş artışını onayladığımı söyleyin... değerinizin ne olduğuna siz karar verin. Şunu öğrenmem gerekiyor...

"Hayır!" diye bağırdı.

Geniş alnındaki kaşlarını çatarak, koyu renkli kaşlarının arasında oluşan yarı kalıcı kırışıklıkları daha da belirgin hale getirdi. Elleriyle beline dayandı ve ona öfkeyle baktı, yanaklarında beliren iki kırmızı daire, normalde ofiste giydiği mütevazı makyajı bile yapmadığını vurguluyordu.

Asistanının siyah dışında bir şey giydiğini hiç görmemişti, normalde A kesim bir etek ve beyaz bir bluz giyerdi. Eteğin göstermediği detayları ortaya çıkaran siyah pantolonlar da vardı, ama kot pantolonlarda bu detaylar iki katına, hatta üç katına çıkıyordu. Bacakları ince ve boyuna oranla orantısız bir şekilde uzundu ve poposu... Boğazını temizleyen Ezio, bakışlarını kaldırdı, bu çabayı gerektirdiği için sinirlendi.

Kadınsı kalçalara hayranlık duymak hayatında yeri vardı ama iş yerinde yoktu. Kişisel ve özel hayat arasında titizlikle net ve kesin bir çizgi çiziyordu ve çalışanlarından da aynısını bekliyordu. Gerçekçi olarak, ilişkiler geliyordu, ama geliştiğinde profesyonel ve kişisel hayat arasındaki çizginin korunmasını bekliyordu.

Bunu yapmak tamamen mümkündü, tıpkı onun asistanının, bu gerçeği gizlemeye çalışmasına *rağmen*, belinin varlığını ve o kadar ince olduğunu fark etmeden, ellerinin arasında tutabileceği kadar ince olduğunu fark etmek mümkün olduğu gibi.

Ona bakan gözlerle karşılaştı, pembe tonlu gözlük camlarının ardında rengi belirsizdi. Onun moda anlayışı onun için önemli değildi; önemli olan, her zaman onun keskin zekasına, soğukkanlılığına, sakin pratikliğine ve mutlak, tam gizliliğine güvenebilmesiydi.

Dişlerini sıktı, sonra sabrının sınırlarını zorlayarak gülümsedi. "Bak Matilda, bu konuşmaya yeniden başlayalım mı? Belli ki bu sabah bazı sorunların var." *Benimki kadar kötü olmasa da*, diye düşündü ve bu kadar hoşgörülü olduğu için kendini tebrik etti.

* * *

Tilda gözlüklerini yukarı itti ve kolları göğsünde kavuşturdu. Dinlemiyordu, *duymuyordu*. "Gülümsemen bir işe yaramayacak

."

Bu keskin yorum karşısında şaşkın görünüyordu. "Ve adım Matilda değil, Tilda." Evrendeki herkes bunu biliyor! "Matilda senin adın sanıyordum."

"Öyle ama mesele o değil. Mesele şu ki, istifa ediyorum." *"İstifa mı?"*

Kafasını salladı ve onun yüzündeki şaşkın ve inanamayan ifadesinden küçük bir irrasyonel zevk aldı. "Ve biliyor musun? Sen bunu çok daha kolaylaştırıyorsun çünkü sen sadece... sadece..." Yüzünü inceledi ve dilinin ucuna gelen akılsız ama dürüst eklemeyi söylemekten vazgeçti.

Söylenmemesi daha iyiydi ama doğruydı. O, gezegendeki en inanılmaz görünümlü adamdı ve ironik olan, muhtemelen bunu fark edecek kadar kibirli olmasıydı. Kendine güveni, biriktirdiği milyarlarca dolar ya da acı verici derecede mükemmel profiliyle ilgisi yoktu — parmak izleri kadar onun bir parçasıydı.

Birkaç kez sığ nefes alarak, bir tür akıl sağlığını geri kazanmaya çalıştı, ama onun bakışları yüzüne odaklandığında başarısız oldu. Midesi dramatik bir şekilde çöktü. O bakışı daha önce görmüştü, yüzünün mükemmel simetrisinin buz gibi sertleştiğini ve gözlerini soğuk bırakan tehlikeli gülümsemeyi izlemişti... finansal anlamda öldürmeye gitmeden önceki an.

"Sadece...?" Ezio sordu, sesindeki soğukluk, eğer henüz anlamamışsa, öfkesinin iş anlaşmasını tehlikeye atan eski sevgilisinden başka birine yöneldiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Kız, düşmanlığını kabul ederek çenesini kaldırdı. Sonuçta, bunlar dört yıldır söylemek istediği şeylerdi, neden söylemesin ki?

"Hak iddia eden, bencil..." Durdu ve göğsünden çıkmaya çalışan bir hıçkırığı yuttu.

"Oh, çekinme, bu çok ilginç."

"Bunu söylememeliydim... Senin için çalışmayı sevdim, ama bu senin... iyi bir insan olduğun anlamına gelmez. Geç kaldığımı ve beni azarlamadığını söyleyeceğini biliyorum, ama bunun tek nedeni, saatleri telafi edeceğimi bilmen. Bana neyin yanlış olduğunu sormadın çünkü, gerçek şu ki, sen hiç de ilgilenmiyorsun, sen tanıdığım en bencil, en kendini beğenmiş adamsın

"Aslında bir canavar."

Güzel bir canavar!

"Acımasız dürüstlüğü tercih etmeden önce bu gerçeği hatırlamalıydın." Masasındaki interkom düğmesine bastı. "Rowena,

Güvenliği ara ve Bayan Raven ile eşyalarını binadan dışarı çıkarmasını söyle."

Tilda çenesini kaldırdı. *Belki de referans istemek için en uygun zaman değildi.*

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, "Birini geç kaldığı için kovamazsın."

Utangaç ve gergin asistanının bedensiz sesinden gelen beklenmedik destek, Tilda'nın boğazına duygusal bir yumru getirmişti.

"Oh, sorun değil, ben gitmek istiyorum, Rowena," dedi, asistanını alkışlama dürtüsüne direnerek. Vicdanında başka bir yük daha taşımak istemiyordu ve cesur genç kadının işini kaybetmesinden sorumlu olmak da kesinlikle istemiyordu.

Ezio ellerini havaya kaldırdı. "Bu ne şimdi, 'protesto pankartını işine getir günü mü?" diye sordu öfkeyle, koyu saçlarını eliyle tarayarak. "Sorun yok,"

diye araya girdi Tilda, Ezio'nun kayıtsız ses tonuna kanmadan. Onun onun ruh halini kaldırabiliyordu ama zavallı Rowena, Ezio onunla her konuştuğunda telaşlanıyordu. "Merak etme Rowena, onları ara. Eşyalarımı taşımak için yardıma ihtiyacım var."

Ezio'ya döndüğünde yüzü küçümseyici bir ifadeyle doluydu. "Aslında, kendi başıma çıkabiliyorum, teşekkürler." Sırtını dik tutarak dönerken, görüş alanının kenarında atılmış bir tabloid gazete gördü ve onu almak için yolundan saptı. "Bu haberi tamamen ortadan kaldırmak istiyorsan, başka biriyle evlenebilirsin, belki de

"

Sözler havada asılı kaldı... Başka bir zaman, Ezio'nun yakışıklı yüzündeki saf inanmazlık ifadesi onu güldürürdü, ama bunun yerine boğazında bir sıkışma ve göz kapaklarının altında bir yanma hissetti.

Ağlamayacaktı.

Dişlerini sıkarak, meydan okuyan bakışlarını Ezio'ya çevirdi ve kağıdı masanın üzerine fırlattı, Sam'in takside kopardığı plastik hastane kimlik bileziğinin kot pantolonunun cebine attığını fark etmeden. Bilezik ayaklarının bir santim önünde yere düştü ve onu almadan önce Ezio masasının arkasından çıkıp bileziği aldı.

* * *

"Bu da ne...?" Ezio'nun koyu renkli gözleri solgun yüzüne kaydı... ilk kez ne kadar solgun olduğunu fark etti. "Hastanede miydin?" Göğsündeki sıkışma, incelemek istemediği bir duygu dalgasından kaynaklanıyordu. "Neden söylemedin?" diye homurdandı. Bu bilgi ışığında, hızlı bir değerlendirme onun kötü davrandığını doğruladı, ama ona söylemeseydi bunu nasıl bilebilirdi ki?

bunu bilebilirdi ki?

"Neden sormadın?" diye karşılık verdi kız, alıştığı kibar ofis sesini tamamen terk ederek bağırdı, "Ben değil, benim... Samuel!" Durdu, açıkça hıçkırmaktan sadece bir titrek hece uzaktaydı ve dudağını sertçe ısırıldı.

Kız bileziği almak için elini uzattı ama Ezio bileziği geri vermek yerine üzerinde yazılı olan ismi okudu.

*"Samuel kim...?" Kızın
erkek arkadaşı mı
vardı?*

İKİNCİ BÖLÜM

"ERKEK ARKADAŞIN MI?"

"Kardeşim." Erkek arkadaş sahibi olma fikrine karşı değildi ama aktif olarak birini aramıyordu. Rowena'ya göre - Tilda onu durdurmasaydı kendi erkek arkadaşı hakkında sürekli konuşacaktı - bu bir hataydı, çünkü erkekler kapını çalmaya gelmiyorlardı. Ayrıca Tilda, yine Rowena'ya göre, *sinyaller* vermiyordu, en azından erkeklerin onun ilgilendiğini anlamaları için doğru sinyalleri vermiyordu.

Belki de çıtayı çok yükseğe koymuştu. Asistanı, Tilda'ya aceleyle onun gerçekten çok güzel ve çok iyi bir insan olduğunu, önemli olanın bu öneriyi getirmiş, sonra da Tilda'ya onun gerçekten çok güzel ve çok iyi bir insan olduğunu, önemli olanın bu olduğunu söyleyerek aceleyle onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Muhtemelen o kadar da iyi bir insan değildi, çünkü genç kızın kendini bağlamaya çalışmasını izlemekten eğleniyordu ve Tilda'nın ihtiyacı olmayan bir güvence veriyordu.

Gerçek şu ki, o gerçekten umursamıyordu. Romantizm aklındaki son şeydi ve seks konusunda, hiç yaşamadığın şeyi özleyemezsin. Bekarlık bilinçli bir tercihti. Vasiliği sırasında, kardeşinin hayatına rastgele erkekleri sokarak onun hayatını bozmayacağına karar vermişti.

Aşk farklı olabilir, ama Tilda hayatı boyunca Çekiciliğin daha derin bir şey olduğunu nasıl anlayabilirdi ki? Bir sürü kurbağa öpmek zorunda kalman tamamen mantıklıydı.

* * *

Bir erkek kardeşi mi vardı? Ezio, omuzlarına yerleşmiş olan açıklanamayan düşmanlığın azaldığını hissetti.

Kızın bir erkek kardeşi olduğunu
biliyor muydu? Bilmek istiyor
muydu?

Vicdanının kaşınmasından rahatsız olan Ezio, plastik kimlik etiketini Tilda'ya uzattı.

Tilda, onu ceketinin birçok cebinden birine sokarken burnunu çekti. "Eve gitmem gerek."

"Senin par..."

Gözlük camlarının arkasındaki büyük gözler onun yüzüne kaydı ve geçmişte onun insan kaynakları dosyasını incelediği anı aklına geldi. O, otoyol kazasında anne ve babasını kaybetmişti; kardeşi hakkında bir şeyler okumuş olmalıydı.

Bu yüzden mi normal üniversite yoluyla işe girmemişti?

"Yani şimdi onun tek vasisi siz misiniz?" Ona bakmadan başını salladı. "Başka kimse yok mu?"

"Biz iyiyiz." Onun bakışlarına karşı koyarak savunmacı tavrını açıkça gösterdi. "Sam iyi bir çocuk... O... yanlış arkadaşlarla takılmaya başladı."

"Ah...!" Kaç tane suçlu aile aynı şeyi söylemişti? Oldukça fazla olduğunu düşünüyordu.

Çenesini kaldırıp ona sert bir bakış attı ve arkasında gözlükleri gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "*Bu* ne anlama geliyor?" dedi, ses tonu kardeşiyle ilgili kötü bir şey söylemeye cesaret edememesi için onu kışkırtıyordu.

"Kardeşin hala hastanede mi?"

Hiçbir uyarı olmadan, gözleri yine yaşlarla doldu. Gözlükleri buğulanırken, sıcak nemi dağıtmak için hızla gözlerini kırptı. "Hayır, şu anda evde ."

"Yani ciddi bir şey değildi."

"Ciddi," diye tekrarladı, burun delikleri genişledi. "Sanırım neyi ciddi olarak adlandırdığına bağlı, ama çoğu insan hastaneye yatmayı gerektiren bir astım krizini

Yalnız olsaydı... Ama şans eseri yalnız değildi. Geç saatlere kadar çalıştığım için orada değildim. Aslında kendi kardeşimden daha çok seninle daha fazla zaman geçiriyorum ve..." Yutkundu ve vurgu yapmak için ayağını yere vurdu. "Ve bu şimdi burada sona eriyor!"

"Biraz zamana mı ihtiyacın var...?"

"Dünyada tüm zaman benim. İşten kovuldum!"

"Hatırladığım kadarıyla sen istifa ettin."

Bir süre durakladı. "Biz iyi olacağız," dedi, daha çok kendisi için, onun için değil. "Belki evimizi kiraya veririm ve Sam'le daha ucuz bir yer buluruz daha ucuz bir yer bulabiliriz... Cornwall olabilir mi?" dedi, bu seçenek aklına gelince yüzü aydınlandı. "Eskiden her yıl tatile oraya giderdik. Sessiz bir yerdi ve Sam..." Aniden durdu, iki elini ellerini ağzına götürdü.

Ezio, sessiz bir sıkıntı yansıtmıyorsa, bu planın kusurlarını işaret ederdi. Tatil cenneti olarak popüler olan Cornwall'da kiralık mülklerin sınırlı olduğunu, bu popülerliğin birçok yerliyi emlak piyasasından uzaklaştırdığını belirtirdi, ama kadın gerçeğin en yumuşak halini bile kaldırabilecek gibi görünmüyordu.

* * *

Derin bir çaresizlik duygusu, Tilda'nın normalde neşeli iyimserliğini boğan kara bir bulut gibi üzerine çöktü. Mutlu bir sonla bitecek bir çıkış yolu göremiyordu. Önünü tıkayan bir dizi tuğla duvar vardı.

Evlerinin değeri çok yüksekti ve tamamen kendilerine aitti, bu da şanslıydılar, çünkü az miktardaki sigortadan geriye pek bir şey kalmamıştı ve O parayı Sam'in geleceği için bir kenara ayırmıştı. O kadar çok anının olduğu aile evini satma fikrinden nefret ediyordu, ama artık başka seçeneği olmadığını kabul ediyordu. Ancak, taşınmalar bile, nereye gittikleri önemli değildi, çünkü Sam her zaman bir yabancı olacaktı, her zaman uyum sağlamaya çalışacaktı ve hayatı boyunca ona nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu.

"Bir süre izin al. İşin seni bekliyor olacak."

Onun sözlerine, kendisi kadar şaşırmış görünüyordu. Aniden bir umut ışığı hissetti, ama aynı zamanda çok daha fazla ihtiyatlıydı.

"Neden bu kadar nazıksın?" Bir bit yeniği olmalıydı. "Ve bunun önemi yok, çünkü ben bir yıl izin almaya ihtiyacım yok, sonsuza kadar izin almaya ihtiyacım var!" Sesinin panikle tiz bir seviyeye çıktığının farkında olarak, bilinçli bir çaba göstererek sesini alçaltmaya çalıştı ve ekledi:

"Çalışmıyorum, sen çok fazla şey alıyorsun ve..." Titreme geri gelmişti ama bu sefer uzun bir acı çığlığına dönüşmesini engellemenin bir yolu yoktu. O anda, bir daha asla iyi olamayacakmış gibi hissetti... Yalnızdı ve cenazede ses onu dehşete düşürdü ama ses devam etti ve devam etti.

Sonunda kendini kontrol altına aldı ve her porundan sızan kontrolünü korumak istercesine ellerini ağzına kapattı. *Tanrım, kendini topla, aptal.* Herkesin önünde böyle kontrolünü kaybetmek utanç vericiydi... ama Ezio'nun önünde bu milyon kat daha kötüydü.

Kriz sırasında tek kıpırdamayan uzun boylu adama bir bakış attı.

Ezio, onun neredeyse gözle görülür şekilde dağılmasını izledi — *kırılğan* görünüyordu. Göğsünde, adını koyamadığı bir şeyin sıkıştığını hissetti. O korkunç, yürek parçalayan, vahşi acı çığlığı durmuştu, ama hala duyabiliyor, hissedebiliyordu. Hala ellerinin arkasında ağlıyordu; boğuk hıçkırıkları duyabiliyordu.

Kadınların gözyaşları normalde onu etkilemezdi. Genelde onlara alaycı bir objektiflikle bakardı. Tamamen bağışık değildi, ama o noktaya yaklaşıyordu. Normalde gözyaşlarının olduğu durumlardan uzak dururdu, ama bu farklıydı. Bu sıradan bir kadın değildi, bu düğmeli, sıkı *Matilda*'ydı. Ve o içgüdüsel ses...

"Belki biriyle konuşmak akıllıca olabilir?" Annesi terapiye çok inanırdı ve terapi olmasaydı, duygularını göstermeyen, dogmatik, aldatan kocasıyla başa çıkamayacağını söylerdi. Ezio, onu terk etmenin daha ucuz bir seçenek olacağını düşünürdü.

Matilda gözlerini kaldırdı. Bu yorumu onunla paylaşmak için bir davet olarak yorumlama hatasına düşmedi, daha çok kapıya doğru iten bir işaret olarak gördü ve ona soğuk bir baş sallama ile karşılık verdi.

"Rowena bana bir taksi çağırabilir mi acaba?" dedi sessizce.

Bulanık gözlük camlarının arkasında gözyaşları olacağını biliyordu ve hiçbir uyarı olmadan kendini başka bir ofiste, gözleri yaşlı başka bir kadını düşünürken buldu.

O gün roller tersine dönmüştü. O gün söz konusu kadın, *onun* patronuydu; yaşça büyük, güzel, karizmatik ve -kendisinin de hemen söylediği gibi- mutsuz bir evliliği olan patronuydu. O ise genç, büyük, koruyucu kahraman rolünü oynamaya kararlı genç bir romantik aptaldı... O uzun zaman önceki aşağılanmanın hatırası, Matilda'nın ağlayabileceği bir omuz sunma isteğini tamamen ortadan kaldırmaya yetmişti.

Kendine duyduğu nefret, onu, onu kötü kocasından kurtarmak ve çocuklarının babası olmak gibi hayaller kurmasına neden olan acınası şövalyeliği hatırlayınca dudaklarını inceltmişti.

İyi ki yapmamış. Babalık ve o birbirine uygun değildi. O çok bencil biriydi. Kısacası, kendi babasına çok benziyordu. Ezio'nun zihninde, bir çocuğun büyümesini ve onunla hiçbir bağ hissetmemesini görmektense, hiç çocuk sahibi olmamak daha iyiydi.

Babası, "*bana hiçbir zararı olmadı*" ebeveynlik okulunun tam üyesiydi ve kendi babasının ebeveynlik tarzını taklit etmişti. Bu tarzda, fiziksel sevgiyi spontan bir şekilde gösterme yoktu. En alt kademedен başlamış, yerleri süpürmüş ve kimse onun *patronun* oğlu olduğunu bilmiyordu. Kendi oğluna da aynı standartları aşılamağ istemişti.

Böylece Ezio üniversiteden mezun olur olmaz, isimsiz bir ofis asistanı olarak işe başlamıştı. Kimliğinin üst yönetime ifşa edildiğinden şüphelenmek ya da isimsizliğini sorgulamak hiç aklına gelmemişti.

İlk patronunun şanslı olduğunu düşünüyordu. Patronu, dünyaya karşı cesur bir yüz takınsa da, ona içindeki kırılmalığı göstermiş, gözyaşlarını görmesine izin vermişti.

Onun bu kadar aptal olabileceğine, onu korumak isteyebileceğine inanmak zordu. Evli bir kadına dokunmama ilkesi – o zamanlar pek çok ilkesi vardı – bir hafta bile sürmemişti.

Aşık olmuştu. Bu anıyla birlikte her zaman gelen öz nefret onu ele geçirmeden önce, Matilda'nın hıçkırıkları onu şimdiki zamana geri getirdi. Şimdi yumuşak bir şekilde ağlıyordu, bu da ona yaralı bir hayvanı hatırlattı.

"Özür dilerim. Birazdan düzelirim."

Ezio, eğilmiş başını gördü ve küfretti. O kadar kırılmalı, o kadar yıkılmış görünüyordu ki... İçinde bir şey değışti ve tekrar küfretti.

Sonra, ne yapacağını bilmeden, kendini "Buraya gel!" diye bağırırken buldu.

Tilda başını kaldırdı ve onun yüzünden, avuç içleri yukarıya doğru uzanmış kollarına baktı.

avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. Anlaşılmaz bir çığlık atarak, iki adım attı ve başını onun göğsüne dayadı. O anda onun kim olduğu önemli değildi, insan temasına ihtiyacı vardı.

Çığlık, göğsünde tanımadığı ve hoşuna gitmeyen acı verici bir şeyin hareket etmesine neden oldu. Parlak saçlı başını aşağıya doğru bakarken, yumuşak vücudunun titrediğini hissetti. Uykuda olan içgüdüüne yanıt olarak, ellerini omuzlarına koydu, titreğ vücudu ona doğru kıvrılırken kendisi sert bir şekilde duruyordu.

Sonunda başını kaldırdığında, utanmış görünüyordu ve geri çekildi, gözleri onun üzerinde değil, başka bir yerdeydi.

"Özür dilerim... çok özür dilerim," diye hıçkırdı. "Ben asla ağlamam... yani, neredeyse hiç. Şu halim..."

Ona titreyen bir köpek yavrusu gibi geldi. "Düşmeden önce otur," dedi, sesinde gizlemeye çalışmadığı bir sabırsızlık vardı. Ne anlamı vardı ki? Onun hakkında zaten yeterince kötü düşünüyordu.

Çalıştığı insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmek hiç aklına gelmemişti, ama asistanının kafasındaki düşünceleri öğrenmek, beklenmedik bir şekilde hassas bir noktasına dokunmuştu.

Tilda'nın bacakları, onu bir sandalyeye oturtmaya çalışırken büküldü. Tasarımcı sandalyesi değil, yumuşak deri döner sandalyelerden biriydi.

"Lütfen nazik davranma," diye yalvardı, sonra kiminle konuştuğunu hatırlayıp güldü, ama sesinin kulağa nasıl geldiğini fark edince aniden sustu. neredeyse histerik bir haldeydi. "Yine ağlamaya başlamak istemiyorum," diye açıkladı. "Ben de," dedi adam.

Onun ses tonu onu kızarttı. "Üzgünüm, bir dakika sonra düzelirim, sadece... Bunu bilmek istemezsin..."

Muhtemelen istemiyordu. Kız o kadar dağılmak üzereydi ki, onu sakinleştirecekse konuşmasına izin vermenin bir zararı olmayacağını düşündü.

"Terapi gibiymiş, duydum, ve merak etme, muhtemelen dinlemeyeceğim."

Kuru mizahı, kızın ağrıyan boğazından küçük, boğuk bir kahkaha kopardı.

O, kız kardeşi konuşmaya başladığında onu dinledi — aslında ona değil, daha çok kendine, önce yavaşça, sonra sanki içindeki bir baraj kırılmış gibi her şeyi dökerek.

Hikayede gereksiz ayrıntılar ve anlamsız bir şekilde kendini suçlayan bir özeleştiri vardı. Ancak, önemli noktaları seçip özetlediğimizde, kız kardeşinin abartılı anlatımını da hesaba katarsak, kardeşi yanlış arkadaşlarla takılan bir tür dahi gibi görünüyordu... "*Yanlış arkadaşlar*" kelimesi sık sık geçiyordu.

"Yani kardeşine olan her şey doğrudan senin yüzünden mi?" Bu basit görüş, karmaşık anlatım boyunca güçlü bir şekilde öne çıkıyordu.

"Başka kim olabilir ki?" diye tersledi.

"Kardeşin genç ama çocuk değil. Kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmesi gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Anlamayacağını biliyordum. Neden sana bunları anlattığımı bilmiyorum." Başını salladı. "Boş ver!" dedi, ayağa kalkarken tiksinti dolu bir ses tonuyla.

"Demek kardeşin bir dahi...?"

"Yani kardeşin bir dahi mi...?"

"Bilmiyorum... muhtemelen. Çok zeki, ama etiketlerin bir faydası olduğunu sanmıyorum. Ama ben ne bilirim ki? Onu zorlamak istemiyorum, normal bir hayatı, gerçek bir çocukluğu olmasını istiyorum. Uyum sağlamak için çaresizce çabılıyor, ama on yaşında matematik A seviyesini geçtiğinde bu kolay olmuyor. Sanırım o zaman çabalamayı bıraktı. Onun için çok korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum..."

* * *

Tilda yine başını ellerinin arasına aldı. Aslında, içinden geçen endişeleri umursamayan bir adama açığa vurmayı bırakmak bir başlangıç olabilir, ama belki de mesele buydu — umursamıyordu — ve ona acımayacaktı. Bağımsız doğası bunu hiç sevmiyordu.

Kazadan sonra başlangıçta bu çok olmuştu ve özel doğası bundan kaçınmıştı. O, acıma duygusunu savuşturmayı öğrenmişti, oysa pratik yardım, ki bu çok azdı, çok daha yararlı olurdu.

Aslında, Ezio'nun soğukkanlı objektifliği garip bir şekilde panzehir görevi gördü, ya da en azından onun kontrolsüz duygularını hafifletmişti.

"Sana bir şey getireyim mi, bir bardak su falan?" Tilda başını salladı. "Ben iyiyim."

"*Güvenlik geldi.*" Sesin sahibi, soğuk bir onaylamama tonuyla konuştu.

"Ne için? Güvenliğe ihtiyacım yok! Brendiye ihtiyacım var."

Hattın diğer ucunda gergin bir kıkırdama duyuldu. "Kaç bardak?"

Asistanına baktı, kalp şeklindeki yüzünü çevreleyen ince buklelere.

"Bir fincan çay, bitkisel çaydan olsun."

Çay geldiğinde, Tilda fincanı elleriyle kavrayarak, fincanın kenarından ona ihtiyatla baktı. "Sen içmeyecek misin?"

"İstemiyorum."

"Bak, ben iyiyim, sadece..."

Adam içini çekti. "Düşmek üzereyim."

Bu doğru yorum Tilda'nın öfkesini çekti. "Bir dakika orada otur, düşünüyorum..."

Dişlerini sıktı. "Artık senin için çalışmıyorum. Senin dediklerini yapmak zorunda değilim." Kendi sesinin bu kadar çocukça çıkmasına yüzünü buruşturdu. Aslında, iş ilişkilerindeyken ona hiç bu kadar küçümseyici bir şekilde konuşmamıştı. Konuşmuş olsaydı, çok uzun zaman önce yeni bir iş arıyor olurdu.

zaman önce yeni bir iş arıyor olurdu.

"Haklı olabilirsin," diye yavaşça düşündü, gözlerini kısarak Tilda'nın yüzünü dikkatle inceledi.

"Genelde haklıyım, sadece sen fark etmiyorsun."

"Aslında fark ediyorum, sen kalıpların dışında düşünme konusunda doğal bir yeteneğe sahipsin." "Bu bir iltifat mı?"

"Bu bir gerçek," diye yanıtladı, vurgu ya da sıcaklık olmadan. "Athena'yı susturmanın en iyi yolunun başka biriyle evlenmek olduğunu söyledin."

Kendini beğenmişlik konusunda, o gerçekten bir dizi altın madalya kazandı.

"Öyle bir şey söylemiş olabilirim ama ciddi değildim!"

"Ben ciddiym. Bence işe yarayabilir."

Ezio'nun evlendiği, parıldayan gelinin koluna dolandığı bir görüntü, kadının zihninde canlandı. "Harika, sorun çözüldü." Sadece alaycı ve ahlaki değerleri olmayan bir adam, kadının öfkeli sözlerini ciddiye alabilirdi.

Kupasını onun tertemiz masasının üzerine koydu. Onun kendisiyle dalga geçip geçmediğini ya da ciddi olup olmadığını bilmiyordu ve kendine bunun umurunda olmadığını söyledi.

"Evlilik ilanını bekleyeceğim," dedi, sesini düz ve ilgisiz tutarak.

"Oturur musun, Matilda?"

"Adım *Tilda*!"

Adam, ilgisizliğini ifade eden bir omuz silkmeye düzeltmeyi kabul etti. "Altı ay... *Tilda* mı?" Dudakları, kelimeyi dilinde yuvarlarken kıvrıldı. "Ne dersin?"

"Seninle evlenecek kadına acıyorum, tabii senin kadar ahlaki değerleri yoksa."

Dudakları kıvrıldı. "Bence ikimiz için de yeterince *ahlaki değerlere* sahipsin." Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledi.

"Ama artık senin için çalışmıyorum ve şimdi, izin verirsen, eşyalarımı alıp seni rahat bırakacağım..." Elini kaldırıp beklemesini söylediğinde durdu.

Bekle. Diye sordu. O da içini çekti. "Bak, bunun senin için uygun olmadığını biliyorum, ama kardeşim her şeyden önce gelir. Onu buradan uzaklaştırmam gerek..."

"Kötü etkilerden, biliyorum... Yunanistan yeterince uzak olur mu sence?"

Kızgınlığı yerini şaşkınlığa bıraktı. "Yunanistan!"

Atina ofisine hiç gitmemişti ama çevrimiçi toplantılar sırasında yönetim kurulu odasından manzarayı görmüştü; manzara muhteşemdi. "Agnes de gidiyor mu?" Tilda, Atina ofisinde kendi görevini yürüten zarif, gri saçlı yarı Yunanlı kadını tanımıştı.

Atina ofisinde kendi görevini yürüten zarif, gri saçlı yarı Yunan kad

Boş pozisyon olsa bile Atina'ya taşınması mümkün değildi... değil mi?

"Hayır, Agnes ayrılmıyor ve ben sana bir iş teklif etmiyorum. Daha çok bir *rol*... Bunu geçici bir sözleşme olarak düşünebilirsin... altı ay mı?

"Bu bir terfi mi?" Bunu hemen reddedebilecek durumda değildi.

Daha esnek bir iş, ona daha uygun bir iş aramak için zaman kazandıracaktı.

Ama Yunanistan? Hayır, bu *çok* çılgınca... çok uzak.

Ama belki de uzak olması iyiydi?

"Bu senin bakış açına bağlı."

Kafasındaki diyalogları susturdu ve onu dinlemenin bir zararı olmayacağına karar verdi. "Bu gerçek mi?" Onunla geçirdiği zaman, bunun uydurma bir şey olmadığını söylüyordu, ama yine de kontrol etmek zorundaydı. "Ben hayırseverlik vakası değilim."

Adam iç geçirdi. "Önümüzdeki altı ayı karı koca olarak geçirmemizi öneriyorum, yani temelde altı ay Yunanistan'da, insanların bizim denediğimizi ve benimle yaşamanın imkansız olduğunu düşündükleri kadar uzun bir süre."

Şok, dönen kafasında inanamama duygusuyla çarpıştı. Beyninde şok yaşandı ve kapandı.

"Belli ki zaman faktörü de işin içinde. Bu gerçekleşmek zorunda... Bunun ne kadar çabuk gerçekleşebileceğini araştıracağım. Muhtemelen İngiltere olmayacak. Burada Vegas tarzı bir randevu alabileceğini sanmıyorum."

"Bunu bana evlenme teklif ediyormuşsun gibi söylediğinin farkında mısın?" Bunu söylediği için kendini aptal hissetti.

"Kardeşini, onun için tehlikeli hale gelen insanlardan ve ortamdan uzaklaştırmamanın bir yolunu öneriyorum, aynı zamanda Rutherford anlaşmasını engelleyen Athena'nın dedikodularını da ortadan kaldırmış olursun..." Soluk, hareketsiz yüzüne bir bakış attı. "Yani, kazan-kazan durumu. İyi misin?"

"Bence bunu sana sormam gereken benim," diye cevapladı boğuk bir sesle. "Kazanmak için yapmayacağın *hiçbir şey* yok mu?"

Steroid almış şeytan gibi beyaz dişleri parladı. "Kaybetmeyi sevmem," diye itiraf etti. "Bu bir sır değil. Ama bence asıl soru şu: bunu kardeşin için yapmaya hazır mısınız?"

Planı reddetmesinin bencil olduğunu kanıtlamayı başardıktan sonra, başını bir yana eğdi ve bakışları onu tedirgin etti. O iyiydi, çok iyiydi, ama bu taktiği daha önce de kullandığını görmüştü - aslında, bu pek yardımcı olmadı.

* * *

Ezio, kadının tepki vermemesi üzerine sabırsızlığı artarken, kadının çekingenliğinin başka bir nedeni aklına geldi. "Birisi mi var?" Asistanının kişisel bir hayatı, cinsel bir hayatı olabileceğini düşünmek, alnında bir kırışıklık oluşturdu.

Kızın bunu yapmaması için hiçbir neden yoktu, birinin onun dudaklarının şehvetli, duysal vaadinin tadını çıkarmaması için hiçbir neden yoktu. "Saul yirmi yaş daha genç olsaydı rakip olabileceğini düşündüm."

"Benim flört ettiğimi mi ima ediyorsun...?" O, öfkeyle bir çığlık attı. "Burada profesyonelce davranmayan varsa, o da sensin, ben değil!"

Bu iddiayı reddetmek için ağzını açtı, ama sonra onun haklı olduğunu fark etti haklı olduğunu fark etti... Kıskanç bir sevgili gibi konuşuyordu. "Tamam, kabul ediyorum, muhtemelen onun tipi değilsin."

"Ya da senin tipin," diye ekledi kadın. "Ve aslında, bunun delice olduğu gerçeğinin ötesinde, bariz bir kusuru ortaya çıkardın."

Koyu kahverengi kaşları, abanoz rengi saç çizgisine doğru yükseldi. "Öyle mi?"

"İkimiz de biliyoruz ki, herhangi bir yaştaki bir milyarder benim gibi bir kadınla evlenmez."

"Kendini yeterince çekici bulmuyor musun?" Onun çekiciliğini gizlemek için, güzel görünüşünü birazcık iyileştirmekten daha uzun süre harcadığına emin olduğu için, bu tutum ona ters gelmişti.

Onun hafif alaycı gülümsemesini fark edip yanlış yorumlayarak, çenesini sıktı. "Özgüvenim oldukça sağlam, teşekkürler," dedi sert bir sesle. "Benim özgüvenim görünüşüme bağlı değil, ama aslında, oldukça iyi görünüyorum."

Bu öfkeli ekleme, adamın dudaklarını

seğirtirdi. "Eminim öylesindir."

"Ama benim sorunum, hayatımın yüzde yirmisini, iyi bir ışıktandırma ve makyaj ustası olmadan elde edilemeyecek türden bir mükemmelliğin peşinde koşarak geçirmek istememem."

Bunu hiçbir erkek için yapmam."

"Bir kadında istediğim şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen ve çoğu müstehcen derecede zengin erkekler bir kadından bunu bekliyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Yani temelde ben sığ
biriyim." "Sen müstehcen
derecede zenginsin."

Onun bu sert yargısının

Bu, dört yıldır birlikte çalıştığı kadının onu sessizce yargıladığını öğrenmek
şok ediciydi. Soru şu ki, bunu hak ediyor muydu?

Ezio bu soruyu bir kenara itti. Bunu öğrenmesinin tek nedeni, değişmek
istememesi olabilirdi, ama o istemiyordu.

"Senden bahsetmiyordum..."

Kadın sorgulamayı bıraktı. İkisinin de bildiği bir şeydi ve neden
endişelensin ki? Ezio, ona beş yıldızlı bir değerlendirme vermediği için
yastığına ağlayacak değildi.

"Şaka bitti diyelim mi? Bu delilik...?" Son hecede yukarı doğru çıkan ses
tonu, onun ifadesini bir soruya dönüştürdü ve Ezio'nun kendini beğenmiş bir
gülümseme atmasına neden oldu.

"Cesurca ve aslında, düşünürsen, tamamen mantıklı. Mantığı sevdiğini
biliyorum." Onun kendini mantığın sesi olarak gördüğünü biliyordu ve
bazı durumlarda öyle olduğunu da biliyordu.

"Ben risk almayı seven biri değilim."

"Sen yetenekli, akıllı ve... şey, benim hakkımda pek iyi düşünmüyorsun,
ama aynı zamanda pragmatik olduğunu da düşünüyorum. Bu senin için hoş bir
çözüm olmayabilir, ama bir çözüm," dedi, birçok kadının gerçekleştirmek için
çok zaman ve enerji harcayacağı bir olasılığı satmanın yenilik değerini takdir
ederek.

"Bunu ciddi olarak mı öneriyorsun... şaka değil,
değil mi?" "Normalde beş adım geride kalmazsın."

"Hayır, sadece iki adım."

Onun kuru cevabı, yüzünde yavaşça bir gülümseme oluşturdu, ama o, hızlı
ve iş gibi konuşmaya devam ederken, gülümseme hızla kayboldu. "Elbette,
önceden bir tür tazminat anlaşması yapabiliriz, bu da size ve kardeşinize
maddi güvence sağlar."

"Ama bizi öylece başka bir yere taşıyamam. Okullar var ve..."

Kendi kendine gülümsedi. Okulların ona puan kazandıracağını biliyordu. "Aslında, villadan ulaşılabilir mesafede bir okul biliyorum. Uluslararası bir üne sahip ve... *eklektik* bir eğitim yaklaşımı var. Çocuk öncelikli bir politikası var, felsefesi..."

"Bu yer hakkında çok şey biliyor gibisin." Anlamış gibi yüzünde bir ifade belirdi. "Oraya gittin mi?"

"Diyelim ki babamın ve onun babasının gittiği okulda başarılı olamadım." Bu, annesinin nadiren kocasına karşı çıkıp, kendi ailesinde de çocukların mutsuz olmaması gerektiği yönünde bir gelenek olduğunu ısrarla savunduğu nadir durumlardan biriydi. "Son üç yılımı orada okudum."

"Ve bu bir tavsiye mi...? Üzgünüm," dedi, anında pişmanlık duyarak. "Bu haksızlıktı."

Gülümsemesi hüznünlüydü. "Endişelenme, ben halledebilirim. Sadece, sorun olmayan yerlerde sorun görmeye gerek olmadığını belirtmek istedim."

"Burası pahalı bir yere benziyor."

"Öyle, ama bu senin için ne şimdi ne de gelecekte bir sorun olacak. Aslında, para bir daha senin için asla sorun olmayacak. Ya da kardeşin için," diye vurguladı, yüzünü izleyerek, kardeşine olan bağlılığının ihtiyacı olan avantaj olduğunu çok iyi biliyordu ve bu zayıflığı kullanmaktan hiç çekinmiyordu.

* * *

"Villa dedin. Villa...?" *Gerçekten* bunu mu düşünüyorum?

"Evim..."

"Onlardan *biri*," diye sözünü kesti Tilda, zihninde birkaç şehirdeki penthouse dairelerini, parlak bir dergide fotoğraflarını gördüğü ve onun hiç bir gece bile geçirmemiş olduğunu bildiği Surrey'deki malikanesini gözden geçirerek. Onun orayı hiç görmediğinden şüpheleniyordu.

Bu bir yatırımdı; ona duygusal bir bağlılığı yoktu. Hiçbir şeye duygusal bir bağlılığı yoktu. Bir evin ne olduğunu biliyor muydu ki? Onun zihnindeki ev, Sam ile paylaştığı, anne babasının evlendiklerinde satın aldıkları yerd. Anılarla doluydu ve Sam'in güvenliği idi.

"Gizlilik var, manzarası güzel ve Atina ofisinden helikopterle kısa bir mesafede."

"Atina'da bir evin olduğunu sanıyordum... Boş ver; eminim villan çok güzeldir, ama ben burada yaşıyorum."

"Cornwall'a taşınmayı planladığını sanıyordum."

Gözleri onunkilerden kaçtı. Henüz yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi. "Ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"İsteksizliğini anlıyorum, Sam'i tüm sevimli arkadaşlarından uzaklaştırmak istemiyorsun."

Sanki ona vurmuş gibi irkildi ve işte o an geldi – anlaşmayı tamamladığını biliyordu.

Yavaşça memnuniyetle gülümsedi. "Aslında şampanya olmalı," dedi, yarısı boş olan bardağa bakarak.

Kadın bardağı ve onu görmezden geldi. "Sam'e geri dönmem lazım.

Dedim ki..." "Tamam. Sam'le tanışmak için iyi bir fırsat olacak ve dönüş yolunda

dönüş yolunda ayrıntıları konuşabiliriz."

Kadın ona boş boş baktı. "Sam'le tanışmak mı? Hayır, olamaz, senin toplantının var... Oh, ve Ellie Watts'ı filminin galasından önce erken akşam yemeği için alacaksın."

"Sanırım onu iptal edebilirim, sence?" dedi yumuşak bir sesle.

"Yapamazsın! O... Şey, o o, ve herkes onun en iyi kadın oyuncu ödülünün en büyük favorisi olduğunu söylüyor.

En iyi kadın oyuncu ödülünün en büyük favorisi olduğu söyleniyor." Ve söylentilere göre, onun yatağındaki en son çentik, yoksa *onun yatağındaki* en son çentik *miydi*?

"Ve ben yeni nişanlandım. Birisi tarihleri hesapladığında ortaya çıkacak görüntüleri bir düşün."

"Ama kimse bilmiyor ve biz *gerçekten* nişanlı değiliz. Evlilik izni almak ve işleri halletmek uzun zaman alıyor. Düşündüm ki..."

Aslında, hiç düşünmemişti, bu çok açıktı. "Evet demedim." Ama hayır da dememiş ve onun ifadesinden, hayır demeyeceğini bildiği anlaşılıyordu.

"Diz çökmemi mi istiyorsun?"

O, yakışıklı, alaycı yüzüne sert bir bakış attı. "Her şey çok hızlı geliyor," diye şikayet etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"SAM SENDEN NEFRET EDİYORSA, bu iş biter!"

Adam eğlenmiş ve biraz da küçümseyici bir ifadeyle baktı. "Bir *çocuğun* hayatınızı nasıl yaşayacağınızı belirlemesine izin mi veriyorsunuz?"

Hayatında kendinden başka kimseyi düşünmemiş birine bu kavramı açıklamak Tilda'ya zaman ve enerji kaybı gibi geldi, bu yüzden konuşmayı sonlandırdı. "Tabii ki hayır!"

"Benim hatam," dedi alaycı bir şekilde. "Ve Tanrı aşkına, ona çocuk deme."

"Beni ne sanıyorsun? Ben de bir zamanlar on dört yaşındaydım, biliyorsun, uzak ve belirsiz bir geçmişte."

O homurdandı. Ezio'nun normal bir gencin travmalarını yaşadığını hayal etmek ona imkansız geliyordu.

"Telefonum, nereye koydum...?" Gözlüklerindeki yağlı lekeye sinirlenen kadın, gözlüklerini çıkarıp bir mendille şiddetle silmeye başladı. Gözlüklerini tekrar takmadan önce, dik burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Ezio bir an donakaldı, sonra gözlerini kırptı. "Gözlerin çok güzel."

Bu kişisel yorum birdenbire geldi. Tilda, pelvisinin alt kısmından yayılan titreme hissini farkında olarak, bir koruma katmanı daha eklemek için kirpiklerini gözlük camlarının arkasına indirdi.

"Kontakt lens kullanmayı düşündün mü?"

Muhtemelen hayal ettiği gerginlik, gülünce ortadan kalktı. "Oh, denediğimde, bu karar konusunda danışacağım *ilk* kişi sen olacaksın." Alaycı ve sahte samimiyetle dolu gülümsemesinin ardında, gözlükleri gerçekten *ihtiyacı* olsaydı, güçlendiğini gösterme çabasının biraz daha etkili olabileceğinin farkındaydı.

Rowena, ofisten çıktıklarında etraflarında dolanıyordu.

"Dışarı çıkıyoruz."

Rowena başını salladı ve masanın üzerindeki Tilda'nın eşyalarının bulunduğu kutuya baktı. "Ben...?" diye sordu, gergin bakışları ikisinden diğerine kayıyordu.

"Orada bırak," dedi Ezio, telefonuna numaraları tuşlamaya başlarken en gizemli ve mesafeli tavrıyla.

Asansöre yaklaşırken arkasını dönen Tilda, genç kıza başparmağını kaldırarak selam verdi ve hemen Ezio'nun arkasına geçti.

"Üzgünüm, ben..." O kaşlarını kaldırdı ve kız derin bir nefes alarak içeri girdi. Tecrübesinden biliyordu ki, Ezio ve kapalı alanlar rahat bir kombinasyon değildi, *daha çok insanın tüylerini diken diken eden* bir kombinasyondur.

Ezio'nun bacakları çok uzundu, onunki ise değildi, ama Ezio, bacak uzunluklarındaki farkı hesaba katmayı akıl etmedi ve yer altı otoparkına vardıklarında, kız nefes nefese kalmıştı ve spor ayakkabı giydiği için çok mutluydu.

"Rowena'nın yüzünü gördün mü?" diye endişeyle sordu, onun emir veren baş sallamasına karşılık vererek, onun sürdürdüğü sınırlı sayıda üretilmiş tasarımcı arabasının yolcu koltuğunun kemerini bağladı. Tam olarak göze çarpmayan bir araba değildi, ama rahattı.

"Rowena'nın yüzü mü?"

"Hayır, görmedin." Onun radarı çok hassastı ve Rowena onun radarında değildi. Kimle mesajlaşıyorsa, ofisten ayrıldıklarından beri telefonuyla meşguldü.

Eğer gerçek anlamda birlikte olsalardı, yer altı otoparkına varmadan onu terk ederdi.

"İşleri yoluna koyuyordum. New York eyaleti en iyi seçenek gibi görünüyor... tabii Vegas'ta evlenmek istemezsen? Çok iyi bir düğün organizatörü buldum, seçenekleri ayarlayacak, ama bana New York iyi geliyor. Ofiste kontrol etmem gereken birkaç şey var

"Bence bu, işe hemen koyulmak diye adlandırılan şey,

"Sanırım buna "hızlı başlangıç" denir, ama fazladan çaba göstermeden önce *şunu* açıkça söyleyeyim: bunu yaparsak, senin çoklu görevlerle uğraşırken New York'ta olmayacak," diye yanıtladı, onun soğukkanlılığına kendi soğukkanlılığıyla karşılık verdi.

Araba neredeyse sessizce çalışmaya başladı. "Neden olmasın? İngiltere'de yirmi sekiz gün beklemek gerekiyor."

"Mesele yer değil, tüm konsept."

"Boş ver. Bir dahaki sefere doğru yapabilirsin — beyaz dantel, portakal çiçeği ve en iyi okulların bulunduğu bir semtte bir ev — ama gerçeklik ortaya çıktığında çok iyi bir boşanma avukatının numarasını saklamayı unutma."

"Sen çok alaycısın!" Onun alaycı tavırları dişlerini ağrıtıyordu.

"Gerçekçi," diye karşılık verdi, trafiğe girerken acı bir gülümseme çizdi.

"Senin için üzülüyorum," diye karşılık verdi, neredeyse içtenlikle. "Bu ülkede ya da hiçbir yerde, ve bu zaman aralığı çok..." Başını kaldırdı.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Haftalarca, aylarca düşünebilirsin, ama bu temel şeyi değiştirmeyecek. Bu ikimiz için de iyi olacak. Şimdi, nereye gidiyorum?"

Dikkatinin dağılmasını istemedi; zaten çok fazla taviz vermişti. "İngiltere."

Adam onun profiline bir göz attı ve iç geçirdi. "Saul'u düğüne davet edeceğim. Bu, gereksiz gecikme sorununu çözmelidir."

Onun bu ani tepkisi, Tilda'ya onun her zaman bir B planı olduğunu açıkça gösterdi. "Oh hayır, orada kimseyi istemiyorum!"

"Merak etme, o reddedecektir. Tarihinin torununun düğünüyle çakışmasını sağlayacağım. Önemli olan, bizim evleneceğimizi bilmesi."

"Sen tam bir Makyavelistsin!"

"Teşekkürler. Ee, hangi yöne gidiyoruz?"

* * *

"Güzel ev." Kuzey Londra'da, benzer evlerin bulunduğu, ağaçlıklı sakin bir caddede, sağlam görünümlü Edward dönemine ait bir evdi. Muhtemelen öyle demek istememişti ama ziyaretçiyle tanıştırıldığında telaşlanan ve kıkırdayan Bayan Lowther bunu bilmiyordu. Kapıdan içeri girer girmez, yaşlı hanımı ceketini giydirip evine kadar eşlik etti.

Bu, cazibe konusunda oldukça ustaca bir hareketti.

Sam pek etkilenmemişti. "Onu eve neden getirdin?" "Aslında o beni eve getirdi."

"Senin patronunun bencil bir piç olduğunu sanıyordum..."

Omuzlarının arasında hissettiği karıncalanma Ezio'nun varlığını ona haber verdiğinde, ona uyarıcı bir bakış attı.

"Senin hakkında çok şey duydum, Sam." Ezio, etkilemek istediği gencin dar ve düşmanca sırtına bu sözleri söylemek zorunda kaldı. Tilda Ezio'nun hayatında en son ne zaman birini etkilemeye çalıştığını hatırlayabileceğinden şüphe duyuyordu.

"Senin hakkında daha çok şey duydum, eminim. Ezio... Ezio... Ezio..." Sam, kız kardeşinin dehşete kapılmış ifadesini görmezden gelerek alaycı bir şekilde ekledi, "O hep

Ezio şunu, Ezio bunu diyor."

"Öyle değil, Sam!" Tilda, Ezio'nun koyu renkli gözleri kızarmış yüzünü süzerken başını sallayarak dedi. "Bu doğru değil."

Öyle miydi? Bu rahatsız edici olasılık, pürüzsüz alnına bir kaş çatma getirdi.

"Çocukken akvaryum balığıma Ezio adını vermiştim."

Ve şimdi çok yaşlandın. "Gururum okşandı. İyi bir akvaryum balığı mıydı?" "Ölü bir akvaryum balığı," dedi Sam ciddi bir yüzle.

Genç, Ezio başını geriye atıp gülerken şüpheyle onu izledi. "Senin zeki olduğunu duydum, Sam."

"Evet, birçok insan benden korkuyor. Tilda da oldukça zeki, bilirsin —yani, ortalamanın üzerinde."

Tilda, oturduğu sandalyeden gülererek, "Teşekkürler!" dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Ama o biraz masum, insanlar bundan yararlanıyor." Sam, Ezio'ya sert bir bakış attıktan sonra suçlulukla ekledi: "Ben de dahil."

Ezio, zayıf, on dört yaşındaki çocuğun uyarısını takdirle karşıladı.

"Oynamak ister misin?" dedi Sam, çömeldiği ekranı işaret ederek.

Tilda gözlerini kocaman açarak başını şiddetle salladı. "Sam, Ezio oynamıyor."

"Ezio oynar," diye eski patronu ve gelecekteki kocası ona karşı çıktı, ceketini çıkarıp yemek sandalyelerinden birinin arkasına asarak Sam'in sandalyesinin yanına çekti ve üzerine oturdu.

Son şansı, Sam'in ondan nefret etmesi idi, ancak tüm olasılıklara rağmen Sam ondan nefret *etmiyordu*. Bilgisayar oyununda Ezio'yu yendikten sonra, satranç oynayarak daha da yakınlaştılar ve kazanan Sam, kardeşinin ona yaptığı bu büyük iltifatla,

"Sen benim için çok iyisin," dedi Ezio, *paslanmaya yüz tutmuş* alçakgönüllülüğünü parlatarak.

"Sen benim için çok iyisin," dedi Ezio, *paslanmış* alçakgönüllülüğünü parlatarak.

"Acıkmış olmalısın Sam, Ezio da... Gidecek bir yerin var mı...?"

Ezio'ya cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Yapman gereken bir şey olduğunu söylememiş miydin...?" "İptal ettim, hatırladın mı? Ve sen yemek yapmak için kesinlikle çok yorgunsun," dedi.

Ona attığı öldürücü bakış karşısında dudakları seğirmeye devam etti.

"Paket yaptırmaya ne dersin?" Kolayca samimi bir tavır takınması, onu dişlerini sıkmaya zorladı.

Adamın tempoyu belirleyip kontrolü ele almasından rahatsızdı, ama eli kolu bağılıydı.

Biraz tartıştıktan sonra pizza yemeye karar verdiler ve onun üzerine ananas koyma tercihi herkes tarafından küçümsendi.

Tanrım, diye düşündü, kardeşi, eski patronu ve yakında kocası olacak adamın, pizzada ananas sevmemeleri ve satranç sevmeleri konusunda ortak bir bağ kurduklarını dinlerken. Bu gün daha da gerçeküstü olabilseydi, nasıl olurdu bilmiyordu.

Ezio'nun rol yaptığını biliyordu, ama itiraf etmek zorundaydı ki, rol yaptığı adam birçok özelliği karşılıyordu. O adam gerçekten var olsaydı, saniyeler içinde ona aşık olurdu. Bu farkındalık, içinden atamadığı bir tedirginlik yarattı.

Pizzayı yarıya kadar yedikten sonra, Ezio hiçbir uyarı veya danışma yapmadan bomba gibi bir haber verdi.

"Kız kardeşine evlenme teklif ettim ve o da evet dedi, Sam, ama son kararı sen vereceksin. Yunanistan'a taşınacağız, bu senin için büyük bir olay olacak, ne dersin?"

"Ne? Evleniyor musun? Ve... Yunanistan mı?" Sam, teyit için kız kardeşine baktı. "Gerçekten mi?"

Kız kardeşi, Ezio'nun durumu bir sonraki aşamaya taşımak için tek taraflı bir karar vermiş olmasından duyduğu rahatsızlığı gizleyerek başını salladı. Sam'e söylenecekse, bunu onun yapması gerekirdi.

"Bu, buradaki okula geri dönmem gerekmeyeceği anlamına mı geliyor?"

Kız kardeşi tekrar başını salladı. "Bu, birçok değişiklik anlamına gelir," diye itiraf etti.

Sam'in yanıt olarak çıkardığı homurtu her anlama gelebilir, ancak dar omuzlarındaki rahatlama belirtisini yanlış yorumlamak mümkün değildi; bu, okula dönmekten ne kadar korktuğunun bir göstergesiydi.

Tilda'nın gözleri buğulandı. Doğru kararı vermişti.

"Yunanistan'da okullar var, bazıları çok iyi. Sana linklerini e-postayla gönderebilirim..." "Dili öğrenmem gerekir mi?" Bu zorluğun getireceği olasılık, gencin gözlerinde

gencin gözlerini parlatmıştı, ama o eklediğinde bu parlaklık kayboldu:

"Aslında fark etmez. Orada da tuhaf bir ezik olacağım. Ucubel!"

Onu teselli edecek sözler bulamayan Tilda, onun da kendisiyle aynı korkuları paylaştığını duyunca çok üzüldü.

"Okulda birkaç kez tuhaf ve daha kötüsü olarak adlandırıldım."

Kardeşler aynı anda ona dönüp baktılar, yüzlerinde farklı derecelerde inanamama ifadeleri vardı.

"*Sen!*" Raven'ın yüzünde yazan şüpheyi dile getiren Sam'di. "Uh-huh. Ama bu hikayenin sonu iyi bitiyor.

beni tuhaf bulan o çocuklar şimdi beni gördüklerinde ne yapıyorlar biliyor musun?" Sam başını salladı.

"Nazıkçe gülümsüyorlar ve bana *efendim* diyorlar... Benim için çalışıyorlar."

Sam bir an düşünceli göründü, sonra ince yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu çok havalı."

"Aslında *çok* havalı," diye onayladı Ezio. "Odadaki en zeki kişi olmak da havalı, ama seni uyarmalıyım, muhtemelen her zaman Atina akademisinde olmayacaksın. Tamam, o zaman sana ve Tilda'ya okulla ilgili bilgileri e-posta ile göndereceğim, Sam." Dönüp ayağa kalkarken Tilda'ya en parlak gülümsemesini gösterdi.

Aniden, onun gülümsediği ve içtenlikle gülümsediği kadınları biraz daha iyi anladığını hissetti — o gülümsemenin, tercih edilen bir eğlence uyuşturucusu haline geldiğini hayal etmek zor değildi!

"Beni kapıya kadar geçirmek ister misin?" Elini ona uzattı.

Sam'in izlediğinin farkında olarak, bir saniye sonra elini uzattı ve onun uzun, kahverengi parmaklarının serinliği içinde elini sarmasına izin verdi. Odadan çıktıkları anda elini çekti. Elini uyluğuna sertçe sürtsen bile karıncalanma hissi geçmedi, sadece ona kapıyı açmak için durdu.

"Çok nazıksın." Oturma odasının kapısına doğru başını salladı ve boğuk bir sesle ekledi, "Sam'le birlikte."

O, küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Nazik değil. Bana kızgın olmaması yardımcı olur ve evet, doğrudu... Bunu sormak için can attığımı biliyorum." Ağzının köşeleri yukarı kalktı, gözlerindeki gülümsemeyle uyumluydu. "Tek küçük yalan, ona diğer yanağımı çevirmekte pek iyi olmadığımı söylememekti..." Koyu renkli kaşlarından biri alaycı bir açıyla yukarı kalktı. "Bir zorbalığı küçük düşürürsen, bu haber yayılır ve hedef olmaktan kurtulursun."

"Ya da kendini sert göstermek isteyen herkesin hedefi haline gelirsin."

"Benim deneyimim öyle değil, o yüzden rahat ol; Sam'in fiziksel tip olduğunu sanmıyorum."

Ama sen öylesin, diye düşündü. Gözleri onun sert, zayıf vücuduna kayarken, O, zorlukla yutkundu ve şok olmuş gözlerini örttü, bütün akşam karnının alt kısmında hissettiği yumuşak çarpıntının güçlendiğini hissetti.

Kelebekden çok, kapana kısılmış bir kuş gibiydi.

"Umarım öyle değildir."

"Savunma amaçlı bir dövüş sanatı ona daha fazla güven verebilir." Onun ifadesini gördü ve avuçlarını ona doğru kaldırdı. "Sadece bir düşünce."

"Bu düşünceyi kendine saklarsan minnettar olurum. Şiddet," dedi ciddiyetle, "hiçbir şeye çözüm değildir ve kardeşimin ellerinin ölümcül bir silah olması fikri beni uykusuz bırakır."

Konuşurken gözleri Ezio'nun ellerine kaydı, biri kapı çerçevesine dayamıştı, uzun, zarif parmakları muhtemelen bir kadının vücudunu iyi tanıyordu.

Bu haylaz düşünce, vücudunda utanç verici bir sıcaklık dalgası yarattı. Bu düşünce nereden gelmişti? Utanç verici kafa karışıklığını kanalize ederek, önceki kızgınlığını yeniden canlandırdı.

"Ve bilgin olsun, Sam'e bizim hakkımızda, var olduğunu iddia ettiğimiz bizim hakkımızda konuşmak *benim* işimdi, *senin* değil. Sen Sam'i tanıyorsun ve..."

"Ve sen de öyle kalmasını istiyorsun... tamam," diye kabul etti, ifadesinin kayıtsız omuz silkmesiyle uyuşmuyordu.

"Benim söylediğim bu değildi," dedi, onun sözlerini çarpıtmasından rahatsız olarak. Ne söylediğini bilseydi, bu çok yardımcı olurdu!

"Ebeveynlik için benzersiz bir şekilde yetersiz olduğumu kabul ediyorum, ama aslında Sam'i seviyorum."

Sesinde duyduğu şaşkınlığın bir anlığına karanlık gözlerinde yansıdığını görebiliyordu.

"Sam'i *seviyorum* ve o benim için her zaman birinci sırada olacak."

"Peki, Sam için artık birinci olmadığında ne olacak?"

"Şu anda öyle düşünmeyebilirsin, ama o zaman gelecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Onun eğlencesi samimiydi ve boğuk kahkahası son derece çekiciydi, fark etti. "Sam bir ergen. Zaten birçok şeyde ikinci sıradayım. Yapışkan değilim; onun mutlu olmasını, evden ayrılmasını istiyorum... her zaman geri dönebileceğini bilerek. Ailenin hayatındaki en önemli şey olmaktan çıktığı zamanı hatırlamalısın. Ama sen onların hayatındaki en önemli şey olmaya devam edersin."

Adını koyamadığı bir ifade gözlerinde belirdi, ama o kadar çabuk kayboldu ki, hayal gördüğünü sandı.

"Seninkiler öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse yirmi."

"Bu çok zor olmalı..." Durdu. "*Zor*" demek yetersiz kalırdı.

"Artık dünyada senin için en önemli şey olan kimse olmadığını fark ettiğinde zor oluyor. Sam'in böyle hissetmeyeceğine yemin ettim."

Onun sözlerinin ardından bir sessizlik oldu.

Tilda, daha önce bu en mahrem düşüncelerini kimseyle paylaşmayı hayal etmemişti ve eğer etseydi, dünyadaki en son açılabilceği kişinin Ezio olacağını düşünürdü.

Sessizlik dayanılmaz hale geldiğinde, "İyi geceler," diye patladı. "Oh, yarın normal saatte gelmeli miyim, yoksa toplantı için erken gelmemi mi istersiniz...?"

"Hayır, gelme. Artık benim asistanım değilsin, müstakbel karımsın."

Şaşırılmış görünüyordu. "Ama... henüz kimseye söylememiz gerekmiyor."

"Saul dışında kimseye söylemeye niyetim yok."

"Ailenize bile mi?"

"Annem çok fazla rahatsız edici soru sorar ve seninle tanışmak ister." Anlamlı dudakları tiksinti ile inceldi ve "Babam muhtemelen sana asılır." dedi.

* * *

Onun ciddi olup olmadığını anlayamadan, hiçbir uyarıda bulunmadan, adam rahatça eğildi. Tilda, onun fiziksel varlığı karşısında kendini sıkışmış hissetti ve nefesinin sıcaklığı saç çizgisini çevreleyen ince tüyleri hareket ettirdiğinde paniğe kapıldı. Vücudunu saran yavaş, rüya gibi hissi ve kalbinin ağır çarpışlarına eşlik eden tuhaf uçma hissini bastırmak için kendini zorladı.

"İşte, buldum." Adam doğruldu, elini açtı ve bir güve gece havasına uçtu. "Saçına dolanmıştı."

"Ah, evet, doğru. Ben..."

"Gözlüğünün camlarına renkli cam mı lazım?" diye sordu.

Tilda, burnunun köprüsüne oturan koyu renkli plastiğe parmağını bastırdı ve onun bakışlarından kaçındı. "İhtiyacım yok. Ben böyle seviyorum," diye yalan söyledi. "Gözlükleri sevmediğin için üzgünüm."

Adam şaşırılmış görünüyordu. "Ben öyle mi dedim?" "Hayır, ama..."

Dudaklarının şehvetli çizgisinde bir gülümseme belirdi. "Bence gözlüklerin oldukça seksi bir yanı var... tabii ki kimin taktığına bağlı olarak."

"Şey, ben değilim, biliyorum," diye patladı. "Ne, seksi...?"

"Hayır, ben... Senin seksi bulduğun şeylere ilgi duymuyorum." Bunun sonsuz bacaklar ve kıvrımlarla ilgili olduğunu zaten biliyordu.

* * *

Ezio'nun kafasında beliren erotik görüntüler, onu birkaç utanç verici, acı verici kalp atışı boyunca olduğu yere çiviledi, bu yüzden kontrolünü yeniden kazanana kadar gözlerini yarı kapalı göz kapaklarıyla örttü.

Ezio yıllarca bağıllık olmadan seksin tadını çıkarmıştı ve şimdi bu durum tersine dönmek üzereydi, seks olmadan bağıllık o anda ona pek de zevkli gelmiyordu.

Her şeye alışılabilceği söylenirdi.

"Işığa duyarlıyım," dedi. "Nasıl çalıştığını bilmiyorum, ama bunlar..." çerçeveyi hafifçe vurdu "...renk algımı etkilemiyor. Daha çok, ben seni görebiliyorum ama sen beni göremiyorsun."

"Ne kadar da uygun."

Paniklemiş bir şekilde, bakışları kesiştiğinde omuzlarını hafifçe silkti. Hava aniden acı verici, sinirleri gerginleştiren bir gerilimle doldu.

"Üzgünüm!" diye patladı, gerginliği bozarak. Adam koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Ne için üzgünsün?"

"Şey, film galasını kaçırdığın için üzgünüm. Bu arada, altı ayın senin için uzun bir süre olduğunu biliyorum..." Sözünü kesip, gözlerinden kaçarak kızardı. "Ama ben gerçekçiyim. Benim için sorun yok... bilirsin... Ama Sam yüzünden, ne demek istediğimi anlıyorsan, lütfen dikkatli ol, olur mu?"

"Aslında söylemiyorum." Viktorya dönemi bakiresi gibi konuyu dolandırıyordu. Ama o gayet iyi anlıyordu ve bunun onu neden bu kadar kızdırdığını bilmiyordu. "Seni zahmetten kurtarayım mı? Bana başka kadınlarla yatma izni veriyorsun."

Kaba sözlere başını geriye attı ve endişeyle kapalı oturma odasının kapısına baktı. "Biliyorum, benim iznime ihtiyacın yok..."

"İzin" diye itiraf etti. "Ve ben bunu yapmaya çalışmıyorum, sadece sana soruyorum... Bak, Sam seni seviyor gibi görünüyor ve onun kadınları, ilişkileri... Kadınlara saygı duymasını istiyorum."

"Ben rol model olmak istemedim," diye karşılık verdi Ezio, hayatındaki rol modeli olan babasını düşünerek alaycı bir gülümseme takındı. Babası, kadınlarla yatmak için asla izin almaya ihtiyaç duymamış, ya da sayısız ilişkilerini

sayısız ilişkisini sergileme gereği duymamıştı.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama sen bana evlenme teklif ettin ve Sam ve ben... biz bir pakettir," diye hatırlattı ona, gergin ve zoraki bir sakinlikle. "Senden bekârlık yemini etmeni istemiyorum, senin... şey... iştahın varken." Yanaklarının yine kızardığını görebiliyordu ve durup gözlerini kapattı, bu konuşmayı hiç başlatmamış olmayı dilediğini belli ediyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi, o aniden kapıdan çıkarken.

Arkasını döndü ve sabit, vahşi bir gülümseme takındı. "Eh, senin hakkımdaki düşüncelerine layık olabileceğimi düşündüm ve hala izin istemek zorunda olmadığım sürece, saygı duymadığım bir kadınla hayvani dürtülerimi tatmin edebilirim."

Bu cevap, gözlerinde öfkeli bir parıltı yarattı. "Ona sempati duyuyorum," dedi ve kapıyı çarparak kapattı.

* * *

Tilda, birkaç dakika sakinleşmek için zaman ayırdıktan sonra kardeşinin yanına döndü ve onun sormak istediği milyonlarca soruya cevap verdi. Cevaplaması en zor olan soru, sert bir şekilde sorulan "*Onunla evlenmek istemenizi anlayabiliyorum, ama neden bu kadar acele ediyorsunuz? Önce birlikte yaşamalısınız, değil mi? Eğer bu ilişki kötü giderse, incinebilirsiniz, Tilda.*"

Tilda, kardeşinin endişelerini gidermek için elinden geleni yaptı ve çok uzun süredir çıkmadıklarını, ama tam olarak yabancı olmadıklarını belirtti.

Ezio'nun görmezden gelmeye kararlı olduğu, odadaki fili ortaya çıkaran kardeşçe endişesinden gerçekten çok etkilenmişti.

—Dünyadaki hiç kimse, en yakışıklı erkeğin, sonsuz bacakları ve çok taklit edilen dudakları olan muhteşem Athena Baros yerine onu seçeceğine inanmazdı.

Bu "PA ile evlilik" planı, hiç de *inandırıcı* değildi. Tilda, bunu neden sadece kendisinin görebildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Bu özgüvenle ilgili bir şey değildi; Tilda, bu dünyadaki Athena Baroslar tarafından korkutulmuyordu. Kıskançlık da duymuyordu... *belki* de sadece

bacak uzunluğu söz konusu olduğunda.

Doğru erkeği bulduğunda, umarım o da bu nitelikleri arayan bir erkek olurdu, bir ilişkiye sunabileceği çok şey vardı. Mesele, onun sunabileceği şeylerin Ezio'nun iş ortamı dışında aradığı şeyler olmamasıydı.

Ezio şu anda bunu arıyordu: *yüzeysel olarak seksi olanı*. Bu çok iç karartıcı bir düşünceydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TILDA, Ezio'nun düğüne kadar olan bir ay boyunca yoğun bir programı olduğunu biliyordu, çünkü onun günlüğünü tutuyordu, ya da tutmuştu. Bu yüzden onu sadece iki kez görmesi çok da şaşırtıcı değildi. Her iki seferinde de ziyaretlerinin çoğunu Sam'e odaklanarak, satranç oynayarak, felsefeye olan ortak ilgilerini keşfederek ve genel olarak onu entelektüel olarak yetersiz hissettirerek geçirmişti.

Ama kardeşi mutluydu, bu yüzden Tilda Ezio'yu birçok şey için affetmeye hazırdı... Onu *tam olarak* görmezden geldiği söylenemezdi, ama onu uzak tutuyor gibi görünüyordu. Belki de bu bilinçaltına yönelik bir mesajdı ve sadece işlerin nasıl gitmesini istediğini işaret ediyordu.

Tanrım, acaba bunu fazla mı abartıyordu? Ona her zamanki gibi davranıyordu. Aslında hayır, öyle değildi; daha önce hiç dışlanmış hissetmemişti.

Düğüne kadar ofise geri dönüp önceki görevine devam etseydi zaman daha hızlı geçecekti, ancak Ezio bu şartlar altında onun kendisi için çalışmaya devam etmesinin uygun olmayacağı konusunda ısrarcıydı. Ve Tilda da bunun nasıl olacağını tam olarak hayal edemediğini itiraf etmek zorundaydı.

Böylece Tilda, iş günlerinin çoğunda görmeye alıştığı, ama artık neredeyse hiç görmediği bir adamla gizlice nişanlanmış tuhaf bir durumda buldu kendini.

Eskiden sahip olabileceği herhangi bir etkiye gelince, artık hiçbir kalmamıştı.

Ezio'nun hayatındaki varlığını özlemiyordu *elbette*, ama Aralarında açılan büyük uçurumun farkındaydı — ki bu hiç de aynı şey değildi. O çöle atılmışken, o muhtemelen onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce *hayvani dürtülerini gidermek için* bol bol evlilik öncesi seks yapıyordu.

Şu an böyle ise, önümüzdeki altı ay nasıl olacaktı... ve sonrası? Amaçsızca dolaşmaktan çabucak yorulan kadın, kendini geleceği düşünmeye zorladı. Bir plana ihtiyacı vardı. Elbette, evlilik bittiğinde fakir olmayacaktı, ama hiçbir şey yapmadan oturup kalması mümkün değildi.

Zamanı ya da parası olsaydı her zaman yapmak istediğini düşündüğü şeyler vardı ve şimdi ikisine de sahip olmak üzereydi.

Ebeveynlerinin ölümünden sonraki o korkunç dönemde, Tilda yas tutan kardeşini teselli etmeye ve ebeveynlik yapmaya çalışırken, neye ihtiyacı olduğunu düşünecek çok fazla zamanı yoktu ve dışarıda ulaşabileceği çok fazla yardım da yoktu.

Karanlık anlar, yalnız anlar olmuştu, ama kendisinden çok daha kötü durumda olan insanlar olduğunu biliyordu. Onların evleri, hatıraları ve ilk maaş çeklerini destekleyen küçük bir sigorta fonunun maddi güvencesi vardı. Herkes bu kadar şanslı değildi.

Otobüs durağında, bir kızın annesini ve yaşlı kadının tekerlekli sandalyesini otobüse bindirmesine yardım ederken tesadüfen tanıştığı kişi, durumunun ne kadar

daha kötü olabileceğini fark etmesini sağlamıştı. Sam'den biraz daha büyük olan kız, engelli annesinin ana bakıcısı olarak görev yaparken aynı zamanda okula da gidiyordu.

O kız gibi insanlara, hatta kendi içinde bulunduğu durumda olan insanlara, yani izole ve yalnız durumda olan insanlara yardım edebilecek bir konumda olmanın ne kadar iyi olacağını düşündüğünü hatırladı.

En temelinde, konuşacak birini sağlayın veya mevcut fonlara, destek ağına erişimleri için doğru yönü gösterin.

Parası ve zamanı olsaydı bunu başarabileceğini düşündüğünü hatırladı.

Artık ikisi de vardı.

Saul Rutherford'u telefonun diğer ucuna bıraktıktan sonra, başarı duygusuyla doldu. Hayal ettiği geleceğe doğru ilk adımını atmıştı.

Bunu planlamamıştı. Gelecekteki düğünü için tebrik etmek amacıyla gönderdiği devasa buket için şahsen teşekkür etmek amacıyla onu aramıştı. Ancak bu kısa nezaket ziyaretini başka bir şeye dönüştüren Saul'du. Hiçbir incelik göstermeden, Ezio'nun onu aldattığını umursayıp umursamadığını doğrudan sormuştu. Tilda şaşırmamıştı.

Ezio ile dört yıl boyunca boşuna çalışmamıştı; hızlı düşünme yeteneği vardı.

Ona dolaşan söylentilerin kötü niyetli ve doğru olmadığını sakın bir şekilde temin etti. Parmaklarını çaprazlayarak, Ezio'ya hayatı pahasına güvendiğini söylediğinde sadece çok küçük bir suçluluk hissetti. Özür dilediği için çünkü o özür dilemişti.

Aslında, bu tamamen yalan sayılmazdı. Yanan bir binada mahsur kalsaydı ya da bıçaklı, uyuşturucu bağımlısı bir çeteye karşı kalsaydı, Ezio'nun onu kurtarabileceğinden

Ezio'nun onu kurtarabileceğinden ya da kurtaracağından şüphe duymazdı.

O, bu dünyanın kahramanları olan, yüksek stresli senaryolarda en iyi şekilde işlev gören ve hatta başarılı olan adamlardan biriydi... Gerçek hayatta sıkıcı, sıradan dünyada yaşamakla mücadele ettikleri söyleniyordu, ancak Ezio bunu da kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Ona hayatını emanet etmek - evet. Ona kalbini emanet etmek ise başka bir konuydu. Neyse ki, kalpler, hayatının önümüzdeki altı ayını feda etmeden önce okuduğu sayısız belgelerde kalplerden bahsedilmemişti.

Özür dileyen Saul'a hiç alınmadığını söyledi ve ondan tavsiye istedi. Saul cömertçe tavsiyede bulundu ve aynı şekilde Kendi hayır kurumunu kurarken edindiği yararlı bağlantıları sunmakla kalmayıp, çok cömert bir bağışta bulunarak cömert davranmıştı.

Yaklaşan evlilik, avukatları meşgul ediyordu. Artık onların iş yükünü kıskanmıyordu. Artık amaçsız değildi, bir amacı vardı ve altı aylık evlilik görevlendirmesi, onun deyimiyle, bittiğinde onu bekleyen bir geleceği vardı.

Bu yüzden, yeni girişimine kendini adarken, kırmızı ile işaretlenmiş gün gelene kadar takvimindeki yirmi sekiz günü sessizce işaretliyor ve bu konuda tamamen rahatmış gibi davranıyordu.

* * *

Düğünle ilgili önemli işler onun elinden alınmış olsa da, birçok ayrıntı vardı ve bir de pratik konular vardı. Sam Yunan okuluna alışır ve mutlu olursa, Atina'da küçük bir yer tutup tamamen hayır kurumuna

Dili öğrenmek iyi bir fikir olabilirdi, ancak bu Sam için olduğundan daha zordu. Her şeyi kolaymış gibi gösteren parlak kardeşiyle kendini karşılaştırmak, egosunu güçlendiren bir fikir değildi.

Yerel okula geri dönmeme ihtimali, Sam'in uzun zamandır görmediği kadar mutlu olduğunu gösteriyordu. Ona bu fikri kabul ettirmek için endişelendiğini düşünürsek, geri adım atarsa onu asla affetmeyeceği ironikti - ama bu adil değildi, çünkü o, fikrini değiştirirse bununla bir sorunu olmayacağını söylemişti.

Ama fikrini değiştirmediğini söylediğinde verdiği tepki her şeyi anlatıyordu. Geri adım atmayacaktı ve atsa bile geri dönecek bir yeri yoktu. Kararlıydı ve kararlılığının somut kanıtı parmağında duruyordu.

Elini ışığa doğru uzattı. Nişan yüzüğü o sabah kuryeyle gönderilmişti, siyah elmaslarla çevrili büyük bir kare zümrüt. Mükemmel uyuyordu.

Uymayan kişi kendisiydi!

"Geldi!" Sam, onları nikah dairesine götürecek limuzini beklerken bağırdı. "Perdelerin titrediğini görmelisin. Aslında görmemelisin," diye ekledi, Tilda endişeli bir şekilde arkasına yaklaşırken.

Ön kapıda ikisi de durdu, Sam yeni takım elbisesiyle şık ve temiz görünüyordu ve aniden neredeyse onun kadar gergin görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Sam, biraz garip bir şekilde.

Kardeşçe iltifata gülümseyerek, aşağıya bakıp geri dönüştürülmüş elbisesinin kumaşını düzeltti. Etiket hâlâ üzerindeydi ve El dikişi etiketi gördüğünde, elbise henüz hayır kurumu mağazasının raflarına bile ulaşmamıştı. Tasarımcının ününden değil, referansları değil, aynı zamanda boyun çizgisi etrafındaki el işlemesi ile vurgulanan sade imparatorluk çizgisi de onu cezbetmişti. Uzunluğunun birkaç santim kısaltılması dışında, elbise ona mükemmel uyuyordu. Aynanın önünde dönerek

artık tek ihtiyacı olan şeyin onu giyebileceği bir yer olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Hassas midesi altüst oldu. Artık geri dönüştürülmüş bu ucuz elbiseyi giyebileceği bir yer vardı: kendi düğünü.

"Teşekkürler, sen de öyle."

Arabaya ulaştıklarında Tilda durdu ve aniden kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir dakika bekle."

Sam, kız kardeşi koşarak uzaklaşırken şoförün yüzündeki soruyu görerek "Bana sorma dostum" dedi.

Birkaç dakika sonra Tilda geri döndü. "Bayan Lowther'a veda etmem gerekiyordu," dedi limuzine binerken. "Bize çok iyi davrandı. Anneme benzediğimi söyledi," diye ekledi Sam emniyet kemerini takıp koltuğuna otururken.

"Öyle değilsin."

"Biliyorum, ama çok tatlı bir davranıştı."

Endişeli görünüyordu. "Ağlamayacaksın, değil mi?"

"Tanrım, hayır!"

"Keşke annem ve babam da burada olsaydı... Anlıyor musun?"

Tilda elini sıktı. O da biliyordu. "Ben de, her gün," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar burada olsaydı, ben burada olmazdım," diye hüzünlü bir pişmanlıkla başladı, sonra kardeşinin sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. Hızlı bir şekilde toparlandı. "Annem yüzlerce konuğun katıldığı, kilisede tam bir beyaz düğün yapmamızda ısrar ederdi ve ben kilometrelerce uzunlukta tül etekle koridorda yürürdüm."

"Evet, sanırım öyle. Onu senin kadar iyi hatırlamıyorum." Sam başını çevirip pencereden dışarı baktı, ama Tilda gözlerindeki nemi görmeden önce. "Sokakları hiç bu kadar boş görmemiştim. Dünya uyanmadan evleneceksin."

"Annem ve babam seninle gurur duyardı, Sam," dedi yumuşak bir sesle.

"Söylemesem de, benim için yaptığın her şeye minnettarım. Bence bu bizim hikayemiz," diye ekledi Tilda cevap vermeden.

"Gelinin geç kalması moda değil mi?"

"Sesin titriyor. Belki de onu bir kez daha bloğun etrafında dolaştırmalıyım."

"Çok geç," diye mırıldandı, şoför kapıyı açarken. "Teşekkürler," dedi, omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı ve paniklemesine izin vermeden arabadan indi.

Ayakkabısının topuk kayışını düzeltmek için eğildi, ama düzeltmeye gerek yoktu. Kalp atışlarını yavaşlatma çabası, görüşünün kenarında yolu geçen uzun boylu bir silüet gördüğünde başarısız oldu.

Limuzinin diğer tarafından Sam'in selam verdiğini duydu.

Tilda paniğini bastırıp bir gülümseme takındıktan sonra, elindeki çiçek demetini kalkan olarak kullanarak ona döndü. Onun acı verecek kadar mükemmel görünüşünün ayrıntılarını incelerken midesindeki düğüm daha da sıkılaştı.

Ezio, mükemmel kesimli resmi bir takım elbise giyyordu ve stilin simgesi gibi görünüyordu — tabii ki kimse modadan bahsetmiyordu; herkes, kıyafetleri çıkardıklarında hayal ettikleri muhteşem, yakışıklı adamdan bahsediyordu.

Yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?

Her zaman doğal bir sporcunun dikkatsiz özgüveni ve zarafetiyle davranırdı. Konuşacak kadar yaklaşımadan önce yaydığı otoriter aura, Tilda'nın vücudunda bir titreme yarattı.

* * *

"Çiçekleri almışsın." Ezio elbiseyi inceledi ve onun, gönderdiği tasarımcı elbiselerinden biri olmadığını fark etti, ancak bu elbise, sade kadınsı zarafetin simgesi olduğunu ve onun ince vücuduna mükemmel bir şekilde uyduğunu fark etti. Dizden birkaç santim yukarıda kesilmiş elbise, onun muhteşem şekilli bacaklarını ve dar ayak bileklerini, vücuduna yakıcı bir sıcaklık dalgası gönderecek şekilde ortaya çıkardı.

O sakın görünüyordu, ama bu yanılsama, Ezio ona yaklaşıp yeni taktığı kedi gözü çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözlerini gördüğü anda yok oldu. Şaşırtıcı derecede yeşil ve temkinli olan gözleri, Ezio'ya, ürkütülürse kaçacak gibi görünen vahşi bir hayvanı hatırlattı.

"Teşekkür ederim, çok güzeller ve kokuları da harika." Buketi burnuna götürdü.

Gözleri hareketle birlikte yukarı doğru kaydı, ancak küçük, yüksek göğüslerine sıkıca oturan kare yakalı korsenin üstündeki soluk tenine kadar. Bu, göğüslerinin en ince kısmını ve köprücük kemiklerinin narin açısını ortaya çıkardı.

Ne kadar süredir baktığının farkında olan adam... aslında ne kadar süredir baktığını bilmiyordu... boğazını temizledi. "Güzel kolye." Kolye, her gün taktığını fark ettiği, inci işlemeli küçük küpelerle uyumluydu.

"Teşekkürler, annemindi. Ve yüzük, çok..." Elini bir açıyla tutarak yüzük parmağındaki yeşil ışıltıyı gösterdi. "Gerçekten..."

"Fazla değil," diye araya girdi, onun sonraki sözlerini tam olarak tahmin ederek. "Çok güzel. Onu senin için saklayacağım," diye söz verdi. "Saklayacak mısın?"

"Aile yadigarıydı... Tasarımı antika görünüyor."

"Antika ama aile yadigarı değil. Ama gözlerine yakışacağını düşündüm..."

* * *

Gözleri buluştuğunda, Tilda panikle karışık bir heyecan dalgası hissetti ve bunu bastırmak için çabaladı. Hiçbir ima yoktu; sesinde okunacak hiçbir şey yoktu, tabii ki bir çorba kutusunun üzerindeki içerik etiketini bile seksi hale getirebilecek olması dışında.

"Sam ve ben annemin gözlerini miras aldık, ama o kızıl saçlıydı," diye mırıldandı Tilda, bakışları onun ötesine kayarken, sanki hala kapalı olan art deco binada büyüleyici mimari detaylar keşfetmiş gibi.

"Erken mi geldik?" dedi, sesindeki aşırı parlak ve neşeli tonu duyunca kaşlarını çatarak.

"Çok değil. Bizim için erken açmayı kabul ettiler, böylece fotoğraflarımız internette yayınlanmayacak," dedi Sam, bir parça acı bir memnuniyetle.

"Hızlıca girip çıkacağız."

"Hızlıca girip çıkmak mı...?" Romantizm aramıyordu, ama küçük bir yüz buruşturmayı bastırmak zordu.

Adamın bakışının keskinleştiğini fark etti ve hemen ekledi, "Oh, bu iyi. Mükemmel." Onun bakışlarından kaçarak, yolun karşısındaki nüfus dairesinin merdivenlerinde duran üçlüye bakışlarını çevirdi. "Onlar bizimle mi?"

Cebinden telefonunu çıkaran ve ona dik dik bakan Ezio, ona baktığında hala kaşlarını çatıyordu.

"Onlar bizim tanıklarımız." Açıklamayı hemen yaptı ama kadının gözünde, aklının başka yerde olduğu belliydi.

Kadın, Ezio'nun binanın merdivenlerinde bekleyen üç adamdan ikisini, takım elbiseli olanları kastettiğini düşündü. Merak ettiği üçüncü adamdı. Onun buraya nasıl uyduğunu anlamak zordu. Soluk, yırtık kot pantolon ve tişört giymiş, dağınık beyaz sarı saçlı adamın sörf tahtası taşıdığını hayal etmek kolaydı, ama aslında omzuna asılı bir kanvas çanta taşıyordu, bu yüzden onun rolü hakkında bir soru işareti kalmıştı.

Ezio telefonunu kaldırıp ona doğru yaklaşıp kadar bekledi. "Hukuk departmanı mı?" diye sordu, iki takım elbiseli adama bakmadan başını sallayarak. "Şirket içinde halletmek istedim."

"Bilmeniz gerekenler," diye alaycı bir şekilde söyledi ve daha önce Bayan Lowther'a anlatarak onun kurallarını çığnemiş olup olmadığını merak etti. "Avukatlar her zaman avukat gibi görünürler," diye ekledi ve üçüncü adama merakla bakarken utanmadan yanlış bir genelleme yaptı.

"Resmi fotoğrafımız." Sanki duymuş gibi, adam şişkin çantasından bir kamera çıkardı ve uzman gibi görünen bir şekilde kadrانlarla oynamaya başladı.

"Gel, merhaba de."

Yan yana yolu geçerken sırtının ortasındaki eli çok farkında olan kadının kafasında düşünceler dolaşıyordu... Bu merdivenleri onlardan önce kaç çift çıkmıştı?

Çift bu merdivenleri onlardan önce çıkmıştı? Birbirlerini o kadar çok sevmişlerdi ki, bu sevgi acı veriyordu.

Üzerine çöken hüznün o kadar enerji tüketiciydi ki, otomatik pilotta tanıtım sürecini geçirdi ve onlar

İki adamdan biraz uzaklaşarak, onların isimlerini hatırlamadığını fark etti.

Ezio'nun telefonu çaldığında, "Bu senin telefonun mu?" diye sordu ve *Tanrı aşkına cevap ver*, diye düşündü, zil sesi çalmaya devam ederken.

"Evet, benim," dedi Ezio, telefonu çıkarmak için hiçbir çaba sarf etmeden.

"Çaldı." Rahatladığını fark edince, kibarca ekledi: "Belki tekrar ararlar."

"Oh, arayacaklar," dedi Ezio sert bir sesle.

"Basın olmayacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona, üçüncü adama yaklaşırken alçak sesle.

"O basın mensubu değil. Jake benim isteğimle burada."

"Demek kendi kişisel fotoğrafın var?" diye şaka yaptı, sonra şakanın kendisine geri dönebileceğini düşündü. Onun konumundaki pek çok insan, mükemmel kişisel yaşamlarının özenle kurgulanmış bir imajını sunmayı severdi. Ama birincisi, bunu bilirdi ve ikincisi, adil olmak gerekirse, Ezio'nun birçok kusuru arasında kibir yoktu. Ayrıca, kimsenin onun hakkında kötü bir fotoğraf çekmesinden endişe duyması da mümkün değildi, çünkü onun kötü bir tarafı ya da kötü bir açısı yoktu; ona hangi açıdan bakarsanız bakın, oldukça mükemmeldi. *Sıkıcı derecede* mükemmeldi, diye düşündü, pek de ikna olmadan.

"Jake bana bir iyilik yapıyor."

"Senin arkadaşına benzemiyor... ama ben de benzemiyorum..."

Koyu kahverengi kaşlarından biri sorgulayıcı bir açıyla kalktı. "Sen de öyle görünmüyorsun...?"

Gözleri onunkilerden kaydı. "Sadece vitrin süslemesi." El hareketi elbiseyi ve çiçekleri kapsıyordu. "Çok sahte, çok samimiyetsiz geliyor. Bu şartlar altında, daha mütevazı davranmak daha iyi olmaz mı?"

"Daha ne kadar düşük profilli olabilirsin?" diye sordu, sinirli bir şekilde. "İki tanık... Evet, bu gerçekten abartılı."

"Sus, buraya geliyor," diye fısıldadı. Kamerası olan arkadaşı, iş aletlerini omzuna asmış, onlara doğru yürüyordu.

Ezio onları tanıştırdı ve diğer adam gülümsemeyle ve sıcak bir el sıkışmayla karşılık verdi. Evlilik meselesini ve daha da önemlisi Ezio'nun gelin seçimini garip buluyorsa da, tavırlarında bunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Yani seçimi hala bana bırakmak istiyorsun, Ezio... sadece dağıtılmasını mı istiyorsun?"

Ezio başını salladı.

"Peki, ama daha fazlasını isteyeceklerini biliyorsun... Bence burası mükemmel bir yer... Bir dakika bekle, sadece şunu kontrol etmek istiyorum."

ışık...' Gözlerini kısarak, Jake karşıdaki yeşil alana geçti. 'Tam olarak kime dağıtıldı?' Tilda, Jake'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde sordu. 'Her zamanki şüphelilere.'

Tilda, olağan şüphelilerin kimler olduğunu hiç bilmiyordu. "Merak etme, Jake herkesi iyi gösterebilir."

Tilda birkaç saniye düşündü, öfkeyle hafifçe nefesini tuttu ve alaycı meydan okumaya karşılık verdi.

"Ben iyi görüldüğümü düşünmüştüm!"

Bu doğruydı. Jake'in normalde fotoğraf çektiği kadınlar gibi parlak ve bakımlı değildi, bu zaten belliydi

. Ama saçları bu sabah işbirliği yapmıştı ve kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen, neredeyse beline kadar uzanan yumuşak, doğal, havayla kurutulmuş dalgalar ona yakışıyordu ve ikinci el mağazasından ucuza aldığı elbise, tek seferlik kullanımında ona yakışmıştı.

Tilda geri dönüşümü destekliyordu, ancak bugünden sonra bunu bir daha giyeceğinden şüpheliydi. Normal bir düğünden farklı olarak, bu anıları saklamak değil, unutmak istiyordu. Bu yüzden Ezio'nun fotoğraflı kanıt istemesine şaşırılmıştı. Ancak bunun, istediği *anlatı kontrolünün* bir parçası olduğunu düşündü.

Ağır göz kapaklarının altından ayaklarından yüzüne doğru yukarı doğru kayan bakışları, onun cesur öz değerlendirmelerine katılıp katılmadığını belli etmiyordu, ama gözlerindeki ışıltı onu titretti.

"Gönderdiğim kıyafetlerin hiçbiri beğeninize uygun değil miydi?"

O fark etmişti. Tilda, onun elbise konusunda yaygara koparacağından korkmuştu, ama onun kapısına gelen minibüs dolusu tasarımcı kıyafetlerinin içeriğini bilme olasılığı çok düşüktü. Onları reddetmek muhtemelen anlamsız bir hareketti, ama anlamsız olsun ya da olmasın, önemli bir noktaya değinmek için gerekliydi. O kadar çok şeyin kontrolünü kaybetmişti ki kontrolünü kaybetmişti ama gardırobunun kontrolü hala elindeydi.

"Eminim mükemmeldirler." *Sen de öyle...* Kendinden tiksinerak midesini sıkıştırdı ve gözlerini onun günahkar derecede seksi yüzünden ayırdı.

O eğlenceli bir tavır takındı. "Sanki saatlerce onları kişisel olarak seçmişsin gibi konuşuyorsun."

Bu görevin dışarıya yaptırılmış olacağını herkesten daha iyi biliyordu. İşe başladığı ilk aylarda, eski sevgililerinden birine veda hediyesi hazırlamasını istemişti, ama o bunun iş tanımına uygun olmadığını açıkça belirtmişti.

Onun cevabını beklerken nefesini tuttuğunu hatırlıyordu, bu ilke uğruna işini kaybetmeye değer mi diye merak ediyordu. Şimdi onun tepkisine şaşırılmazdı, ama birkaç saniye düşündükten sonra ona hak verdiğinde şok olmuştu. Şimdi, elbette, onun özel hayatı ile iş hayatı arasında net bir ayırım yapmayı sevdiğini biliyordu.

Şimdi onun bölümlere ayrılmış beyninde hangi bölmede yer alıyordu? Belki de yepyeni bir kutu yaratmıştı: *Geçici Eş/Görülür Ama Duyulmaz*.

"Aslında bilmiyorum, imzalamayı reddettim. Senin için olmadığım bir şey gibi davranmıyorum. Standartlarına uymadığım için üzgünüm."

"*Rol mü yapacağım...?* Sen benim karımsın." Bu gerçeğin iyice yerleşmesi için bir süre durakladı. "Ya da on dakika sonra karım olacaksın."

Şok ve korku vücudunu sardı ve gizlice "savaş ya da kaç" pozisyonunda donakaldı.

"Ve benim standartlarıma gelince..." Karanlık bakışları kadının yüzünde dolaştı. "Çok güzelsin."

Sol omzunun üzerinden bir noktaya kayan gözleri, onun yüzüne geri döndü, yüzünde emin olduğu alaycı sırıtişta tepki vermeye hazırды.

Sırıtişta yoktu, ama onun karanlık gözlerinde midesini düğümleyen bir şey vardı.

Tam otuz saniye boyunca nefes almayı kesti, sonra başka yere baktı, pelvisindeki titreme hissini ve göğsündeki sıkışıklığı hiç olmamış gibi davranmaya çalıştı.

"Bu komik mi olmalıydı?"

"Siz ikiniz bir oda tutun."

Şaşkınlıkla, Tilda yarı dönerek kardeşinin durduğu yere baktı, kardeşi telefonunda bir şeyler arıyordu.

"Sadece merak ediyorum, zamanım var mı...? Bir sonraki seviyenin yarısına geldim ve Ezio telefonunu kapatmadı."

"Hayır!" diye bağırdı, sıradan bir izleyiciye ya da kardeşine, alçak sesli konuşmalarının samimi görünebileceğini fark etti. Ezio bile bunu amaçlamış olabilirdi. Ezio'ya baktı, o gerçekten de telefonuyla uğraşıyordu.

"Haklısın, sakın ol!" Sam kıkırdadı ve telefonlarını çıkarmış olan iki tanığın yanına, merdivenlere oturmak için yürüdü.

Kardeşi ona yaralı bir "Sana söylemiştim" bakışı attı ve bu bakış Tilda'nın gülümsemesine neden oldu.

Jake onlara katıldı, daha doğrusu Tilda'ya. Ezio uzaklaşmış ve canlı bir sohbetin ortasındaydı.

"Törene katılamayacağım için üzgünüm ama daha sonra hayırseverlik kitabının lansmanı var. Oraya gitmem gerekiyor, insanlarla tanışmam lazım ve hepsi iyi bir amaç için. Ezio'nun katkısına gerçekten minnettarım, ama benim için poz verseydi daha iyi olurdu."

Ezio ortaya çıktığında, Ezio'nun Ezio olduğunu bilmediğini belli etmemek için çaresizce bir cevap bulmaya çalışıyordu.

"Jake, sana şunu söylemeliyim ki, gelinim aslında senin kim olduğunu bilmiyor ama çok korunaklı bir hayat sürüyor ve onu sadece hafta sonları dışarı çıkmasına izin veriyoruz."

Tilda, Ezio'ya kaynayan bir nefretle baktı ve diğer adama en güzel gülümsemesini gösterdi. Adam, kırılmıştan çok eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Eskiden onun için çalışıyordum, yani aslında, *alternatif* hafta sonlarıydı."

"İşkolik mi?"

"Oh, onu iyi tanıdığını söyleyebilirim." Tilda boğuk bir kahkaha attı.

* * *

Ezio, gelininin Life dergisinin kapağını iki kez vuran ve aynı zamanda derginin kapağında da yer alan adamı tanımamış gibi görünmesini eğlenceli buldu. Arkadaşının onun sıcak ve seksi kahkahasına nasıl tepki verdiğini izledi. Bu boğuk sesin dokunsal bir yanı vardı; erkeklerin Tilda'ya tepki vermesine alışması gerekeceğinden oldukça emindi, oysa Tilda erkekler üzerinde yarattığı etkiyi fark etmiyordu. Çıktığı erkeklerin nesi vardı da, onun ne kadar büyüleyici ve seksi olduğunu bilmiyorlardı?

Eğer onunla çıkmış *olsaydı*, bunu kesinlikle bilirdi! Bu düşünce gelişmeden önce, telefonu titremeye başladı.

"Sanırım... Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım," diye ekledi, uzaklaşırken titreyen telefonunun ekranına bakarak.

Birkaç dakika sonra geri döndü. Jake, gülümseyen Tilda'nın her sözünü dinliyordu ve Tilda, onun yanında olmadığı kadar rahat görünüyordu. Ezio göğsünde bir şeylerin hareket ettiğini hissetti.

"Kusura bakma."

"Umarım gerçek tören için telefonu kapatırsın," diye şaka yaptı Jake. "Oh, telefon evliliğimizdeki üçüncü kişiye gidiyor." Ve bu en iyi seçenektir. Büyük olasılıkla uzun boylu sarışın biriydi... Bu iç karartıcı düşünce, ruh halini dibe vurdurdu.

"Tamam, millet, işimize dönelim... Yolun karşısına geçmeye ne dersiniz? Yani, bu koşullarda tam çiçek açmış portakal çiçeklerini boşa harcamak yazık olur, değil mi

Jake, Ezio'nun dikkatinin dağınık olduğunu fark etmemiş gibi gülümsedi. Son dört yıldır onun yüzünü okuyan Tilda, bunu fark etti ve telefon görüşmesini merak etti, onun asistanı olma alışkanlığı kırılması zor bir alışkanlıktı.

"Gözlüklerimi saklar mısın?" diye sordu, gözlüklerini burnundan kaydırarak.

"Neden?" diye sordu Ezio, kadının uzattığı eline bakarak. Sinir bozucu bir an boyunca, bakışları birbirine kilitlendi.

"Fotoğraflar için."

Parmakları, açılma emrine isteksizce uydu ve onun bakışlarında tekrar kaybolmamaya dikkat ederek avucunu uzattı, parmakları açıkta kalan tenine dokunduğunda hissettiği derin titremeye karşı kendini zor tuttu.

"Harika kemikler." Fotoğrafçı, yüzünü klinik bir yoğunlukla inceleyerek onayladı. "Klasik. Senin bir dizi portreni çekmek isterim," diye heyecanla söyledi.

"Dünya uyanmadan devam etsek iyi olmaz mı?" Ezio kuru bir şekilde araya girdi. "Tabii," Jake, Ezio'nun birkaç adım arkasında yürüyen

Tilda'nın yanına gelerek cevap verdi.

Ezio'nun birkaç adım gerisinde yürüyordu. Ona gözlerini devirdi ve sessizce ıslık çaldı.

"Ezio'yu daha önce hiç kıskanç görmemiştim. Bu aşk olmalı... Yani, tabii ki aşk..." diye aceleyle ekledi. "Portreler konusunda ciddiydim," diye ekledi.

"Seni arayacağım."

Ezio'nun sabırsızlığını yanlış yorumlamasından utanç duyan Tilda, onun teklifini kabul etmeye hiç niyeti olmamasına ve bunu hala ciddiye almakta zorlanmasına rağmen, zayıf bir gülümseme attı.

Ezio'nun daha önce tek başına durduğu yere doğru büyük adımlarla yürüdüğünü izlerken, ona bazı davranışlarının yanlış yorumlanabileceğini söylemeyi düşündü. Ama sonra bunun muhtemelen onun niyetiydi fark etti — yakıcı bakışlar, küçük dokunuşlar ve sahiplenici öfke patlamaları hepsi oyunun bir parçasıydı.

Kendini tamamen rezil etmediği için rahatlayan Tilda, üşüdüğü endişesine dikkatlice kontrol ettiği, herkese uyan, anlamsız bir gülümsemeyle yanıt verdi.

"Ben gayet iyiyim. Burası çok güzel. Bir saat sonra buranın araba dumanlarıyla boğulacağını neredeyse unutabilirsin." O anda, Londra'nın merkezinde olduklarını hatırlatan tek şey, uzaktan gelen trafik gürültüsüydü.

"O ayakkabıları mahvedeceksin." Soluk renkli süet topuklu ayakkabılarına bakıyordu, topukları nemli zemine sıkıca gömülmüştü. "Tipik Jake, iyi bir çekim için her şeyi yapar, iyi bir açı varsa seni bir uçurumdan sarkıtabilir." Ezio'nun karanlık bakışları onun bakışlarıyla buluştu.

Tilda bir şey söylemeye çalıştı ama dudakları emrine uymadı. Gözleri Ezio'nun gözlerine yapışmıştı ve kalbi çarpıyordu, aralarındaki hava onu yere çivileyen cinsel bir nabızla titriyor gibiydi.

"Tamam o zaman," dedi fotoğrafçı. "Siz rahatlayın... Harika, çok güzel, *bu* bakışla devam edin çocuklar..."

Küçük bir nefes alarak gözlerini ayırdı ve yere dikti, bu hareket göğsünün ipek kumaşın altında dramatik bir şekilde inip kalkmasına neden oldu.

"Ben buradayım," dedi Ezio, sesi normalden daha derin, seksi ve düzensiz bir tonda. "Ama evet, ayakkabılarım yeni. Biraz çaba gösterir misin ? Benim başka biri olduğumu varsay ve mutlu görün."

Onun sesindeki yumuşak alaycı tonda öfkeyle başını kaldırdı ve ağzının kenarındaki çizgilerdeki gerginliği fark etti, bu da onun sandığı kadar rahat olmadığını gösteriyordu. "Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ediyorum ve poz *veremiyorum*... Ve o kadar iyi bir oyuncu da değilim," diye ona bağırdı, öyle olmayı, onun başka biri, ona *acı* veren biri değilmiş gibi davranabilmeyi dileyerek.

"Rahatla!" dedi fotoğrafçı, etraflarında dolaşmaya ve fotoğraf çekmeye başlarken, onun algılayabileceği bir ironiyle.

Çenesini o kadar sıkmasaydı, bu imkansız tavsiyeye gülebilirdi.

"Adamın ne dediğini duydun."

"Ne? Kemiklerimin harika olduğunu mu?" diye karşılık verdi, sesinde kendini alaycı bir ton vardı. Bundan çoktan bıkmıştı. Poz verip aptal gibi görünmesi gerektiğini söyleyen hiçbir belge imzalamamıştı ve nefesini toparlayabildiğinde bunu Ezio'ya söyleyecekti.

"Tamam, sanırım... evet... Şimdi biraz daha yaklaşın... Aşk dolu bakışlar, millet..."

Ezio'nun dumanlı gözlerinde bir şey parladı ve nefesini kesildi. Tökezledi mi yoksa dizleri mi çöktü? O anı daha sonra düşündüğünde hiç emin olamadı, ama bir saniye önce kendi ayakları üzerinde dururken, bir saniye sonra O, beline dolanan çelik gibi bir kolun desteğiyle, bir erkeğin sıcak ve sert göğsüne yapışmıştı.

"İyi misin?"

"Teşekkürler, iyiyim..." Ama iyi değildi. Serbest eliyle yüzünü kavrayıp kendine doğru çekti ve aç bir adam gibi ona bakarken, onu içten dışa eritmişti.

"Gerçekten harika bir vücudun var," dedi, kendini gülünç hissederek, çünkü bunu anlaması dört yılını almıştı ve Jake, lanet olsun, bunu otuz saniye içinde fark etmişti.

Onu *istediğini* de fark etti. Ama ona ihtiyacı yoktu; bu ayrımı yapmak onun için önemliydi.

"Tanrı aşkına, kapatır mısın?" Isı her yerdeydi ve o, ona erimek için duyduğu dürtüyle mücadele ediyordu.

"Neyi kapatayım?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve burun deliklerinden derin bir nefes verdi. Sanki bunun ona ne yaptığını *tam olarak* bilmiyormuş gibi. Sinir uçlarında hissettiği nefesinin sıcaklığı, çenesini avuçladığında ciğerlerinden uzun, tıslayan bir nefes çıkmasına neden oldu.

Tilda tahminlerde bulunmuştu ama *aşkın* nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Ama eğer böyle bir şeyse, bu kadar popüler olacağını sanmıyordum, diye düşündü.

Nefes almaya çalışırken, o anda onun erkek fiziksel özelliklerinin daha önce hiç olmadığı kadar farkına vardı.

Ancak, ara sıra dirseklerinin sürtünmesi dışında, ondan fiziksel olarak hep uzak durmuştu. Bunun tesadüf olmadığını, bilinçaltında bir yerde, onu kalpleri kıran bir adamın ham duygusallığından milyonlarca kilometre uzakta olduğunu

kalpleri kırmayı hobi edinen bu adamın ham duygusallığına karşı hiç de bağışık olmadığını fark etmişti.

"Kaç tane fotoğrafa ihtiyacı var?" Dişlerini sıktı, kontrolünü kaybetmemeye kararlıydı...

Neye tutunuyorsun, Tilda?

Her neyse, onu kaybetmek üzereydi.

"Bu ne kadar sürecek? Gülümsemekten yüzüm ağrıyor. Sahte gülümseme yapamamam benim suçum değil." Onu bombardımana tutan duyguları bastırmak için çabalarken, öfkeye sığındı. "Sana söyledim, fotojenik değilim," dedi, titrememek için gösterdiği çaba sesini neredeyse duyulmaz hale getirmişti.

"Kadın olmadığını iddia ettin," diye tiz bir sesle konuştu, o anda onun *ne kadar* kadınsı olduğunu acı bir şekilde fark etti. Burnunu genişleten sadece onun sıcak kokusu değildi, artık cinsiyetsiz giysilerin altında gizlenmeyen yumuşak, titreyen vücudunun kadınsı kıvrımları ve eğrileri de vardı. "Dört yıl boyunca bunu başardın, şimdi de keyif aldığını iddia et. Hayal et..."

Hayal gücü devreye girince sesi kesildi. Kafasındaki görüntü, ona bakan yeşil gözlerle ve lenslerini ayarlarken etraflarında dolaşan Jake'in cesaret verici sözleriyle çarpıştı ve kalp atışlarının gümbürtüsüyle boğulan bir sinirlilik dalgasına dönüştü.

Sonra bir şey aklına geldi. "Bir öpücük ne dersiniz, çocuklar?"

Gözleri onun dudaklarının şehvetli hatlarına odaklanan Tilda, zorlukla yutkundu. "Biri bana öpmeni söyledi diye seni öpmem."

"Hayır...?"

"Hayır," diye fısıldadı, sonra parmak uçlarına yükseldi, başının arkasını tuttu ve dudaklarına ulaşana kadar yüzünü kendine doğru çekti. "Seni öpüyorum çünkü istiyorum." İstek, onun hissettiklerini tam olarak ifade etmiyordu.

"Nefes almaya ihtiyaç duymak" gibi bir "ihtiyaç" duygusu daha yakındı.

Dudaklarının altında onun dudaklarının serinliğini hissetti. Serin olan tek şey buydu. Sıcak bir duygu denizinde boğuluyordu. Dünya durdu ve çılgın,

harika an, onun dokusunu, tadını içlerine çekerken uzayıp gitti... Küçük bir akıl parçası kafasına sızdı.

"Aman Tanrım!"

Eğer beline bastırılan el belinden kayıp onu kendine doğru çekmemiş olsaydı, topukları üzerine düşecekti. Çenesini kavrayan el ise dudaklarının, onun ağzının onları kaplayabileceği doğru açıda olmasını sağlıyordu.

Ağzının dudakları üzerinde yavaş, şehvetli ve ustaca yaptığı hareket, içinden derin bir inilti kopardı.

Sonra her şey bitti.

"Oh, çocuklar, bu..." Jake ekrandaki dijital görüntüleri karıştırıyor, mutlu görünüyordu. "Seçtiklerimi size onay için göndermemi ister misiniz?"

onayına sunmamı ister misin?"

Ezio, göğsünden kaçmak isteyen hayvani iniltiyi bastırdı ve genişlemiş burun deliklerinden nefes verdi.

"Hayır, sana bırakıyoruz."

Ezio o kadar havalı görünüyordu ki, o anda ondan nefret etti. Onu tuttuğunda nasıl görüldüğünü düşündüğünde, tek istediği utanç içinde yere çöküp kalmaktı. Onu tutmak, göğüslerini ona bastırmak ne kadar da iyi hissettirmişti... Gerildi, gözlerini sertçe kırptı ve bu düşünceyi kafasından silip attı.

Tilda, ekipmanlarını toplayıp caddenin biraz ilerisinde park etmiş eski model bir spor arabaya doğru yönelen fotoğrafçıya özür dileyerek başını salladı.

Derin bir nefes alarak, hissetmekten çok uzak olduğu bir soğukkanlılık takındı. "En azından bu kısım bitti." Geriye sadece düğün kaldı... Ondan ötesini düşünmeyi reddetti.

Bitti...

Ezio ona baktı ve onun haklı olduğunu düşündü — çok kötü bir aktris olduğunu — ve yanıldığını — daha yeni başlamış olduğunu.

Onun öpücüğünün doğuştan gelen şehveti, kontrolün kendisinde olduğu yönündeki tüm yanılgılarını silip süpürmüştü... Kontrol onda değildi. Kontrolün onda olmasını istediğinden bile emin değildi.

O, şehvetli, aç bir melek gibi öpüşen ve kontrolü elinde tutmayı seven bir kadınla evlenmek üzereydi. Bununla başa çıkabilirdi.

BÖLÜM BEŞ

BİNADAN ÇIKTIKLARINDA, onları karşılayan gül yaprakları ve alkışlar değil, uzaklardan gelen sinirli araba kornalarıydı.

Onlar içerideyken güneş, yoğun gri bulutların arkasında kaybolmuştu. Sürekli yağan ince çiseleyen yağmur kaldırımları karartmış, sürekli akan trafiğin sesi kuşların cıvıltılarını bastırmıştı.

Farklı hissetmesi gerekmez miydi...? Tilda ne hissettiğini bilmiyordu, ama bu evlilikle ilgili bir his değildi.

Yanındaki adama hızlıca bir bakış attı, çevrelerindeki tekdüze gri renk, onun canlı bronz ten renginin sıcaklığını vurguluyordu.

O, kapalı verandanın sunduğu sığınakta dururken, biraz ısı tutmak için omuzlarını kamburlaştırmasına neden olan soğuğu hissetmiyor gibi görünüyordu.

Gözleri karanlık derinliklerinde bir soru işareti ile onun gözlerine dokundu. "İyi misin?" Yeşil gözleri donuk bir ifadeyle ona baktı ve bu, onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

Tilda omuz silkti. "İyiyim."

Onun ikna edici olmayan iddiasına cevap veremedi, telefonu çalmaya başladı, ekrana baktı ve küfretti. "Üzgünüm. Buna cevap vermem gerek."

Elbette cevaplamalısın, diye düşündü Tilda. Hayatının geri kalanına hoş geldin, Tilda — ya da en azından önümüzdeki altı aya.

Merdivenlerden aşağı koşarak inen Sam, Ezio yağmurun içine adım attığında onun yanında durdu.

"Adını mı değiştiriyorsun?"

"Bunu hiç düşünmedim bile," diye itiraf etti, ama şimdi altı ay boyunca bununla uğraşmanın pek de değmeyeceğini düşünüyordu.

"Değiştirirsen de umurumda değil, biliyorsun... O ünlü, sen değilsin, bu mantıklı."

Bu tartışılmaz bir gerçektir.

Limuzine yarı yolda, elbisesinin ince kumaşı nemden ıslanmıştı ki, biri kocaman bir şemsiyeyle ortaya çıktı. Şemsiyenin altında kaldırıma ulaştı ve açık kapılı limuzin onu bekliyordu.

Omzunun üzerinden bakınca, Ezio'nun hala telefonunu kulağında tuttuğunu gördü. Sam'in söylediği bir şeye onaylayarak başını sallamak için telefonu kısa bir süre kaldırdı.

"Ben ön koltukta oturacağım, üçüncü tekerlek olmak istemiyorum!" diye bağırdı Sam, onun yanından koşarak limuzinin etrafından dolaştı.

"Gerek yok..." Sözleri kapının çarpmasıyla boğuk bir ses haline geldi.

Kapı kapanmadan önce elbisesini düzelterek içeri girdi ve erken saat olmasına rağmen yoğunlaşan trafik sesini hemen bastırdı. onun durdu. Eteğini bacaklarının üzerinde düzelttiğinde, parmağındaki yüzük ışığı yakaladı. Durdu ve büyük kare kesim zümrüt taşın üzerine sıkıca oturan altın bandı inceledi.

Ezio yanına oturduğunda hala yüzüğe bakıyordu. "Gerçek olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorsun. Beni yakaladın." Alaycı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Taklitler. Ben cimriyim."

"Keşke öyle olsaydı! Parmağımda bir servet taşıyarak dolaşmak hoşuma gitmiyor."

Bir anlığına ona baktı ve gülümsedi. "Sen çok sıradışı bir kadınsın, biliyor musun?"

Onun ifadesinden bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamak zordu.

"Ne yapıyorsun?" Telefonuna doğru başını salladı.

"Kapatıyorum... Oh, fırtına yön değiştirdi, bu yüzden uçuşta bir sorun yok — içeri girmeden hemen önce haberleri dinledim."

"Fırtına iyi olmuş... Aslında, fırtına olduğunu bilmiyordum." Gerçi, şimdi düşündüğünde, Saul dün geceki telefon görüşmesinde hava durumuyla ilgili bir şey söylemişti.

Saul aslında son derece yardımcı oluyordu. Onun misyon beyanını incelemiş, birkaç değişiklik önermiş ve ona bazı potansiyel mütevelli isimleri vermişti.

"Son kırk sekiz saattir tüm haber bültenlerinde yer alıyor. Telefon..." Tereddüt ettikten sonra gönüllü olarak, "Babam dün gecedan beri durmadan beni arıyor." dedi.

"Baban mı?"

"Şaşırmış gibisin," dedi, telefonu cebine koyarken. Bu hareket boş bir hareketti. Babasından biraz uzaklaşmak isteyebilirdi, ama tamamen kopmak pratik değildi. Onun hayalindeki

telefonunu kapatarak geçireceği bir haftaydı; ıssız ada senaryosu gerçekleşme olasılığı daha yüksekti.

Tilda hafifçe omuz silkiyordu. "Sanırım seninle babanın pek yakın olmadığınız izlenimine kapılmıştım." Sorun, baban hakkında söylediklerinden çok, ondan neredeyse hiç bahsetmemesiydi.

"Doğru bir izlenim edindin, endişelenme, sana katlanman gereken bir ziyaret olmayacak," dedi yavaşça. "Yıllık akşam yemeği düzenliyoruz, ama annem ve ben yıl boyunca da görüşüyoruz."

Tilda, onun günlüğünde tarihlerin yazılı olduğunu hatırladı, ama hiçbir şey söylemedi. "Ben bunu düşünmemiştim. Ben... Oh..." Onun sözlerinin anlamı birdenbire kafasına dank etti ve bu kadar yavaş anladığı için kendini aptal hissetti. "O zamana kadar boşanmış olacağımızı kastediyorsun," dedi tonlamasız bir sesle.

Kolunu koltuğun arkasına kaydırırken durakladı, koyu renkli gözlerinde bir şey parladı. "Sanırım öyle olacak."

"Baban düğünü öğrendi mi? Kızdı mı?" "Babamın kızmaya hakkı yok. Eğer bizim Evliyim, ona söylemedim. Onun gevşek duruşunun altında, çelik gibi sert tavrında bir gerginlik hissetti. Aslında annem onu terk etti... Bence yaklaşık otuz yıl geç kalmış olsa da, ama terk etti. O, onun yüzüne anlamlı bir bakış attı. Evet, bir ilişkiydi, ya da daha doğrusu uzun bir ilişki listesinin sonuncusuydu... Sonuçta, bir tane fazla oldu.

"Oh."

"Annemin nerede olduğunu biliyor muyum diye sordu. Adam perişan durumda," dedi, bu durumdan pek de mutsuz görünmüyordu.

"Peki sen? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Geniş omuzlarındaki gerginliği gidermek istercesine boynunu çevirdi. "Evet."

"Ama ona söylemedin."

Acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Onun geri dönmesi için yalvararak sürünmesini görmek için iyi para verirdim... çıplak ayak ve kızgın kömürler de bu denkleme dahil olsa benim için sorun olmaz. Ama söz verdim. Ve onun için iyi olacak

başka bir adamla olduğunu düşünmesi iyi gelir. Tabii ki öyle düşünüyor, çünkü o Herkesi kendi özellikle düşük standartlarına göre yargılar. Alaycı bir şekilde, ağızını küçümseyerek incitti. Benim standartlarımın yüksek olduğunu iddia etmiyorum, ama en azından o piçle ortak özelliklerimi fark edecek kadar öz farkındalığım var. Her şeyi mahvetmiş olabilirim, ama en azından bunu yaparken kimseyi incitmedim.

Onunla ilgili manşetlere rağmen, bunun doğru olduğunu fark etti — eğer o kadınları kullanıyorsa, onlar da onu kullanıyordu. Ve kim onları suçlayabilirdi ki? diye düşündü, gözleri onun karşı konulmaz dudaklarına kayarken.

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?" diye patladı, aceleyle gözlerini kaçırarak.

Yaka çevresinde parmağını gezdirirken durakladı, yüzünde yorumlayamadığı bir ifade belirdi ve sessizlik o kadar uzadı ki, cevap vermeyeceğini düşündü.

"En azından bu konuda babamdan farklıyım. Bencil olduğumu biliyorum, ama yarı sevdiğim bir kadını, hele de sevdiğimi söylediğim bir kadını, annemin maruz kaldığı türden bir aşağılanmaya asla maruz bırakmazdım."

"Sen benimle evlendin," dedi kadın küçük bir sesle.

O koltuğunda sıçradı, yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. "Oh, Tilda, ben..."

Kız kırılgan bir kahkaha attı. "Oh, aptal olma, sorun değil. Evliliğimizin eskisi gibi olmadığını biliyorum ve, tanrım, *aşkın* bu evlilikle hiçbir ilgisi yok." Kalbini kaplayan kasveti görmezden gelerek tekrar güldü... *Bunu sonra düşün.*

Ya da belki de düşünme. Bazı şeyler olduğu gibi kalmalıydı.

Onun adli incelemesinin farkında olan kadın, yüzüne incinmiş duygular yerine merakı ifade eden bir ifade takındı. "Peki annen nerede? Yoksa benim bilmem gereken bir şey mi var?" O, birçok şeyi aynı anda idare ediyor gibiydi; belki de sağ eli sol elinin ne yaptığını bilmiyordu, ama o daha iyi biliyordu.

Çelik tuzak gibi bir zihni vardı ve kardeşi de onaylayacağı bir satranç benzetmesi kullanmak gerekirse, her zaman üç hamle önceden düşünüyordu.

"Paris'te bir daire tuttu ve Sorbonne'da yüksek lisans Sanat Yüksek Lisans programına kaydolmuş. Umarım onu takdir eden birini bulur "Başını deri koltuk başlığına gömdü ve ona dönerek baktı.

"Düğün günümü sevgilimle telefonda geçirecek kadar alçak değilim." Ama onun böyle düşündüğünü bilecek kadar alçak olduğunu düşündü ve bu farkındalıkla midesinde bir yumruk gibi sıkışan iğrenme duygusu onu sardı. Ve kimseye kendini açıklamaktan hoşlanmadığı için, onun böyle düşünmeye devam etmesine izin verdi.

"Sinirleniyordum," diye itiraf etti. "*Kaba bir davranış* gibi geldi." Fazla bir şey istemiyordu, ama temel nezaket kurallarına uymak ona mantıksız bir istek gibi gelmiyordu.

"Kaba görünüyordu..." diye tekrarladı adam, yarı gülümsemeyle, kadının ağzının ciddi görünmek için yaratılmadığını düşünerek. Yine de bu girişim seksi bir hareketti. "Sen olmadan ofiste nasıl başa çıkacağım, sınırimi aştığımda bana söyleyecek kimse olmadan?"

Zümrüt yeşili gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben... Ben hiç yapmadım, sadece..." "Önerdin...?"

"İnce bir şekilde."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ama gözleri... Obsidiyen derinliklerinde parıldayan ifade, ağzının dudaklarında uçtuğunu düşünmesine neden oldu... Düşünce ilerledikçe, nefes alışığı hızlandı ve kısaldı, sonra bu düşüncüyü kafasından silip attı ve nefes nefese bir gözlemde bulundu.

"Telefonunu açman gerekeceğini biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum.

Ama babamı engelleyebilirim."

"Ezio, bunu yapamazsın! Acil bir durum olursa ne yapacaksın?"

Ezio burnunu çekerek, parmaklarıyla sabırsızca ahşap kol dayanağını tıklattı. "Bu trafik..." Konuşurken trafik hareket etmeye başladı.

"Seni duydu ve korktu."

Yarı gülümsemeyle koltuğuna yaslandı, ipek kravatının düğümünü gevşetip bacaklarını uzattı.

"Neyse ki düğün öncesi fotoğraf çekmeye karar verdik, çünkü şu anda yağmur yağıyor."

Tilda ona bir bakış attı ve hiçbir şeye karar vermediğini belirtmek istedi, ama aralarındaki gerginliğin biraz olsun azaldığı bu anı bozmak istemedi.

Cebini okşadı ve kadının yeni gözlüklerini çıkardı. "Unuttum... Bunlara ihtiyacın var mı?"

"Oh, unutmuşum." Bu itiraf onu şok etti. Kısa bir süre önce, gözlüksüz görünmek onu çıplak hissettirirdi; gözlükler uzun zamandır kişiliğinin bir parçasıydı. "Teşekkürler."

Ezio gözlüğü hemen vermedi, yerine gözlerini kısarak gözlüğü uzattı. "Çok güzel," dedi ve bakışlarını Tilda'ya çevirdi.

Bir an için ona gerçeği söylemeyi düşündü ama vazgeçti. Bu onun makyajıydı, Ezio'nun değil.

Bu fark onun için önemliydi ve şimdi fark etti ki, tasarımcı kıyafetlerinin teslimatını reddetmesinin nedenlerinden biri de buydu. Tilda'nın Cinderella gibi olmak gibi bir hedefi yoktu. O kimsenin projesi değildi, kendi başına bir kadındı.

"Renkli değil mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Bu çifti beğendim." Ve gözlüklerin bir moda aksesuarı olduğunu söyleyerek satın almasını mantıklı hale getirmişti.

"*Ne kadar* miyopsun?" Gözlüğü ona uzattı ve bir an için onu kendi gözlerine takacağını sandı.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki düğün bulanık geçti." Bu doğrudu, ama onun düşündüğü şekilde değil.

"Aslında, bütün gün gerçek dışı gibi geliyor." Belki de her an uyanıp, "*Çok canlı bir rüya gördüm*" diyecekti. Başını çevirip onun yüzüne baktı.

"Sızlandığım için özür dilerim... Sen de benim kadar bundan nefret ediyorsun."

"Oh, *o* kadar da değil," dedi kuru bir şekilde, ironiyi kaçırmadan. "Biliyorsun, benimle evlenmeyi gününü tamamen boşa harcamak olarak görmeyecek bazı kadınlar var."

Bana bilmediğim bir şey söyle, diye düşündü.

"Üzgünüm, kişisel bir şey değil ve en iyisini yapacağım, söz veriyorum. Ben sızlanan biri değilim," diye ekledi ciddiyetle, sürekli bunun hakkında sızlanacağını düşünmesin diye. "Ben gerçekçiyim. Senin koca olmaktan çok patron olmak için daha uygun olduğunu biliyorum."

"Benim iyi bir patron olduğumu mu düşünüyordun?"

Onun ilk ifadesine katılmadığı belliydi, ama Ezio'nun kimsenin onayına ihtiyacı olmadığını bilmiyor olsaydı, itirafının onu memnun ettiğini düşünürdü.

"Hiçbir kadın cam tavanı aşmak zorunda kalmadı, çünkü böyle bir tavan hiç olmadı - bu çok nadir bir durum."

"Teşekkürler. Beni fırsat eşitliği sağlayan bir işveren olarak gördüğüne sevindim, ama aslında ben sadece yetenekleri ödüllendirmeyi seviyorum. Ve adamın dediği gibi, henüz denemediysen, eleştirme. Ben olağanüstü bir koca olabilirim."

Onun ilgisiz bir koca olacağını düşünen Tilda, bu alaycı sözlere yanıt vermedi.

"Bugünün kolay geçmediğini biliyorum, ama önümüzdeki altı ayın tamamen mutsuz geçmesi gerekmez."

"Neden, seks tanrısı biriyle evlendiğim için mi?" Bu sert sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, onları geri almak için her şeyi verirdi. "O lanet makale yüzünden... ve *hangi* makale olduğunu bilmediğini söyleme." Sansasyonel ayrıntılarla dolu, öpüşüp anlatan makaleyi okuduğunu hatırlayınca yüzü kızardı.

"Bilmiyorum, ama şimdi aramaya niyetliyim."

Yanakları kızarmıştı ama kendini toparlayıp küçümseyen bir şekilde burnunu çekti. "Sana bağlantıyı gönderirim. Ama yorumların çoğu onun sadece reklam peşinde olduğunu düşünse de, biraz abartılı olsa da, eminim yatakta harikasıdır!"

Gözlerinde takdir dolu bir ışıltı belirdi. "Pazartesi sabahı Matilda gibi görünüyorsun, sanki ben yanlış bir şey yapmışım da seni hoşnutsuzmuşsun gibi."

"Hala benim. Beni ofis dışında konuşabilen bir ofis mobilyası olarak düşün," diye karşılık verdi, onun pozisyonunu değiştirdiğini ve uyluğunun şimdi kendi uyluğuna geçtiğini fark etmemiş gibi davranarak.

Bu çok fazla numaraydı!

Farkında olduğu için kendine kızan, o öpücüğü suçladı... Onu heyecanlandırmış, savunmasız hissettirmiş, aklına geldiğinde adını koyamadığı bir düzine başka şey hissettirmişti. Onun tadını düşündü, dillerinin birbirine dolanmasını, o hissi... *Tanrım!*

"Ne oldu?"

Kafasını salladı. Sonra, dikkatini geçici bir anlık dalgalanmasından başka yöne çekmek için çaresizce, kulaklıklarını takmış dinlediği müziğe başını sallayan Sam'e anlamlı bir bakış attı.

Cam ekran, kulaklıklarına rağmen duyulacak olan bas sesinden onu koruyordu. Sürücüyeye bir anlık sempati duydu ve zavallı adamın Sam'in müzik zevkini paylaşmasını umdu.

"Yirmi yaşına geldiğinde muhtemelen tamamen sağır olacak." *Ve ben de boşanmış olacağım.* Ama boşanmaya altı ay vardı ve bunu düşünerek... Öpücük... bunu düşünmekten hiç vazgeçecek miydi? Altı ay birdenbire çok uzun bir süre gibi geldi.

Bu konuyu iyice düşünmeden atlamıştı. Savunması olarak, dört yıldır onunla yakın bir şekilde çalışmıştı. Eğer engelleyici bir şehvet sorunu olacaksa, şimdiye kadar ortaya çıkmış olacağını düşünmüştü.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bu işe yarayacaktı... işe yaramak zorundaydı... Bunu Sam'e, ailesine ve cenazede onlara verdiği sessiz yemine borçluydu.

Önümüzdeki altı ayı sevmek zorunda değildi, sadece atlatması gerekiyordu. Beyninin mantıklı kısmı, kendi avukatına sözleşmeyi inceletmek gibi önlemleri almadan atılmaması gerektiğini söylüyordu.

imzaladığı ya da Ezio'nun "bir kez öpüldüğünde asla unutulmaz" uyarısıyla gelmesi gerektiğini hesapladığı.

Ama tek gereken, Sam'in o hastane yatağında yatan görüntüsünün ve bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabileceğini, bir dahaki sefere hayatı başlamadan önce tüm hayatını mahvedecek bir sabıka kaydıyla karşı karşıya kalabileceğini bilmek... ve bunun önemli olmadığını bilmek. Zaten yine de yapardı.

Ezio'nun sesi onu irkitti, ki bu çok saçmaydı, çünkü onun orada olduğunu gerçekten unutmamıştı. Mükemmel vücudunda unutulabilir tek bir kemik bile yoktu.

Kafasını yavaşça çevirerek, gözlerinin birbirine değdiği anı geciktirdi. Lüks bir limuzinin klimalı iç mekanı bir yana, bir konferans salonunu bile domine edebilecek biriydi. Belki klima çalışmıyordu, ya da belki de kendi klimasını çalıştırıyordu... çünkü, sıcak hissetmesine rağmen titriyordu.

* * *

Yeşil gözleri morarmış, neredeyse boş bir ifadeye sahipti. Çok genç görünüyordu... yaşından çok daha genç.

"O çiçeklere karşı bir şeyin mi var?" Endişe sesini sertleştirdi.

Kadın, onun yüzünden, beyaz parmaklarıyla tuttuğu sarkık çiçeklere baktı, sanki onları aldığını bile hatırlamıyormuş gibi.

"Yoksa onlar, gerçekten boğmak istediğin kişinin yerine mi geçiyorlar? Sanırım bu tutuşun teknik terimi ölüm tutuşu."

Ezio, onun kurdeleyle bağlanmış çiçek demetini boğazından çekerek, aralarındaki koltuğa koymasını izledi. Çiçekler, neredeyse onun kadar üzgün ve solmuş görünüyordu. Kalp şeklindeki yüzü ona bir çiçeği, zarif boynu ise onu tutan sapı hatırlattı.

Bu imajı reddetti. Tilda güçlü ve dirençli biriydi. Her zaman zorlukların üstesinden gelmesini, soğukkanlılığını korumasını ve duygusal tepki vermemesini takdir etmişti; bu, onun yerine birini aramayı bırakmasının nedenlerinden biriydi.

Uzun süredir asistanlığını yapan Angela, hastalandıktan sonra aniden ayrılmıştı, ama ona asistanını öneren ve ona bir şans vermesini isteyen de Angela'ydı.

ona bir şans vermesini öneren kişi oydu. "*O parlayacak*," demişti.

Ezio, ana becerisi arka planda kaybolma sanatını mükemmelleştirmek gibi görünen korkak bir yaratığın parlayacağını hayal etmemişti, sessiz bir şekilde bile, ama Angela'yı memnun etmek için kabul etmişti. Tipik olarak, onu zor durumda bıraktığı için suçluluk duymuştu ve Ezio bu durumun kalıcı hale geleceğini hiç tahmin etmemişti. Ama Matilda Raven'ın sessiz olmasının sebebi öğrenmeye çalışmasıymış ve Ezio farkına varmadan, Matilda Raven kendini paha biçilmez bir varlık haline getirmişti.

Onun kendisine ilk kez karşı çıktığı anı hatırladı. Onu şimdi de görebiliyordu, orada durmuş ona bakıyor ve oldukça sakın bir şekilde "Bence bu gerçekten kötü bir fikir" diyordu.

Şaşırdığını söylemek yetersiz kalırdı.

En son ne zaman birinin kendisine kötü bir fikir olduğunu söylediğini hatırlamaya çalıştı... ama hatırlayamadı. Yalakalardan şikayet etmişti, ama sonra egosunu okşamaya meyilli olmayan biriyle karşılaştığında, ilk tepkisi onu sözlü olarak yok etmek olmuştu... ve sonra, fikirlerin tartışmaya açık olmadığı takdirde ilerleme kaydedilemeyeceğini söyleyen birini, muhtemelen kendisini hatırladı.

, ilerleme olmaz.

Bu yüzden bağırmak yerine, masasının kenarına oturdu ve meydan okumasını yaptı.

"Söylesene, sence bu neden kötü bir fikir?"

Kadın sakın ve özlü bir şekilde cevap verdi ve ona ne yapacağını sorduğunda, bunu da söyledi. Bu önerilerin çoğu uygulanamazdı, ancak birkaçında bir olasılık çekirdeğı vardı.

O gün ilişkilerinin değıştiğı gündü ve Angela'yı özlemiş olsa da, bunu atlatmıştı. Ama Tilda'nın ofisinde olmamasını daha fazla özlemişti. Ama Tilda artık hayatının bir parçasıydı ve hala onu kışkırtıyor ve zorluyordu.

Altı aydır.

Ön koltuk ile yolcu koltuğı arasındaki cam bölme aniden aşağı kaydı.

"Phillip." Sam şoföre başını salladı. "Buraya vardığımızı

söylüyor." "İpucu, tabela ve uçaklar," diye cevapladı Ezio kuru bir şekilde.

"Daha önce hiç uçmadım, biliyorsun... Aslında uçtum, ama küçüktüm ve sadece fotoğraflardan biliyorum. Tilda, uçakta annemin üzerine kustuğumu ve koktuğunu söylüyor."

"Umarım bu uçuşta kusmazsın."

"Jet tahriki hakkında bir şeyler okuyordum ve..."

"Umarım kimseyi rahatsız etmemişsinizdir, Sam?" Tilda endişeliydi.

"Tabii ki hayır. Phillip ilgilendi."

"*Phillip* dinlemeye mecburdu ve kibar biridir. Paraşütleri yanıma almayı akıl ettim."

Tilda gerildi ve gözlerini yarı kapattı.

Sam, en ufak bir alaycı ima karşısında bile savunmaya geçebilirdi — muhtemelen, sık sık kuru mizah anlayışına rağmen, yıllar boyunca okulda acımasızca alay edilmesinden dolayı.

Ama bir süre sonra Sam güldü.

Eğer *Tilda* bunu söyleseydi, Sam bir hafta boyunca somurturdu!

ALTINCI BÖLÜM

Tilda'nın milyarderin karısı olarak geçirdiği kısa süreden elde etmek istediği deneyimlerden biri, özel jetle uçmaktı. Bir kez yeterdi; Ezio ile ara sıra seyahat etmişti, ancak hiçbir zaman Birleşik Krallık dışına çıkmamıştı.

Ezio, toplantıya giderken ona kişisel olarak bilgi vermek için havaalanında buluşmasını istediğinde, pistte Angelos'un özel jetlerini birkaç kez görmüştü.

Sık sık jetlerin içlerinin nasıl olduğunu merak etmişti ve özel jetin lüksü ve genişliği onu hayal kırıklığına uğratmadı. Sam ön koltukta pilotların yanına oturmaya çalışırken, o da bir koltuğa oturdu. Bagaj hakkı sorunu değildi, ama Tilda yanına temiz giysiler içeren küçük bir el çantası getirmişti.

Uçaktaki duş odasını kullanmanın yeniliğinin tadını çıkarmak niyetindeydi, çünkü Ezio'nun ıslak saçlarını, onu bir uçuşun ardından gördüğü bir vesileyle sormuştu.

Kafasında, kusursuz bir takım elbise ve botlar giymiş, koyu renk saçları geriye taranmış, lobide ona doğru büyük adımlarla yürüyen, oradaki herkesin dikkatini çeken ama bunun farkında olmayan bir görüntü belirdi.

Bu görüntüyü kafasından silip, esnemesini bastırmaya çalışmadı, kısmen kendine ne kadar rahat olduğunu kanıtlamak için, ama çoğunlukla günün gerginliği onu yakalamış ve yayılan yorgunluk onu bir battaniye gibi sarmış olduğu için.

Bacaklarını uzattı ve omuzlarını koltuğa dayadı, ancak bir görevli şampanya kovanı ve iki kadehle ortaya çıktığında, bu hareketi aniden tersine çevirip dik oturdu. Başını salladı.

Teşekkür edip ona gülümsedi, Ezio'nun bir kadınla seyahat ederken bunun normal bir uygulama olup olmadığını merak etti, ancak Ezio'nun seyahat arkadaşlarının çoğunun yanında bir genç erkekle geldiğini sanmıyordu.

Bir içki içmek ya çok kötü bir fikir ya da çok iyi bir fikirdi, ama orada oturup orada oturup şişeye bakarken, kötü ya da iyi, evet diyeceğine karar verdi... Uzun bir gün olmuştu ve henüz öğle vakti bile gelmemişti.

"Ne... Ne...? Nerede...?"

Ezio, Tilda'nın aralık dudaklarından derin bir iç çekiş çıkarken başını kaldırdı. Tilda'nın hafifçe kızaran yanaklarında kelebekler gibi titreyen kirpikleri, parlak yeşil gözleri açıldığında ortaya çıktı. Gözleri sağa sola bakınıyordu, tanıdık olmayan panik duygusu derinleşiyordu, ta ki onu sakinleştiren bir yüzle karşılaşana kadar.

"Sen... Sen misin?" Ezio'nun çarpıcı güzellikteki yüzünü inceledi ve gülümsedi.

Ezio, kadının gözlerinde parıltıyan davet karşısında nefesini tuttu. Fiziksel tepkisi anında ve acı vericiydi. Kadının ağzı en... O inanılmaz gözlerin davetini kabul etmemek için gücü nereden bulduğunu bilmiyordu. O, zaman ve mekan algısının, direncinin yanı sıra hızla kaybolduğunu hissedebiliyordu, kızın elini yanağına doğru kaldırmasıyla birlikte. Göğsü, genişlemiş burun deliklerinden oksijen çekmeye çalışırken hızla inip kalkıyordu ve kontrolünün parmaklarının arasından kum taneleri gibi kayıp gittiğini hissediyordu.

Ağızları birbirine birkaç santim uzaklıktayken, davet edildiği kadar beklenmedik bir şekilde davet geri çekildi, kafasında bir ışık yandı ve uykulu vaat soğudu.

O ise hala ateşliydi.

Kadın dik oturdu, neredeyse kafaları çarpışacaktı. Ezio acı içinde doğruldu.

Theos... Tilda o gözlerin gücünü öğrenirse, hiçbir erkek güvende olmaz.

Hangi erkek *güvende* olmak ister ki...? Dudakların vaat ettiği bereketli vaatlerle karşılaştırıldığında güvenlik ne anlam ifade eder ki?

Bu düşünce, hiçbir şeyden, ya da en azından derin bir hayal kırıklığından ortaya çıktı ve bir kez ortaya çıktıktan sonra, onun ihtiyacının oksijeniyle beslendi. Onu bir kenara koymak, o anda sahip olabileceğinden daha fazla odaklanma gerektirecekti, bu yüzden düşüncelerinin arkasında kaldı, yatıp, reddettiği ihtiyaçlarını rasyonelleştirmeye davet etti... *nedenini* sordu.

O, *neden olmasınlar* üzerine odaklandı. Soğuk bir duş değildi ama elinde olan tek şey buydu.

Altı hafta boyunca harika seks yapalım, peki ya altı ayın geri kalanında ne olacak? Tabii, bu gerçekten iyi bir fikir.

Ya altı ay yetmezse...? Tilda, hayatına girip çıkan ve pürüzsüz, verimli akışında hiçbir dalgalanma bırakmayan kadınlar gibi değildi.

Ya onu incitirse? Bunun "eğer"i yoktu. Babasına yeterince benziyordu, bunu yapacağını biliyordu. Kendisiyle yaptığı bu tartışma, kararını kesinleştiren şeydi.

O bencil olabilir, ama zaten onu kullanıyordu, ama onu incitmek... Bunu hücressel düzeyde reddettiğini hissetti.

"Geldik, neden beni uyandırmadın?" Bu bir soru değil, daha çok bir suçlamaydı.

"Yorgundun ve uzun bir gün geçirdin."

"Horluyorsun." Bu, sırt çantasını omzuna asmış olarak koridordan yürüyen Sam'di. Muhtemelen takım elbisesi çantada buruşmuştu, çünkü haki renkli bir pantolon ve tişört giymişti. Onun rahatlığı, Tilda'ya kendisinin hiç de rahat olmadığını fark ettirdi — uyurken giydiği elbiseyi giyiyordu ve bu elbise şüphesiz öyle görünüyordu.

"Teşekkürler, sevgili kardeşim, ben de seni seviyorum," diye gülümseyerek cevap verdi. "Seni uyandırmak istedim ama o izin vermedi."

"Horlamıyorsun... Biraz salya akıtıyor musun...?"

"Ne zaman ikili bir takım oldunuz?" Tilda, ikisini de sırayla bakarken gözlerinde bir gülümseme belirdi ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Aslında, uyku halindeki bilinçaltının bir ürünü olan yakıcı, ateşli, aç bir bakış yüzünden heyecanlanmasının biraz saçma olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Bu, gerçeklikle, onun mantıksız suçluluk duygusuyla bağlantılıydı. Bir kişi bilinçaltından sorumlu tutulamazdı, bu gerçek değildi, ama *gerçek olmayan* şey, karnının derinliklerinde cinsel arzusun acısıyla yankısını bırakmıştı.

Gerçek dünyada o arzulamıyordu, o... Koyu renkli kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. Kendini buruşuk ve ezilmiş hissediyordu, tıpkı elbisesinin şu anda muhtemelen benzediği eski bulaşık bezi gibi - üzerinde uyunmuş bir bulaşık bezi.

Gözlerinin arasındaki kırıksıklığı silerek, ağır, ipeksi saçlarını boynundan kaldırdı. Plan, iniş yapmadan önce saçlarını arkaya bağlamaktı.

Neden endişeleniyordu ki? Etkilenecek kimse yoktu, ama... Aslında Ezio'yu etkilemeye gerek yoktu, bu da iyi bir şeydi; ofisin dışında ofisin dışında nereden başlayacağını bilemezdi.

Ve kesinlikle aptal gibi görünmeye çalışmayacaktı.

Ağzını sıkıca kapatarak kemerini çözdü ve ayağa kalktı, bunu yaparken ipeksi saçlarını salladı.

Ezio'nun gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve başını çevirdi, gözlerinde *bir şey* yakaladı - belki de ışığın bir oyunu. Sadece bir saniye sürdü.

Hayal gücü olsun ya da olmasın, artık tamamen uyanmıştı, tüm duyuları titriyor, midesi bulanıyordu.

"Herkesi bekletiyor muyum? Üzgünüm, dün gece pek uyuyamadım." "Umarım rahatsızlık vermemiştir?" diye endişeyle sordu.

"Öyle olsaydı ona söylerdim," dedi Ezio, ifadesiz bir yüzle, sonra gülümsedi ve ekledi: "Rahat ol, iyiydi. Çok yedi... Ergen erkeklerin asla doymadığını unutmuşum. Ama neyse ki, bu koşullar altında hiç hasta olmadı."

"Neyi kaçırdığını bilmiyorsun. Gemide bir *aşçı* var."

"Kaçırdıklarımı bana anlatacağına eminim." Tilda elini ensesine koydu ve omuzlarını döndürerek omuz bıçakları arasında yerleşmiş olan gerginliğin yakıcı ağrısını hafifletmeye çalıştı.

Acıyı bastır, diye düşündü üzüntüyle çantasını alırken. "Değişmek istedim."

Ezio'nun bakışları ayaklarından parlak kafasının tepesine doğru kaydı, sonra çantasını rahatça aldı.

"Ben iyiyim." Çantanın sapını sıkıca kavradı ve çenesini gerdi, ancak her şeye karşı çıkmanın gerçekten önemli olan mücadeleler için enerjisini tüketebileceğini fark edince, direnişi bir saniye sürdü. Kaçınılmaz olduğunu düşünmeye başladığı mücadeleler.

"Teşekkür ederim." Çantasını bırakırken zorla bu kelimeleri söyledi.

Koyu, parlak kafasını alaycı bir şekilde eğdi. "Öyle iyi görünüyorsun." Bu önemsiz söz, belirgin bir ifade olmadan söylendi ve gözleri kirpiklerinin kenarları tarafından gizlenmişti, ama onda hissettiği gerginlik midesini bulandırdı.

Sessizliğin dayanılmaz hale gelmeden önce onu doldurmak için acele etti. "Biraz buruşuk ve..." Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda sözünü kesti.

"Çok güzelsin. İltifatları nezaketle kabul et, Tilda."

Omzunun üzerinden geriye bakma isteğine direndi ve yürümeye devam etti, tökezlememeye özen gösterdi. Çünkü onu çok tedirgin eden şey iltifat değil, iltifatın geldiği kaynaktı.

Onun heybetli fiziksel varlığına verdiği tepki bir sorundu, ama tek yapması gereken sabırla beklemektir... Ezio'nun programını biliyordu; Ezio ayda nadiren üç günden fazla Atina ofisinde kalırdı ve bazen aynı gün geri dönüyordu.

Sam'in, sıkıcı ama VIP'ler için hızlandırılmış havaalanı formalitelerini geçerken Sam'in oldukça durgun olduğunu fark etti. Endişesi suçluluk duygusuyla karışmıştı. Bu, Sam'e öncelik vermek istediği için oluyordu, ama yine de düşüncelerini meşgul eden Ezio'ydu... ve bu, onun hayal ettiği şekilde değildi.

Sorun, onun çok fazla hayal kurmasıydı.

"İyi misin?" diye sordu, kardeşinin omuzlarına hafifçe kolunu dolayarak.

Hemen önlerinde, bir tür üst düzey yetkili Ezio'nun yanına yapışmıştı. Onun özenli tavrının Ezio'nun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu, ama onun neyi sevip neyi sevmediği onu ilgilendirmezdi. Kendini, adamın Ezio'yu sıkıntıdan patlatmasını umarken buldu.

"İyiyim. Aslında, bilmek istersen, son hamburgeri yediğime pişman oldum..." dedi Sam, karnını tutarak. "Ama yani, bir şef ve istediğin kadar yemek... Ben istedim ve kimse hayır demedi." Şaşkınlıkla gözlerini devirdi. "Rüya gibiydi."

Tilda'nın dudakları seğirdi. Sam sonsuz bir kızarmış yemek kaynağı hayal ediyordu ve o da... Eh, onu kim eleştirebilirdi ki?

"Hayır demek aklına gelmedi mi?"

"Geldi ama iki hamburger geç kalmıştım."

Memur, seyrek olarak kullanılan özel bir otopark alanına ulaşmadan önce uzaklaştı. Ezio,

büyük, parlak, dört tekerlekten çekişli ve camları karartılmış bir arabanın bagajına bagajları yerleştiriyorlardı.

Araba showroom'dan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Tilda, hala ilginç bir şekilde solgun görünen kardeşine baktı.

"Eğer kusacaksan..."

"Hallederim. Camı açarım."

Tilda yüzünü buruşturdu. "Bu görüntü için teşekkürler." Ve kardeşi arka koltuğa tırmanırken onu izledi. Eh, deri döşemeyi mahvederse, bir ergen çocuğa ne kadar yemesi gerektiğini söylememekle Ezio'nun hak ettiğini bulmuş olur.

* * *

"Çok fazla endişeleniyorsun." Bunu söylemek istememişti ama kız kardeşi o kadar... Bu kadın kendini hiç önemsemiyor muydu?

"Öyle mi?"

"Sam hakkında." Sam'in üzgün bir şekilde yürüdüğünü fark etmişti ve çocuğun gemideki aşçıyı sürekli meşgul ettiğini gördüğü için, özellikle şaşırmamış ya da endişelenmemişti. Sam'in yönüne doğru atılan endişeli bakışları bir şekilde göz ardı edemiyordu.

Kaşları daha da yükseldi, cevap vermemek için çabalarken narin burun delikleri titriyordu.

On saniye kadar kendini tuttu, sonra alaycı bir gülümsemeyle dişlerini sıkarak, "Bu konudaki üstün bilginize saygı duyuyorum" dedi. bilginize boyun eğiyorum."

"Onun yarım ineği mideye indirdiğini gördüm ve sınırsız zevkler konusunda epeyce bilgim var."

"Eminim öyledir, ama cinsel dayanıklılığının ayrıntılarını bana anlatma."

Dudaklarından kakhaha patladı.

Yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark ettiğinde, öldürücü bakışının istediği kadar etkili olmadığını anladı, ama yine de denedi. "Ve eğer izlediysen, neden onu durdurmadın?"

"Deneyimlerime göre, insanları hatalarından kurtarmak, sonuçlarına katlanmalarına izin vermekten daha az etkilidir. Ateşe sadece bir kez elini sokarsın..." Gözleri dudaklarına kaydı ve bunun her zaman doğru olmadığını gösteren acı verici bunun her zaman doğru olmadığına dair acı bir kanıt hissetti; bazen o alevler çok cazip olabiliyordu.

"Ben bilemem. Ben alevlere çekilmiyorum ve zaten bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey!" diye haykırdı, küçümseyici bir şekilde burnunu çekerek. "Ne yapardın, bir çocuğun yaklaşan bir arabanın önüne çıkmasına izin verip, saatte 50 kilometre hızla gelen büyük bir metal parçanın çarpmasının gerçekten acıttığını mı gösterirdin?" Burun kıvırdı. "Sert sevgi, "Umurumda değil umursamıyorum" demenin başka bir yoludur!"

Tutkulu patlamasının ardından nefes nefese kaldı. İnce, esnek vücudunun her santimi, temelde hiçbir şeyden kaynaklanmayan öfkeyle titriyordu. Aralarındaki ilişki çok düşük bir sıcaklıkta aşırı ısınmış gibi görünüyordu, ama *Theos*, o gerçekten muhteşemdi... Onu bu kadar tahrik eden bir kadınla hiç birlikte olmamıştı.

Onunla hiç birlikte olmamıştı.

Orada durmuş, umursamadığını ve sözlerinin neden olduğu acıyı umursamadığını güvenle söyleyebileceği bir zamana geri dönebilmek için dilek tutuyordu.

O gemi çoktan yola çıktı, kafasındaki alaycı ses alaycı bir şekilde alay etti. "Peki. Yerine gelmeyen bir şey söyledim."

Gözlerindeki küçümseme parıltısı kayboldu, yerine şaşkınlık geldi. Tersine, kendini savunmayı bıraktığı anda, kadın onun için bahaneler uydurmak istedi.

"Ben de biraz aşırı tepki verdim," diye itiraf etti. "Sam için endişelenmek benim görevim. Her zaman bu görevi çok iyi yapamıyorum ve... şey... çok uzun zamandır ikimiz varız..." Hala ikisi *olduklarını* düşünerek sözünü kesti. "Ve hayatı o kadar çok değişiyor ki, zorluklarla karşılaşması kaçınılmaz."

"Sam bununla başa çıkıyor gibi görünüyor. Dayanıklı görünüyordu."

"Öyle olmak zorundaydı. Annem ve babam öldüğünde, uzun bir süre boyunca korkunç kabuslar gördü. Geceleri çığlık atarak uyanırdı."

Ezio, Sam'in yüzüne bakarak, gece korkuları yaşayan tek kişinin Sam olup olmadığını merak etti.

"Bana ölecek miyim ve onu da terk edecek miyim diye sorardı."

Gözyaşlarını yutarak, itirafının kenarlarını pürüzlendirerek. "Biraz yas ...ikimiz de aldık," dedi sessizce. "Ama bazen korkuyorum. Her şey yolunda gibi göründüğünde, her şey..." Çaresizce omuzlarını silkti.

"Onunla karıştığı bu çocuklar...?"

Kafasını salladı. "Aslında mantıklı bir çocuk, ama bir yere ait olmak için çaresizce uğraşıyor..."

Yeşil gözleri anlayış için onun gözlerini aradı ve bu bakış, sanki bir el göğsüne uzanıp onu sıkıtmış gibi hissettirdi.

Bu evliliği diğer sözleşmeler gibi ele alarak ince ayrıntıları belirlerken, geçici bir evliliğin bile, özellikle de hazır bir aileyle birlikte gelen bir evliliğin, hayatına etki edeceğini fark edememişti... En azından, bu şekilde değil. Kendinden başka birini düşünmek bile onun için akıl almaz bir değişiklikti.

"Sam'e karşı çok naziksin, sana minnettarım. O seni seviyor." Ezio'nun kardeşi için bir tür rol model olacağını hiç tahmin etmemişti. "Bu beni endişelendiriyor..." itiraf etti.

"Neyin seni endişelendiriyor, Tilda?" Onun dolgun alt dudağını sinirli bir şekilde ısırması onu çok etkiliyordu ve onu kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleme dürtüsü her saniye daha da güçleniyordu. "Elbette," diye ekledi sertçe, "Beni sevmesi iyi bir şey, değil mi?"

Tilda başını salladı ve omzunun üzerinden gizlice bir bakış attı. "Elbette, ama o bunun... şey, gerçek olmadığını... geçici olduğunu bilmiyor. Senden *çok* hoşlanacağından korkuyorum."

"Sam'i incitmem."

Gözleri onun yüzüne kaydı. "Bunu istemediğini biliyorum."

"*Sonrasında* iletişimde kalmamamız için hiçbir neden yok."

"Sam'le iletişimde kalmak mı?" Bu fikir onu şaşırttı.

"Demek istediğim..." Dürüst olmak gerekirse, ne demek istediğini kendisi de bilmiyordu. "İnsanlar boşandıktan sonra da arkadaş kalabilirler."

"Ama onlar önceden de arkadaştı, biz ise..."

"Arkadaş değildik," diye ekledi, sesinde sert bir ton vardı.

"Bunu söylemeyecektim." Doğru olsa bile. "Sanırım, ofis dışında *hiçbir* şey değildik."

"Yani zorla kurulan bu yakınlık seni rahatsız mı ediyor?"

* * *

Gözleri onunla buluştuğunda aniden paniğe kapıldı. "Zorunlu ya da başka türlü bir yakınlık yok. Yabancı değiliz ama seni *tanımıyorum*..." Adam, onun rahatlamasını engelleyecek şekilde sürekli ön yargılarını sorguluyordu. "Hiçbir şekilde..." Gözleri, adamın karanlık, alaycı bakışlarından kaçtı. "Örneğin, Yunanistan'da güvenlik görevlileriyle seyahat etmediğini hiç fark etmemiştim."

Konuyu değiştirmeye çalıştığı belli olduğu için dudakları kıvrıldı. "Çoğu yere güvenlik görevlileriyle seyahat ederim... Dikkat çekmek isterseniz görünür, daha az görünür..." Elini kaldırıp sağa döndüğünde, elli metre uzaklıktaki bir araba farlarını yakıp söndürdü. Sonra sola döndü ve aynı şey tekrar oldu, ardından tekrar Tilda'ya döndü. "Eğer yapmazsanız. Sen tamamen güvendesin. Sana veya Sam'e hiçbir şey olmasına asla izin vermem."

"Endişelenmedim, sadece şaşırdım."

"Evlendiğimiz anda, sen ve Sam potansiyel kaçırılma hedefleri oldunuz."

"Kaçırılmak mı...?" Arka koltukta oturan Sam'e bir bakış attı ve titredi. *Kaçırılmak*. Bu kelime kafasında dolaştı, her tekrarında daha da ürkütücü geliyordu. Sadece kelime değil, onun bunu söyleme şekli de öyleydi.

"Aptalım, düşünemedim..."

"Neden düşünmelisin ki?" Yüzündeki üzgün ifade, onun göğsüne bir bıçak gibi saplandı. "Bu *senin* normalin değil, benim normalim." Bekleyen arabaları işaret etti, sonra ellerini, yanlarında duran parlak canavarın siyah boyasına koydu. "Zırhlı arabalar ve kurşun geçirmez camlar benim dünyam ve sen bu dünyada olduğun sürece güvende olacaksın. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Biliyorum, başka türlü düşünmedim... Sana güveniyorum."

Kirpikleri bir peçe gibi indi ama Tilda, onun ruh halinin yine değiştiğini hissetti.

"Peki, hazır mısın?"

Kapıyı açık tuttu ve ona yardım etmek için elini uzattı. "Teşekkürler," diye mırıldandı Tilda, ona bakmadan, onun karanlık gözlerine bakmaktan, içinde dönen tehlikeli duyguların kafa karıştırıcı karışımının sarsılacağından korkuyordu. Hangisi olacağını tahmin edemiyordu, ama hiçbirisi rahatlatıcı olmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

SAM, şehrin tozlu ve sıkışık trafiğinde ilerlerken kendine gelmiş gibiydi. Ezio, trafiği idare ederken onun aralıksız sorularını iyi niyetle yanıtlıyordu, ki bu başlı başına bir madalya hak ediyordu.

Otuz dakika kadar sürdükten sonra, kentsel yayılma yerini daha sakin bir bölgeye bıraktı. Sürdükleri caddeler palmiye ağaçlarıyla çevriliydi ve betonun arkasından uzaktan gördüğü deniz, şimdi körfez boyunca uzanan plajların önünde göz kamaştırıcı mavi bir fon oluşturunuyordu.

"Burası çok güzel."

"Vouliagmeni," dedi başını sallayarak.

"Üzgünüm, kendini tur rehberi gibi hissediyor olmalısın."

"Aşinalık hor görmeye yol açar. Aslında bu yerleri ziyaretçilerin gözünden yeniden görmek güzel."

Dudaklarında beliren küçük gülümseme, statüsünü hatırlayınca kayboldu...
ziyaretçiler.

Onun ani ruh hali değişikliğinden habersiz, adam devam etti. "Buraya birçok varlıklı Atinalı gelir. Burada bir termal göl var ve insanlar kışın bile burada yüzüyorlar. Sizi oraya götüreceğim."

"Gitmeden önce mi?" "Kim gidiyor?"

Tilda, suçluluk duygusu ve panik hissetti.

"Yarınki okul gezisini iple çekiyor musun, Sam?"

Başarıyla dikkatleri başka yöne çeken Sam, Ezio ile bilgisayar donanımları hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmaya başladı. Bu donanımların, broşürde anlatıldığı kadar iyi olduğuna inanamıyordu.

Ayrıca, çoğu farklı ilgi alanları ve uzmanlık alanlarından öğretime gelen bazı personelin kalitesinden de son derece etkilenmişti.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu, konuşmanın bir ara verdiği sırada.

On beş dakika önce güzel sahil kasabasını geride bırakmışlar ve iki büyük ferforje kapıdan geçerek özel bir yola sapmışlardı.

Dönüşler, inişler ve keskin yokuşlar nedeniyle, önlerindeki aracı

araçtan hızla uzaklaştıklarını gösteriyordu, ancak ara sıra bir toz bulutu görünüyordu. Arkada kalan araç geride kalarak aralarındaki mesafeyi daha da artırdı.

"*Ne zaman olduğunu* mu bilmek istiyorsun?

On, dokuz..." Arka koltukta Sam da sohbete katıldı.

Tilda kollarını göğsünde kavuşturdu. Erkekler hiç büyür müydü? "Bu tür bir hazırlık ile..." diye başladı. "Aman Tanrım!"

Ezio dört çekerli aracı durdurdu. Bu duraklama, onları takip eden karartılmış limuzinin de yolun ilerisinde durduğu anlamına geliyordu.

"Villa Amphitrite."

"Deniz tanrıçası," dedi Sam. "Nedenini anlayabilirsin."

Gerçekten de görebiliyordu! Denize kadar uzanan düzenli bahçelerin ortasında, arka planda dağların manzarası eşliğinde, dramatik ana yapı, çatısı da dahil olmak üzere bembeyazdı ve sanki denizin üzerinde bir bulut gibi süzülüyor gibi bir izlenim veriyordu.

İki bitişik kanat vardı. Biri yumuşak mavi renkteydi ve bir köşesinde duran kare kule bu mesafeden altın rengi görünüyordu.

"Bu," dedi Tilda, gözlerini bu muhteşem manzaradan ayıramadan, "beklediğim gibi değildi. 'Villa' dediğinde aklıma... bilmiyorum... saray gibi olmayan, daha rustik, belki bir havuzu olan bir şey gelmişti. Daha az tarihi... daha eski."

"Orijinal bina eskiydi ama yıllar önce yıkıldı.

Atalarımdan biri manzarayı beğendiği için bu harabeyi satın aldı.

Manzarayı gördüğü anda bunun güzel olduğunu anlamıştı.

Aile efsanesine göre, iyi niyetli biriydi, ama "sözüyle değil, eylemiyle" olan türden. Miras kalan parasıyla, temelde oturup manzarayı seyrediyor manzarayı seyredip biraz içki içiyordu — aslında, herkesin dediğine göre çok içiyordu. Onun kadar tembel olan oğulları öldüğünde, burası bir harabeye dönmüştü ve ona ait arazinin yarısı satılmıştı.

Kimse Ezio'nun tembel genini miras aldığını söyleyemezdi!

Onun patlayıcı enerjisinin, rahatlmasına, hatta tembellik etmesine izin verecek kadar yavaşlayacağını hayal etmek imkansızdı.

"Bu gen dedeme geçti." "Ve o da tembel değildi."

Ezio'nun beyaz dişleri parladı. "Hayır, ona söylenebilecek en son şey buydu."

"Şey, bu..." Ellerini havaya kaldırdı, gerçekten ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bunu nasıl bırakabilirsin? Ben olsam..." Durdu, gözleri kendini suçlayan bir dehşetle büyüdü. Neredeyse yine aynı hatayı yapacaktı. Sam'in dışarı çıkıp telefonuyla milyonlarca fotoğraf çekmesi sadece şans eseri idi.

"Sam konusunda dikkatli olmalıyız, Ezio..."

"Peki, Sam'e söyleme zamanı geldiğinde aynı sayfadan okuyabilmemiz için planın nedir?"

"O zaman geldiğinde, umarım ona söylememize gerek kalmaz. Bazı yönlerden yaşına göre oldukça olgun olmadığını biliyorum ama diğer yönlerden... İpuçlarını anlayacaktır. Aşık insanlar hakkında çok şey bildiğini söylemiyorum ama yakında bizim aşık olmadığımızı anlayacaktır.

"Peki sen aşk konusunda çok şey biliyor musun, Tilda?" "Sam'den daha fazla," diye dikkatlice karşılık verdi.

"Deneyimlerinden mi?"

Öfkenin cildinde isilik gibi yayıldığını hissetti. "Bence bu seni ilgilendirmez. Neden gülümsüyorsun?" diye huysuzca ekledi.

"Ofiste bana bunu kaç kez söylemek istediğini merak ediyordum."

"O zaman senin işindi, fark buradaydı. Ama o zaman bana bunu sorsaydın, yine de senin işin değil der ve sana yumruk atardım."

Ezio başını geriye attı ve güldü.

"Tilda'nın şakalarından biri mi?" dedi Sam, arabaya geri binip Tilda'ya Tilda'ya alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sadece balayında olduğun için kibar davranıyor."

Balay mı? "Biz balayı yapmayacağız..."

"Şu anda bir yere gitmiyoruz. Benim yeterince uzun bir tatil yapabileceğim zamana kadar bekliyoruz, ama ara sıra hafta sonları adalara gezmeye gidebiliriz. Bir teknem var."

"Büyük bir süper yat mı?"

"Hayır, yelkenli bir tekne... 30 fitlik, çapraz geçişli kruvazör-yarışçı, konforlu ama hız için yapılmış. Çok güzel bir tekne."

Eğer bu bir uydurma ise, iyi bir uydurmaydı. Heyecanı gerçek gibi geliyordu ama Tilda, model klon kız arkadaşlarının herhangi bir boyutta yelkenli teknede yarı çıplak uzanırken çekilmiş fotoğraflarını hatırlamıyordu. Hatta, Villa Amphitrite'de hiçbirini görmemişti.

Gözleri villaya kaydı. Buradan neredeyse gerçek dışı görünüyordu.

"Hazır mısın?"

Onun bakışlarını hissetmişti ama başını çevirmemişti ve hala çevirmemişti. Onun sorusunun cevabı, birçok açıdan yüksek sesle hayırdı.

"Evet. Buradan orijinal görünüyor."

"Bu açıdan ve bu mesafeden bakıldığında, evet; oraya indiğimizde ne demek istediğimi anlayacaksın. Kesinlikle meşru bir restorasyon değil, ancak orijinal özelliklerin çoğu yeni binanın yapısına dahil edilmiş. Aile efsanesine göre, Amphitrite, orijinal binanın beyaz mermerinin çalındığı tapınağın adını almıştır."

"Bu yer, gerçekten mükemmel."

"Ve güvenli."

Yumuşak ekleme, gözlerini onun yüzüne çekti. "Bazen biraz fazla koruyucu davrandığımı biliyorum, ama cenazede annem ve babama söz verdim ki..." Gözlerinin dolduğunu hissetti ve gözlerini kapattı, sonra sert bir şekilde, "Sam benim ve onu tehlikeye atarsam kendimi asla affetmem."

Kafasındaki, mezar başında yemin eden genç ve yalnız bir figür olan onun görüntüsü, kalbi delen bir acılık taşıyordu. "Ne kadar narin omuzlar," dedi titremeye neden olan bir ses tonuyla. "Bu kadar ağır bir yükü taşımak... İkiniz de benim korumam altındasınız, güvendesiniz. Kabusları uzak tutacağım."

Tilda, onun karanlık, acımasız gözlerinden yüzen kaleye baktı ve kendini güvende hissetmedi, ama heyecanlandı.

* * *

Villaya vardığında, onu tanımlamak için kullanabileceği tüm övgü dolu sözler tükenmişti, ama şüphesiz, sorsaydı Sam ona yardımcı olabilirdi. Sonsuzluk havuzu ve plaj görünür hale geldiğinde, Sam, her zamanki gibi, kız kardeşine, tok karnına yüzmenin tehlikeli olmadığını, bunun eski bir efsane olduğunu söyledi.

Havuzun yanı sıra denize bakan cam panelli yüksek ek binanın da görülebildiği ön avluya geldiler.

"Vay canına, bu orijinal binanın bir parçası değil, değil mi?" dedi, emniyet kemerini çözüp arabadan indi ve hemen terakota döşemenin çatlaklarında yetişen limon kekiğinin keskin kokusu burnuna çarptı.

Sam önden koşarak bir köşeyi dönüp kaybolmuştu.

"Ona bir şey olmaz," dedi Ezio, onun endişesini tahmin ederek.

"Bu çok güzel." Cam ek binaya bakarak, orijinal taşla nasıl organik bir şekilde bütünleştiğine hayranlıkla baktı. Kemerli çatı ve çarpıcı kubbe, uzaktan bakıldığından daha da etkileyiciydi.

"Planlamacılar, geleneksel yöntemler kullanacağımızı öğrendiklerinde modern bir uzantıya oldukça sıcak baktılar. Fikir, Her şeyi kopyalamak yerine, sadece güzel bir şey yaratmak istedik ve yerel zanaatkarları işe aldık. Tabii ki, tasarım açısından biraz esinlendik. Genel olarak Viktorya dönemine ait bir serayı temel aldık, ancak modern tekniklerden de yararlandık.

"Kew'deki serayı hatırlatıyor!" diye fark etti ve ona dönerek baktı.

Adam başını salladı. "Benzer malzemeler kullandık: cam, dökme demir ve ahşap. İçerideki destek kemerleri dekoratif çelikten yapılmış. Uzantımı beğendiğine sevindim. Babam deli olduğumu düşünüyordu."

"Seni durdurmaya çalışmadı mı?"

Yüzü sertleşti. "Engelleyemedi. Büyükbabam Amphitrite'yi bana bıraktı. Bu, onun için, anısına yapıldı. O büyük bir koleksiyoncu idi ve nesli tükenmekte olan bitkiler ve eğrelti otları konusunda tanınmış bir uzmandı." Binaya baktı, sonra Tilda'ya dönüp gülümsedi. "Gel, sana etrafı gezdireyim. Kendini tazelemek ister misin?"

Tilda utangaç bir şekilde elini saçlarına götürdü ve başını salladı. "Önce Sam'i bulalım mı?"

"Eminim ortaya çıkacaktır. Zavallı çocuk bütün gün kapalı kaldı. Bırakalım da... Tabii, bu sana kalmış."

"Burası çok büyük," dedi, bir dizi çeşmenin önünden geçerek metal bantlı devasa bir çift kapıya doğru yürürken hayranlıkla yukarıya bakarak.

"Odalar büyük ama aslında çok fazla değil. Sonsuz uzun koridorlar yok ve bir kez düzenini kavradıktan sonra gezinmek oldukça kolay. Ana yaşam alanları çoğunlukla bu beyaz mermer bölümde, yatak odaları ise mavi kanatta, tanrıçalarla bağlantısı olmayan daha az görkemli yerel taştan yapılmış. Mutfaklar ve hizmet alanı kulenin zemin katında." Kare şeklindeki altın kuleye başını salladı. "Ofislerim en üst katta."

Oradan manzara muhteşem olmalı. Kartal yuvasındaki kartal gibi.

Burnumun gagasına dikkat çekmen biraz acımasızca ama evet, öyle. manzarası gerçekten çok güzel.

Gözleri otomatik olarak, her açıdan şaşırtıcı derecede mükemmel olan yüzünü ikiye bölen güçlü bir burun ucuna kaydı.

"Ben daha çok karakterli derdim."

Gülümsedi ve onu önünden yürümesi için davet etti.

İçeri girdiğinde ilk izlenimi, ferahlık ve ışık oldu. Işık her yüzeyden yansıyor, duvarların taş frizlerini ortaya çıkaran yumuşak Fransız grisi ve beyazı paleti yatıştırıcıydı. Zemindeki zemindeki ayrıntılı mozaik, yine deniz mavisi ve altın rengi sıçramalarıyla soluk renkli, eşmerkezli dairelerden oluşan bir desendi.

"Büyük" demişti ve abartmıyordu. Karanlık, kavisli ve özenle oyulmuş kirişlere sahip yüksek tonozlu tavan, devasa kare şeklindeki mekanın mağara benzeri boyutlarını daha da vurgulamaktaydı. Odada balo düzenlenebilecek kadar geniş olmasına rağmen, mobilyalar oldukça azdı. Mobilyaların çoğu, temelde birkaç güzel sandalye ve masadan oluşuyordu ve odanın etrafına yerleştirilmiş taş nişlere yerleştirilmiş birkaç büyük eklektik parça dışında, duvarların etrafına yerleştirilmişti ve duvarda dramatik renk sıçramaları sağlayan bazı modern tablolar dışında, mobilyaların çoğu duvarların etrafına yerleştirilmişti.

Ortada, kokulu ve doğal görünümlü çiçekler ve yapraklarla süslenmiş büyük bir taş vazo bulunan yuvarlak bir taş masa vardı. Karanlık bastığında, masanın üzerindeki alçak, modern avizenin onu dramatik bir şekilde vurguladığını hayal edebiliyordu.

"Frizler ve masa orijinal binadan, aslında domuz ahırlarından kurtarıldı."

"Eviniz çok güzel," diye mırıldandı etrafına bakarak. "Şu an için senin evin."

Her zaman bir misafir gibi hissedeceğini bilerek gülümsedi.

"Üzgün görünüyorsun..."

Kafasını kararlı bir şekilde salladı. "Hayır, sadece biraz bunalmışım."

"Turumuzu sonraya ertelese mi? Seni odana götüreyim. Bu taraftan."

Kız, onu takip ederek kemerlerden birinden geçti. Bu alan daha dardı ve sonunda ikiye ayrılıyordu. Duvarın bir tarafında, girdikleri avluya benzeyen bir avluya bakan pencereler vardı.

"Sağa dönersek, süitimiz en sonda." Sol taraftaki çatala döndü. "Sam aşağıda, oturma odasını çalışma odasına çevirdim. Daha kullanışlı olur diye düşündüm."

Tilda "çalışma" kısmını duymamıştı... "*Bizim*" kısmından öteye geçememişti. "Odayı paylaşacak mıyız? Asla olmaz."

"Dramatik," dedi adam yavaşça. "Ve sonuçta, pek de bir şeyi çözmeyen bir çözüm. Benim ise çok daha pratik bir fikrim var... Ne olduğunu soracak mısın?"

Ona dar gözlerle baktı.

"Aramıza bir yastık koyacağım ve seni uyarıyorum, bana dokunursan kendini savunmayı bilirim." Alaycı tavrı kayboldu, koyu renkli gözlerindeki ifade düz ve sertleşti. "Oda demedim, süit dedim. *Odalarımız* var, iki yatak odası, iki giyinme odası, banyolar ve aralarında büyük bir oturma odası. Eğer şehvetin beni ele geçireceğinden korkuyorsan, kilit taktırabilirim."

O konuşmasını bitirdiğinde, kızın yüzü Atina'yı aydınlatacak kadar kızarmıştı. Bu durumdan kurtulmak için yüzünü kurtaracak ya da yüzünü serinletecek bir yol yoktu.

"Şey, şimdi kendimi oldukça aptal hissediyorum."

Aptal görünmüyordu, o anda ezilmiş bir çiçek gibi görünüyordu. Genç ve biraz kaybolmuş.

"Ezio, bu 'görünüşe özen gösterme' konusunda benden çok daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi üzüntüyle. "Sam'in, odalarımızın evin karşı ucunda olması durumunda ne düşünebile

" görünüşü sürdürme konusunda benden çok daha iyisin," diye itiraf etti üzüntüyle. "Sam, odalarımızın evin karşı ucunda olması durumunda ne düşünebilir diye hiç düşünmemiştim." Çenesini kaldırdı. "Sen çok... uygulanabilir bir çözüm bulmuş görünüyorsun."

"Sen aldatmaya uygun biri değilsin, çok dürüstsün."

Ezio'nun ağzından çıkan bu sözün bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu anlayamadı ve Ezio'nun ifadesinden de bir şey anlamadı. Gergin, altın rengi sakallarıyla pürüzlü çenesindeki gerginlik, Ezio'nun da kendisi kadar düşündü.

Dürüst... O öyle düşünüyor olabilir, ama Tilda aynı şeyi söyleyemezdi, özellikle de beslediği büyük yalanın yüzünde neon ışıklarla yazılmış gibi hissettiği zamanlarda - yani kapıya kilit takılması gereken kişinin çok yakışıklı patronu olduğu gerçeği. Tabii ki *ciddi olarak* değil, çünkü o asla seri bir kadın avcısıyla ilişki kurmazdı. O kadar gururluydu.

Onunla evlendin, Tilda!

Şokun etkisiyle neden olduğu yerde donakaldığını bilmiyordu. Bu yeni bir haber değildi. Son bir ayı takvimde günleri sayarak geçirmişti ve şimdi o gün gelmişti.

Gözleri açık bir şekilde bu işe girmişti ve evliydi, ama *ilişkisi* yoktu. Bu ayrımın ne olduğunu sadece Tanrı bilirdi, ama bu onu biraz daha az ikiyüzlü hissettiriyordu.

Onun saf, *erkek* zihnini uyuşturan güç alanının patlama bölgesinde duran Tilda, kendi etrafına ördüğü şehvetli ağdan kurtulmak için çabalıyordu.

Neyse ki, yardıma hazır olan, gri çizgili koyu saçlarını düzgün bir şekilde kıvrımlar halinde taşıyan uzun boylu bir kadın vardı. Güzelden çok yakışıklı olan kadın, geniş paça pantolon ve açık gri ipek gömlek giyiyordu. Arkasında Tilda'nın kardeşi duruyordu.

"Sizi karşılamaya gelemediğim için çok üzgünüm," dedi, sözlerini ikisine birden yönelterek. "Bu genç adamı keşfettim."

Sam isteksizce öne çıktı ve ıslak saçları her şeyi anlatıyordu.

"Tilda, bu Sybil, buradaki hizmetçi. Herhangi bir sorun olursa, ona danışabilirsin."

Benim sorunlarım için değil, diye düşündü Tilda, zoraki bir gülümsemeyle.

"Ve Syb, bu da Tilda, karım." Bu iki kelimeyi hiç söyleyeceğini düşünmemişti, ama en azından tereddüt etmeden söyleyebildi. Tilda ise tereddüt etmeden söyleyemedi.

Tilda, diğer kadın ağzı açık kalarak orada durmadığı ve şok geçirmemiş olduğu için, evli oldukları konusunda bir uyarı almış olabileceğini düşündü.

İki kadın gülümsedi ve başlarını salladı.

"Senin için arama ekibi gönderecektik," dedi Tilda yalan söyleyerek kardeşine dönüp kaşlarını kaldırdı. "Yüzmeye karar verdin, anlıyorum?" Aslında pek umursamıyordu. Sam iyi bir yüzücüydü ve aslında onu oldukça kıskanıyordu; sıcak ve yapışkan vücudunu serin suya daldırmak için çok şey verirdi. Yüzme, onun iyi olduğu tek spordur ve babasının ona öğrettiği bu beceriyi Sam'e aktarmıştır.

"Sadece ikinize biraz yalnız kalma fırsatı vermek istedim," diye cevapladı Sam erdemli bir tavırla. "Ve merak ediyorsan, çıplak yüzmedim. Pantolonumu giydim, ama şimdi biraz ıslak."

"Syb, Sam'i süitine götürür müsün? Daha sonra Fern House'da buluşuruz."

"Buna öyle mi diyorsun? Vay canına, Tilda, bu çok havalı..."

Ezio sözünü yarıda kesti. "Sonra, Sam. Kendisi görebilir." Tilda'nın başının üzerinden evin hizmetçisine Yunanca bir yorum yaptı ve diğer kadın başını salladıktan sonra Sam'e onu takip etmesini işaret etti.

"Bu taraftan, Sam."

* * *

"Sam kendini evindeymiş gibi hissediyor gibi görünüyor."

"Biraz fazla rahatlamış," diye endişelendi Tilda. Onun buradaki hayatı çok sevmesinin bir sorun olabileceği hiç aklına gelmemiştir. "Buradan ayrılması onun için çok zor olacak."

"Daha yeni geldin ve tek konuşabildiğin şey ayrılmak mı?"

Sesindeki rahatsızlığı duyunca, ayak uydurmakta zorlandığı uzun boylu, şık ve yakışıklı erkek yaratığa baktı ve boğazı düğümlendi... Çenesi rahatsızlıktan gergin olsa da, gerçekten çok yakışıklıydı.

"Eh, önceden düşünmem gerek."

Bir adım öne çıktı ve ona dönerek, geriye doğru yürürken yüzüne parıldayan bir bakış attı...

Bunu deneseydim, yüzüstü düşerdim, diye düşündü.

Ezio'nun zarif ve koordineli olmayan bir şey yapacağını hayal edemiyordu.

"Anı yaşamayı hiç duydun mu?"

"Bugün bir kez yaptım..." Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı ve kendini onu tutup öperken izliyordu... Bunun sadece bugün olmuş olması imkansız görünüyordu.

"Ve çok da güzeldi."

Onun boğuk mırıldanması neredeyse onu tökezletiyordu... sorununa bir çözüm bulmak için ayakkabılarını çıkarmadan önce. Bir ayağından diğerine atlayarak küfürler savurmak, dikkatini dağıtmak için işe yaradı.

"Çantamda düz ayakkabılar var," diye mırıldandı. Bir ara çantası kaybolmuştu... Arabada mıydı?

Ezio, soluk pembeye boyanmış tırnakları olan küçük, dar ve zarif ayaklarına baktı. Hayatında hiç bir kadının ayaklarını tahrik edici bulmamıştı. "Seni taşıyabilirim. Bana öyle bakma. Uygunsuz bir teklifte bulunmadım." Düşünceleri çok daha saf değildi ve kadının, onun ayak kemerinden başlayan, sürekli gelişen ateşli fantezisinde dilinin nereye ulaştığını bilseydi, çok daha öfkelenirdi. *Ya da öfkelenmezdi...?*

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Başını eğerek, onun yalanını kabul etti. "Artık çok uzak değil, bavullarınız bizim... pardon, *sizin* odanızda olacak."

Odaya vardıklarında, Tilda'nın önünden girmesi için bir an durdu. Tilda kendini güzel, aydınlık bir odada buldu. Açık Fransız kapıları, mavi denizi arka plan olarak alan, parlak renkli çiçeklerle süslenmiş bir terasa bakıyordu.

mavi denizi arka plan olarak parlak renkli çiçeklerle süslenmiş bir terasa bakıyordu.

"Oturma odası." Odayı kapsayan geniş bir hareket yaptı. "Senin odan şu tarafta. Benimki..." İkinci kapıyı işaret etti. "Birbirine bağlı banyolar kadar korkutucu bir şey yoktur. Şu anda tarafsız bölgede duruyoruz... Oh, giyinme odasında bazı kıyafetler bulacaksın. Reddettiğin kıyafetler ve birkaç tane daha... Ve itiraz etmeden önce," diye sıkılmış bir ses tonuyla ekledi, bu da kadının açık ağzını birden kapatmasına neden oldu. "Bunlar bir lüks değil, bir gereklilik. Bir rolü ikna edici bir şekilde oynamak, karaktere girmek için, o role uygun giyinmen gerekir. Sen benim karımsın." Bu otokratik açıklamanın sahiplenici tonu onu güldürmeliydi, ama gülmedi; bunun yerine, karnının derinliklerinde hissettiği titreme bir uğultuya dönüştü.

"Ve kıyafetlerin bunu kimseyi ikna edeceğini mi sanıyorsun?"

"Umarım kalıcı aşk bakışın işi bitirir, *glikia mou*." "Sen çok kendini beğenmişsin!" diye bağırды, yüzü onun alaycı tavrına kızardı.

"Ben gittiğimde beni özleyeceksin," diye alay etti, kapıya doğru yürürken derin, boğuk kahkahasının yankısı geride kaldı.

Onun alaycı sözlerinin gerçeklerden çok da uzak olmadığı korkunç ihtimal, onun bu role girmeye direnmesinin sebebiydi... hissettiği çekiciliği inkar etmek istese de. Bu kurguya kapılmanın, karaktere o kadar derinlemesine girip çıkış yolunu bulamayacak hale gelmenin gerçek tehlikesinin farkındaydı.

O çıkış yolunu gözden kaçırmamalı ve Ezio'nun bir gün karşısına çıkabilecek bir erkeği mahvetmesine izin vermemeliydi... Öyle bir erkek çıkmasa bile, tanıştığı her erkeği bu karmaşık, sinir bozucu adamla karşılaştırarak hayatını geçirmek istemiyordu.

Aşırı derecede çok sayıda aynanın, dövme demir ve kesme camdan yapılmış muhteşem bir avizenin ve tabii ki yatağın bulunduğu yatak odasına girdi... masalsı bir dört direkli yatak, yastıklarla dolu.

Önceden uyarılmış olmasına rağmen, giyinme odasının kapısını açtığında yine de biraz şok oldu. Odayı çevreleyen raylar üzerinde asılı duran giysilerin hacmi nefesini kesti. Birkaç çekmeceyi açtı. Lüks kumaşlar, yumuşak ipekler ve narin danteller onu zevkle iç geçirmeye zorlamamış olsaydı, insan olmazdı... ve bunların tenine değdiğini düşünmek.

Birinin onları derisinden soyup çıkardığı düşüncesi... Bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığın farkında olarak, gözlerini kapatıp o görüntüleri engellemeye çalıştı, ama

görüntüler orada kaldı ve üzerinde hayal ettiği parmakların *kime ait olduğu* konusunda hiçbir şüphe yoktu...

Sakinleşmesi gerekiyordu; duş alması gerekiyordu.

Banyo da ağızları açık bırakan bir başka şeydi — çift uçlu dövülmüş bakır küvet, nefes kesici bir manzaraya sahip panjurlu pencereler ve onu üstünü çıkarıp koklamaya davet eden, lezzetli görünümlü yağ şişeleriyle dolu cam raflar.

kapaklarını açıp koklamaya davet ediyordu.

Tilda bunu yapmadı, evindeki banyo kadar büyük olan duşa doğru yöneldi ve kıyafetlerini çıkarıp yere bir yığın halinde attı.

Kontroller sanki uzaylıların uzay gemisine aitmiş gibi görünüyordu, ancak dokunmatik kontrol panelindeki tüm düğmelere bastıktan sonra bir şey oldu ve her yönden su üzerine yağmaya başladı.

Bunun ayarlanabilir olduğunu düşündü, ancak bunu anlamaya çalışmak yerine, jetlerin cildini temizlemesine razı oldu. Çıktığında cildi pembe ve parlak olmuştu. Ne yazık ki aynı şey zihni için söylenemezdi, zihni hala tüm hızıyla çalışıyordu.

Kapı çalındığında oturma odasındaydı. Aladdin'in mağara giyinme odasındaki güzel ipek bornozlardan birinin kemerini sıkarken kapı açıldı. giyinme odasından aldığı ipek bornozlardan birinin kemerini sıkıyordu.

Hayal kırıklığı hissi çok yoğundu.

Kardeşi içeri girdi, temiz ve pırıl pırıl görünüyordu. Kardeşinin ifadesini tanıyarak iç geçirdi.

"Ne istiyorsun?"

"Ben mi? Aslında, akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemeye geldim... Mesele şu ki, Tilda, bu senin düğün gecen ve her şey... İkinize biraz zaman ayırmak istedim... Bilirsin... Mumları yakıp her şeyi yapabilirsiniz."

"Çok düşüncelisin Sam, ama buna hiç gerek yok." "Ezio'ya sordum bile."

"Ezio ne dedi?"

"Sana sormam gerektiğini söyledi, ama mesele şu ki, çok merak ettiğim bir podcast var ve bu adam... bir profesör... Sen onu tanımıyorsun, ama gerçekten çok iyi. Astrofiziği çok *anlaşılır hale* getiriyor, anlıyor musun? Odama bir tepsi getirsen iyi olur, çünkü gerçekten çok yorgunum ve dürüst olmak gerekirse, ikinizin birbirinize bakışmalarını izlemek zorunda kalırsam kusacağım."

"Sam, ben... Biz... Tamam, peki. Ama yarın," diye sertçe uyardı, "medeni bir insan gibi bizimle yemek yiyeceksin."

"Oh, evet... tabii ki. Oh, teşekkürler, Tilda... Koridorun sonunda, sağa keskin bir dönüş yap ve koridorun diğer tarafına geç. Odalar birbirine bağlı... Evet," dedi, açıklamadan memnun bir şekilde. "Birbirine bağlılar, yani kokuyu takip et, sanırım."

BÖLÜM SEKİZ

Tilda, geriye çekilip ellerini beline koyarak yataktaki giysi yığınının incelerken, bunun kontrolden çıktığına karar verdi. Ayrıca, bu durum ona baş ağrısı veriyordu.

Kafasını salladı — bir hata — ve sabırsızca "Kendine gel, Tilda!" diye homurdandı.

Bir an için, akşam yemeği için rafta güzelce katlanmış kaşmir kazaklardan birini değil, bir çift kot pantolon ve süveter giyme isteği duydu, ama bu fazla provokatif olabilirdi.

O, uyandırıldığında biraz öngörülemez hale gelebilecek o kaplanı kışkırtmak istemiyordu.

Hayır, bu kesinlikle ters tepebilecek bir hareket olurdu, diye karar verdi ve biraz pişmanlıkla bu fikri terk etti.

Ama bu kararsızlık yavaş yavaş onu çıldırtıyordu. Ne giyeceğine karar vermek için hiç beş dakikadan fazla zaman harcamamıştı...

Herkes onun etkileyebileceği biri olduğunu düşünebilirdi!

Ama sonra, hiç bu kadar çok seçeneği olmamıştı, diye düşündü, yüksekçe yığılmış tasarımcı kıyafetlerine bakarak. Bir milyarderin karısının ne giyeceğini nereden bilebilirdi ki? Geçici bir karısı olsa bile.

Aklına bir fikir geldiğinde, ağzında gizli bir gülümseme belirdi. Evet, imkansız bir kararı vermek için *mükemmel* bir yol biliyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı, yataktaki elbise yığınının doğru adım attı ve elini ipek ve saten yığınının içine daldırdı, parmaklarını kaygan bir ipek parçasına doladı.

Parmaklarını açıp elbiseyi kaldırdı; derin zümrüt yeşili, eğik kesimli, baldır boyu bir elbiseydi. Nadiren giydiği türden cesur bir renkti. Mütevazı yakası, neredeyse beline kadar uzanan dramatik ve cüretkar düşük sırt dekoltesi ile tezat oluşturunuyordu.

Daha önce bu elbiseyi çok cesur, *kendisine* uygun olmadığını düşünerek bir kenara atmıştı... Omuz silkti ve neden olmasın diye düşündü. Kendisi gibi davranmıyordu. Bu fikir garip bir şekilde özgürleştiriciydi.

Arka planda kaybolmak istemiyordu.

Bakılmak fikri onu çok rahatsız etmiyordu... yoksa belirli bir kişi tarafından bakılmak fikri miydi? Hissetmemek zordu. Ezio'ya benzeyen, tüm kadınların arzuladığı bir adamın sana öyle bakmasıyla kendinden emin olabilirdin... O, hafifçe titredi ve aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmış hissetti. Sanki bilinmeyene adım atmak üzereymiş gibi hissetti. bilinmeyene adım atmak üzereymiş gibi hissetti.

* * *

Yarım saat sonra, hayatında hiç sahip olmadığı türden sivri topuklu ayakkabılarla koridorda yürüdü, hala tam olarak kendisi gibi hissetmiyordu, ama yürürken bacaklarına değen ağır ipek kumaşın hışırtısını ve topuklarının terrakotta zemine vurmasını zevkle dinledi.

Denizin tuz kokusunu taşıyan esinti, açık pencerelerden içeri süzülüyor, yumuşaklığı sırtının ve boynunun çıplak tenini okşuyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde, saçlarının hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek için pencerelerden birinde yansımaya baktı. Birkaç yumuşak, ipeksi saç teli gevşek topuzdan kaçmıştı, ama bunun dışında saçları hala bozulmamıştı.

Sam, oturma odasındaki odaların akışkanlığı konusunda haklıydı. Odalar çoğunlukla birbirine sorunsuz bir şekilde akıyordu ve her biri kendi tarzında, az önce çıktığı oda kadar güzel, ferahlık ve aydınlık hissi veriyordu.

Işık artık sönüyordu. Birkaç lamba yanıyordu ve apliklerdeki birkaç mum yakılmıştı, tavana titreyen desenler yansıtıyordu. , villanın geri kalanı gibi modern ve antika mobilyaların bir arada kullanıldığı büyük bir oturma odasına ulaştı. Geniş kanepeler uzanmak için yapılmış gibi görünüyordu, ama kimse uzanmamıştı.

Oda o kadar sessizdi ki, önceki odadaki saatin tik tak sesini duyabiliyordu.

İleride resmi yemek odasını görebiliyordu, ama o da boştu. Bir hareket hissetti ve başını çevirdi, ilk kez bir duvar boyunca uzanan yerden tavana kadar uzanan pencerelerin ötesinde başka bir alan olduğunu gördü. önceden karanlıktı. Artık camda ışığın altın rengi yansımalarını görebiliyordu — ünlü Fern House olduğunu düşündü, bir dizi kapıya doğru yürürken.

Fern House'un içindeydi, devasa modern cam evin içinde. Topukları zeminde tıklarken yankı oranı arttı. Başını eğerek,

spot ışığıyla aydınlatılmış oyma ahşap ve başının üstündeki kavisli metal kirişlere baktı. tüm kavisli yapı dört devasa metal sütunla destekleniyor gibi görünüyordu.

Aynı kıvrımlı oymalar, çok bölmeli ahşap ve süs çelik çerçeveli cam duvarların çerçevelerinde de tekrarlanıyordu.

Taş zemine yerleştirilmiş yukarı doğru ışıklar, sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş yeşil yaprak gruplarını ortaya çıkardı ve alanı su damlalarıyla dolduran yükseltilmiş gölet merkezi bir konumdaydı. Kanepeler bir uçta birkaç alçak masanın etrafında gruplandırılmıştı ve diğer uçta bir yemek masası kurulmuştu, mum ışığı güzel çiçek saksılarının etrafında parlak bir ışık halesi bırakıyor ve kesme kristal şarap kadehlerinde yansıyor.

Yükseltilmiş çukur havuzun kenarında yürürken mekan boş görünüyordu, ışıklar su bitkilerinin sallanan yeşil yaprakları arasında tembel daireler çizerek yüzen balıkları ortaya çıkarıyordu.

"İyi akşamlar."

Kısa bir an için, deli gibi, onun karşısına belirdiğini sandı, ama akli başına gelince açık kapıyı ve esen rüzgârın onun koyu saçlarını dalgalandırdığını fark etti. Giysilerinde sıcak akşam havasının ve yeşil bitki örtüsünün kokusu vardı.

Onun, büyük, güzel ve zarif bir avcının sessiz zarafetiyle ona doğru yürüdüğünü izlerken, midesi titremeye başladı.

Orada durup onu izlediğini fark etti ve ne kadar süredir orada durduğunu bilmiyordu, o ise ondan sadece birkaç adım uzaktaydı.

"Merhaba!" dedi neşeyle. "Ben... Geç kaldım. Erken mi geldim? Seni beklettim mi?"

"Hiçbiri."

O, ona önünden geçmesini işaret eden bir el uzattı. O da başını sallayarak onayladı ve dikkat çekmek için rahat giyinmemiş olmasına çok sevindi, gerçi dikkat çekmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

İşte ben buyum... beyin hücresi olmayan, topuklu ayakkabılarından düşmek üzere olan bir asi.

Ezio'nun rahat giyinme konusundaki tek tavizi kravat takmamasıydı. Soluk renkli gömleği, İtalya'da el yapımı olarak üretilen ve düzinelerce sipariş ettiği gömleklerden biriydi; ofisinde her zaman birkaç tane açılmamış gömlek bulunurdu.

Gömleğinin yakasını açık bırakmıştı, açık düğmeler boynunun güçlü yapısını ve zeytin rengi tenini ortaya çıkarmakla kalmayıp, boğazının dibinde küçük bir V şeklinde bir deri parçası da görünüyordu, bu da onun tüm vücudunun bu muhteşem bronz renkte olduğunu gösteriyordu.

Tıraşlıydı, heykel gibi yüzünde önceki günkü sakal izleri kalmamıştı. Takımı gümüş grisiydi, ama onu titreten, mükemmel kesimi değil, üstün terzilikle gizlenemeyen gücüydü.

"Geçtim mi?"

Utangaç bir şekilde küçük bir nefes aldı. "Sadece, değiştiğini düşündüm... Seni duymadım..."

"Birkaç işi hallettim. Ofisimde taze şeyler bulunduruyorum. Dinleniyorsan seni rahatsız etmek istemedim."

"Anlıyorum, Londra'daki gibi. Yani, dinleniyordum kısmı değil." "Hayır, patronunun biraz zorlu olduğunu duydum."

Ona bir bakış attı. "Ofisinde bir şeyler saklaman... Yani..." Ses tonu, daha fazla anlamsız bir aptal gibi görünmeden önce kesildi.

Burası gerçekten Londra'ya benzemiyordu. Londra'da yemyeşil bitki örtüsünün arka plan aksanı yoktu. Londra'da aralarında görünmez bir profesyonel bariyer vardı. Otoyoldaki bariyerler gibi, bu bariyer de güvenlik sağlıyordu... çarpışmaların olmamasını.

Ezio ile çarpışmak nasıl bir his olurdu?

Gözlerini indirdi ama uyluklarının tepesindeki nabızı gizleyemedi.

"Buradaki duştan manzara daha güzel." Bu, başını çevirip onu orada dururken gördüğünde dışarıdan keyifle izlediği manzarayla kıyaslanamazdı.

Bu, "kelebeğin kanatlarını açması" ya da "çirkin ördek yavrusunun kuğuya dönüşmesi" gibi bir an değildi. Sıkıcı ofis kıyafetleriyle her zaman güzel bir kadın olmuştu, ama orada, çılgın topuklu ayakkabılarla zarif bir şekilde dururken, canlı yeşil elbise vücudunu sararak göğüslerini ve ince belini ortaya çıkaran, büyüleyici, nefes kesici bir görüntü sergiliyordu.

Büyülenmiş bir şekilde, beyaz sıcak bir şehvetle olduğu yere çakılı kalmıştı. Kendini ona yaklaştırmaya cesaret edebilmek için içgüdülerini bastırmak için birkaç dramatik nefes alması gerekti. Aslında, hala ona yaklaşmak istiyordu.

Tilda, onu duşta görmemek için çok zor bir mücadele veriyordu, ama buharlı suyun onun ıslak teninden kayarkenki şehvetli görüntüsü zihninde parladı ve titrek iç huzurunu jöleye dönüştürdü.

Ona ne olduğunu gerçekten bilmiyordu... Sanki hormonları, uzun süredir görmezden geldikleri için intikam alıyormuş gibiydi.

"Yukarıdakilerin hiçbirisi."

Amnezi süresince paniği kısa bir süreliğine zihninde dolaştı; onun hangi soruya cevap verdiğini hiç bilmiyordu. Hafızası, onu saran şehvetli sisin üstüne çıkınca, rahatlamadan nefesini tuttu.

kafasının içindeki ikametgah.

"Uyumak isteyebileceğini düşündüm. Umarım bu, aşçıyı rahatsız ettiği kadar senin duygularını incitmediğini umarım — lütfen ona şef demeyin, gücenir — ama ne zaman yemek yiyeceğimizden emin değildim, bu yüzden ona önceden hazırlayıp sıcak tutmasını istedim, bu da küçük bir kriz yarattı. Isıtmalı servis arabalarını şeytanın icadı olarak görüyor — ya da belki de yetmişli yılların icadıdır. Her ikisini de pek umursadığını sanmıyorum."

Ona gülümseyerek baktı ve masadaki sandalyeyi çekti. Bir an tereddüt ettikten sonra, kadın öne doğru yürüdü ve ona, son anda özgürlüğüne kavuşmak için kaçacak gibi görünen, uzun bacaklı, ürkek bir tay gibi geldi.

Kayarcasına yürüyüşü nefes almak kadar doğaldı ve hareketlerinin erkeklerin dikkatini çektiğinin tamamen farkında olmadığı için daha da çekiciydi.

Onun arkasında duran adam, yanağına düşen bir saç telini kulağının arkasına koyma dürtüsüne karşı koydu. En azından şampuanının kokusunun tadını çıkarabilir, boynunun güzel uzunluğunu, omuz kemiklerinin narin çıkıntısını ve omurgasının çizgisini tüm ayrıntılarıyla görebilirdi. Bir balerin, sırtındaki ipeksi cildin altındaki ince kas ağının esnek gücünü kıskanırdı.

"Kalmak istedi."

"Aşçın mı?" dedi Tilda, zihnini aktif hale getirmek için hafifçe çabalarken, en azından artık o kadar yakınında durmadığı için nefes alabiliyordu. Kirpiklerinin arasından, karşısına bir sandalye çekip hemen oturmadığını izledi.

"Torunu onu ziyarete geldi. Oxford'da okuyan bir üniversite öğrencisi ve onu pek sık göremez."

"Oh, hayır, sorun değil... çok düşüncelisin."

Suçluluk duygusunu bir kenara itti. Niyeti hiç de fedakarlık değildi; sadece Tilda ile kesintisiz bir akşam yemeği yemek için bir bahane uydurmuştu.

Ateşle oynuyordu ve bunun farkındaydı, ama bu onun için önemli değildi. Onu orada dururken gördüğünde bir tür çılgınlık ele geçirmişti ve

buna karşı pek direnmiyordu. Direnmiyordu, akışına bırakmıştı ve bu... tehlikeli... ama tehlike onu her zaman çekmişti.

İçinden bir ses, şimdi bu büyüü bozmasa bir daha asla bozamayacağını söylüyordu. "Sam'e bakmalıyım..." dedi, yarı ayağa kalkarak. "Odasının nerede olduğunu bilmiyordum." odasının nerede olduğunu bilmiyordum."

"Ben zaten baktım." Birkaç kez, sütlerinin kapısının önünde durup içeri girip girmemeyi tartışmıştı.

"Oh!" O geriye yaslandı ve düşündü, *en azından denedim... ama o kadar da çaresizce değil.*

"Yine yemek yiyip astrofizik hakkında konuşuyor."

"Yeni asistan arayışın nasıl gidiyor? Rowena'yı düşündün mü?" "Yine ofis!" Diye iç geçirdi. "Tarih tekerrür ediyor..."

Tilda şaşkın bir şekilde başını salladı. "Pardon, anlamadım...?" "*Angela sana* bir şans vermem için beni ikna etti."

Tilda gülümsedi. "Öyle mi? Hiç bilmiyordum. Nasıl olduğunu merak ediyorum." Tilda, yaşlı kadınla iletişimi kaybetmiş olmaktan gerçekten pişmanlık duyuyordu. "Çok trajik... daha otuz bir yaşındaydı." Son görüşmelerinde Angela, kemoterapiden kaynaklanan saç dökülmesiyle tipik Angela mizahıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

"Şimdi otuz beş yaşında ve kocasıyla birlikte bir iş kurdular ve ilk çocuklarını evlat edindiler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O tamamen iyileşmiş!" Sevinç, şaşkınlığa dönüştü. "Onunla iletişim halinde kaldın!"

"Sekiz yıl benim için çalıştı, ben onların çocuğunun vaftiz babasıyım." Muhtemelen çok iyi bir vaftiz babası değildi, ama bu teklif onu çok etkilemişti ve küçük Arthur muhtemelen onun ebeveynliğe en yakın olduğu şeydi.

Aslında, diye düşündü, düşüncesini düzelterek, muhtemelen diye bir şey yoktu.

Vaftiz oğlunun doğum gününü hatırlıyor, ona Noel hediyeleri gönderiyor ve eğitimi için bir vakıf fonu kurmuştu, ama çocuğu *tanı mıyordu*; onunla *duygusal* bir bağı yoktu, en azından Sam'e duyduğu türden bir bağ yoktu. Birkaç hafta içinde genç, Ezio üzerinde büyük bir etki bırakmıştı ve Ezio, çocuğa gerçekten de yardımcı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

"Peki, bir dahaki sefere onunla konuştuğunda ona selamlarımı ilet. Peki, hizmetçin nerede yaşıyor... ve diğer personel...?" Bahçede meşgul görünen bir grup adam görmüştü.

"Sybil'in bahçede bir kulübesi var ve baş bahçıvan Nikos kapı kulübesinde yaşıyor. Ağır işler için bu günlerde bir müteahhit geliyor,

ama ona yardım eden birkaç adamı ve yerine geçmesi için yetiştirdiği bir genç var."

"Buradaki bahçe çok güzel görünüyor," dedi, normal bir şey hakkında konuşmaktan rahatlamış bir şekilde. "Keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

"Aslında bahçenin bakımı evin bakımından daha zor. Sybil, her gün gelen birkaç yerliyle idare ediyor, gerektiğinde daha fazlasını da çağırıyor, ama burası yılın büyük bir bölümünde boş kalıyor."

Bu bilgileri kafasında işleyen Tilda, dolaylı yoldan aradığı bilgiye ulaştı: Sam dışında kimse yoktu ve Sam muhtemelen bilgisayar ekranının başında uyuyakalacaktı.

"Şarap?"

"Tanrım, evet lütfen," dedi içtenlikle. Sonra, dudaklarının titremesini fark edince, çabucak ekledi, "Oldukça susadım." Gözleri su sürahisine kaydı, onu kapıp bardağını doldurdu ve bardağın kenarından ona bakarak

"Ve uçaktaki şampanyayı kaçırdın."

"Uçuşta şampanyayı kaçırdın." "Uzun bir gün oldu."

Kalbi davul gibi çarpan Tilda, onun şarap kadehini doldurmasını izledi. Havadaki gerginlik o kadar yoğundu ki, neredeyse duyulabilir bir statik uğultu vardı... yoksa bu sadece onun kafasında mıydı?

"Burası gerçekten çok güzel." Başını geriye eğerek zarif kavisli kırıslara baktı. "El işçiliği çok özel."

Adam yerine oturdu ve kendi kadehini kaldırdı.

Kadehini kaldırdığında sapı kaygan geldi, sonra bunun kadehten değil, ellerinden kaynaklandığını fark etti.

"Bize."

İçkisini kaldırdı, nefesiyle bardağı buğulandırdı, kenarından ona bakarak, "*biz yokuz*" demek için duyduğu dürtüyle mücadele etti.

"İlk akşam yemeğimize."

"Öyle değil."

"Ne?"

"Bu bizim ilk akşam yemeğimiz değil. O zaman Edinburgh'a uçmuştum çünkü sen o belgeleri unutmuştun ve randevun seni ekti. O şık Fransız restoranında rezervasyon yaptırmıştın ve beni oraya götürdün, sonra o aradı ve

dedi ki... Ne dediğini bilmiyorum ama belli ki oldukça iyi bir teklifti çünkü sen oradan yıldırım gibi çıktın."

Yüzünde komik bir dehşet ifadesi belirdi. "Aman Tanrım, unutmuşum."

"Merak etme, gitmeden önce hesabı ödedin ve taksi paramı da bıraktın. O pahalı şarabı da içtim, gerçekten çok iyiydi." Detayları anlatırken, bu anının hala acı verdiğini fark etti ve şarabından bir yudum aldı. Bu da muhtemelen iyiydi, ama gerçekte bunu yargılayacak durumda değildi.

O, şaşkın bir şekilde oturuyordu. O anı ve o telefon görüşmesine sanki bir can simidiymiş gibi tepki verdiğini unutmuştu, çünkü telefon, asistanını ofisten çıkarmakla hata yaptığını kabul ettiği anda çalmıştı. Çok fazla şey *fark* etmişti: ofiste hiç duymadığı, içten ve boğuk kahkahası. Mum ışığında cildinin şaşırtıcı derecede pürüzsüz görünmesi.

"Kendime servis yapabilir miyim?" dedi, kalkıp servis arabasına yaklaşıp. "Vay canına, aşçıya çok iyi davranmalısın. Çok iyi," dedi, zengin, kokulu sosun içindeki kuzu etinin kokusunu içine çekerek.

Tabağıyla yerine oturdu ve ona gülümsedi. "Sen yemiyorsun."

"Ben bencil bir piçtim," dedi, sesi kendini suçlayan sert bir tonda.

Dirseklerini masaya dayadı ve ona baktı. "Benden itiraz gelmeyecek."

"Adını hatırlamıyorum..." dedi, yarı kendine yarı ona.

"Benimki sertifikada yazıyor, bu yüzden daha kolay olacak."

Kaşlarını daha da çattı. "Kendini onunla karşılaştırma. Sen onun gibi değilsin..." Koyu renkli gözleri onun yüzüne odaklandı. "Hiçbir erkek seni unutamaz."

Çatalını masaya koydu, gerginlik yüzünden kaybolan iştahını zorla taklit etmeye çalışıyordu, midesinde garip bir duygu karışımı vardı. Acı hissediyordu... Kendini acı hissediyordu... Aniden inanılmaz bir öfke duydu.

Orada otururken kendimi gülünç hissettim, ama daha çok heyecanlandığımı için gülünç hissettim. O, şimdiye kadar gittiğim en pahalı restorandı ve sen gittiğinde, kibirli garson bütün akşam boyunca bana tepeden baktı, ama ben ona bir şey demedim, tek kelime bile etmedim ve ayrılırken, aslında ettim, *teşekkür ettim*... İnanabiliyor musun?

nefes nefese durdu, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Çok uzun zaman önceydi ve..."

"Tilda, gerçekten çok üzgünüm." Ona doğru eğildi, orada tek başına oturan görüntüsü kalbini parçalıyordu.

"Oh, şimdi içten söylediğine inanıyorum, tıpkı yatağındaki kadınlara 'seni seviyorum' derken içten söylediğine inandığım gibi, ama..."

"Hayır, öyle demiyorum."

"Ne demiyorsun?"

"Seni seviyorum demiyorum. Hiç söylemedim..."

Onun ifadesinin değiştiğini gördü, ancak yüzündeki ifadeyi yorumlayamadan, gözlerini kapattı ve koltuğuna yaslandı.

"Sen hiç...?"

"Bir kez söyledim... çok uzun zaman önceydi. Evlenme teklif ederken söylenen türden bir şeydi."

"Nişanlanmış mıydın?" Gülmedi ama gülmek üzereydi.

"Hayır, aslında o beni reddetti." Olayları hatırlayarak dudaklarını alaycı bir gülümsemeye bükdü.

O, oldukça dramatik bir şekilde sonsuz ve ölümsüz aşkını ilan ettiği noktaya geldiğinde, Lucilla nihayet duyguları hakkında dürüst olabilirdi. O noktada, ondan elde ettiği bilgileri, daha sonra kocasını terk ettiğini öğrendiği sevgilisine aktarmıştı. Aynı kocası, sözde zalimliği onu intikam ateşiyle doldurmuştu. Artık, o adamla yüzleşmek istediğini açıkladığında neden bu kadar telaşlandığını anlamak kolaydı.

Genç ve aşık halinin, onunla paylaşmayı planladığı gelecekle ilgili tüm umutlarını ve hayallerini ona anlattığı anı, içini Kendini uzun süre, Lucilla'nın sevgiliyle onun duygusal saçmalıklarını gülerek dinlediğini düşünerek işkence etti.

Büyük aşkı, bir üst seviyeye taşınan endüstriyel casusluk olarak ortaya çıkmıştı. Lucilla onun yatağında olmadığına, büyükbabasının kurduğu şirketin başlıca rakiplerinden birinin yatağındaydı. babası tarafından devam ettirilen, Angelos Inc. tarafından satın alınan şirket, ama o zaman bile patronun oğlunu baştan çıkarmak için üç ay harcamaya değerdi.

"Yanlış anlama, eğlendim. Bana verdiğin güzel bilgilerden değil, gençliğini ve... coşkunu... tadını çıkarma iznim vardı. Benim için yorucu bir altı ay oldu. Aslında seks için senin duygusal saçmalıklarını ve şiirlerini katlanmaya hazırdım."

Bu anı ona ne hissettirirse hissettirsin, hatırlamak istiyordu, böylece seks ile daha derin bir şey arasında bir karışıklık yaşama dürtüsü hissettiğinde, kendini aptal durumuna düşürmekten alıkoyacak bir şey olacaktı.

O anıya ihtiyacı yoktu; o günden beri hiçbir kadına karşı öyle hissetmemişti. Eğer bu deneyim onun o kısmını öldürmüştü, bundan memnundu.

O gün, sahip olduklarını nasıl koruyacağını öğrenmişti — satranç gibi, babası yaptıklarını itiraf ettiğinde, kazanmak için piyonunu feda edersin... Uzun vadeli oynarsın.

Babası fedakarlık yapmıştı ve bu fedakarlık Ezio'nun kendisi olmuştu.

Babası ona, hatalarından ders almasının tek yolunun, karışıklığı temizlemek için orada olmaması olduğunu söylemişti. Şansı vardı ama onu kaçırmıştı, ona söylendiği gibi, hayat ikinci bir şans vermezdi. Ya da babası vermezdi.

Tilda bakışlarını yemeğine yöneltti ama gözleri tekrar onun yüzüne kaydı; kapalı ifadesini okumak zordu.

"Kalbin kırılmıştı herhalde," dedi ona, kirpiklerinin arasından ona bakarak yemeği karıştırırken, hala alaycı bir espri bekliyordu.

"Çok incindim, ama atlattım," diye onu teselli etti, bu gereksiz bilgiyi onunla paylaşmaya neyin onu ittiğini merak ederek.

Yarım gülümseme kayboldu ve dudakları düzleşti. Bu önemsizmiş gibi davranışı, bunun bir şaka olmadığını anlamasını sağladı. "Sen gerçekten... Aman Tanrım!" Pişmanlıkla yutkundu. "Çok üzgünüm, niyetim bu değildi..."

O, birinin bu şekilde empati gösterebilmesine şaşırarak sert bir kahkaha attı. "Eski yaraları mı açtın? Açmadın," diye onu teselli etti. Onlar, bir hatırlatma olarak, onun açık tuttuğu için açıldı. "Her neyse, intikamımı aldım."

"Ne oldu?"

"Çok zengin oldum, o ise tüm o güzel parayı parmaklarının arasından kaçırdı ve onun peşinde olduğu da o güzel paraydı."

Onun iddia ettiği gibi bunu atlatmış olan hiç kimse bu kadar acımasız konuşamazdı. Ezio Angelos'un alaycı kabuğunu kıran kadın kimdi? Ve bu düşmanlık, onun hala onu sevdiğini gizlemek için bir bahane miydi?

Hayal gücünün sınırsızca çalışmasına izin vermenin tehlikesinin farkında olan kadın, spekülasyonları bir kenara bıraktı ama empati duymamak için çaba sarf etti. Düşmanlığının odağı, yüzü görünmeyen kadındı, ta ki yaptığı şeyin ironisi ona çarpan kadar. Dün, Ezio'nun kırılacak bir kalbi olmadığına yemin ederdi, ama şimdi, onun için acı çekiyordu.

Ve onun klasik bir *kurban* gibi görünmediğini, aslında hiçbir tür kurban gibi görünmediğini kabul etmek zorundaydı. Acının farkında olarak, aşağıya, Ellerini kucağına koydu ve parmaklarını beyaz olana kadar sıktı. Parmaklarını esnetirken, avucunda derin kırmızı yarım ay şeklinde izler gördü.

Tilda'nın hassas kalbi acıdı. Dışarıda, onun hiç unutamadığı bir kadın olduğu düşüncesi onu öfkeliendirdi. İsimsiz kadın, ona kalbini koruması gerektiğini hissettirmiş, onu aşktan uzaklaştırmıştı.

Tilda, öfkesini gidermek için fiziksel olarak başını salladığını, onun kendisine bakarken, başını sorgulayıcı bir şekilde yana eğdiğini görene kadar fark etmedi. İştahı kaçmış bir şekilde tabağını itti.

"Peki, uzun süre birlikte miydiniz?" diye sordu, diğer kadının elindeki bardaktan hiç içip içmediğini merak ederek... Bardağı aniden masaya bıraktı.

"Hayır."

Kısa cevaba dudaklarını sıkıştırdı. İçinde bir hayal kırıklığı hissetti . Adamın sıkı çeneli ifadesi, istediği kadar soru sorabileceğini ama onun daha fazla açılmayacağını açıkça gösteriyordu.

"İstediğin kadar somurtabilirsin, Tilda... Eski sevgililerinden bahsetmek ister *misin*?"

"Somurtmuyorum ve benim..." Birden durdu ve onun yüzündeki ifadelerin bir tür slayt gösterisi gibi değişmesini izledi, sonra şaşkın bir inanmazlık ifadesine büründü.

Orada oturup geometrik bir hassasiyetle peçetesini katladıktan sonra ayağa kalktı. "Aslında sanırım... Uzun bir gün oldu."

"Hiç... olmadın mı diyorsun? Sen bir... musun?" Adam başını salladı; bunu *söylemek* bile saçma geliyordu.

"Bunun seni ilgilendirmedığını söyleyebilirim." En azından bir kez olsun ona tepeden bakıyordu ve tanrım, elde edebileceği tüm avantajlara ihtiyacı vardı.

"*Benim* sorunlarım var sanıyordum."

"Benim bir sorunum yok... tabii sen hariç. Bir süre önce Sam'i bir sürü amcayla tanıştırmayacağıma karar verdim... ve tek gecelik ilişkiler benim tarzım değil."

"Denemeden yargılama," dedi yavaşça. "Peki, evlendiğimizde bir sonraki aşamaya geçmek isteyebileceğinden endişelenmedin mi?"

"Seks mi demek istiyorsun? Ben bakireyim... Bu kelimeyi söyleyebilirim, takıntılarım yok... ve endişelenmedim, çünkü eğer istediğin bu olsaydı, eminim

küçük yazılarda kaç kez ve hangi pozisyonlarda olacağını da belirtirdin; diğer her şeyi belirtmiştin!" diye nefes nefese bir küçümsemeyle suçladı.

Onun büyük bir öfkeyle kendini kaybetmesini, tutkusunun dışa vurulmasını izlerken, koyu renkli gözleri parladı... İpek kumaşın altındaki küçük göğüslerinin hareketini izledi ve elini dolduran o mükemmel boyutu düşündü.

Kalp atışları, zonklayan şakaklarına ve aşağısına akan kanla birlikte yavaşladı ve aşağıya doğru akan kanla birlikte yavaşladı, o mükemmel göğüslerin ona doğru itildiğini, kollarının onu sardığını hayal ederken.

"Takıntılar yok," diye mırıldandı. "Eğlence yok."

"Bu, neyi eğlenceli bulduğuna bağlı ve açık konuşmak gerekirse..." Öfkenin sisinden bir parça mantık sızdı ve o aniden durdu.

"Tabii ki." Zayıf vücudu kaskatı kesilmiş, ona devam etmesini işaret etti ve sandalyesini masadan geri çekerek yüksek bir sürtünme sesi çıkarırken, bir bacağını diğerinin üzerine attı.

"Yatak atlaman bana acınası geliyor," diye bağırdı ona. "Böyle... böyle... boş bir şeyi hayal etmek bile beni ürpertiyor."

"Senin kibirli, yargılayıcı, küçük bakire burnun titriyor."

"Ve bilgin olsun, hayır, hiç endişelenmedim çünkü o... *seks... benim* kararım olurdu, senin değil."

Daralmış gözleri parladı ve gülümsedi, zayıf ve tehlikeli bir görünümle başını sitemle salladı ve mırıldandı, "Her zaman kibar ol, sana sorulana kadar bekle, *glikia mou*."

glikia mou."

BÖLÜM DOKUZ

Orada durdu, yumruklarını sıktı ve başını salladı, vücudu öfkeden titriyordu. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç adamsın!"

Ve bir kez daha, Tilda kafasındaki sesi alaycı bir şekilde taklit etti. Söylediği hiçbir şey Ezio üzerinde en ufak bir etki bile yaratamıyordu.

"Ne anlamı var?" diye sordu, yenilgiyi kabul edercesine kollarını havaya kaldırarak son bir kez kötü bir bakış attıktan sonra topuklarını çevirip keskin bir hareketle uzaklaştı, bu hareket elbisesinin kumaşının bacaklarının etrafında dalgalanmasına, gerilmesine ve yine bacaklarının etrafında dalgalandı.

Ezio, ipek kumaşın çizdiği, uzaklaşan kalçalarının görüntüsünün aklından çıkmayacağını biliyordu... Kasıklarındaki ağırlık da yakın zamanda kaybolacak gibi görünmüyordu.

"Korkunç...?"

Onun alaycı sesi onu takip ederken dişlerini sıktı. "Daha iyisini yapamaz mısın?"

"Sen..." Geriye döndü ve onun artık oturmadığını, ayakta durduğunu gördü. Yaklaşık on beş santim uzağında, büyük, tehlikeli ve güzel görünüyordu. Şoktan hafifçe sallandı.

Elleri omuzlarına kondu. Ağırlığı bir çapa gibiydi, başparmaklarının köprücük kemikleri üzerinde yavaş, şehvetli hareketi gözlerini açık tutmasını zorlaştırıyordu. Boynu başını destekleyecek kadar zayıf hissediyordu.

"Ben tamamen çaresizim." Elini kadının çenesine götürdü ve yüzünü kendine doğru kaldırarak, yüzündeki gerginliği ve gömük kısımlarında beliren gerginliği görebilsin. Gözlerinde yanan karanlık ateşi görebiliyordu. "Sana soruyorum, *glikia mou*, cevabın ne? O sözleşmeye bir ekleme yapalım mı?"

Kirpikleri titredi ve ona baktı. İhtiyaç, ateş gibi içini *yakıyordu*.

Ateşi beslemek - öyle demiyorlar mıydı? Tilda aslında ateşin *aç bırakılması* gerektiğinden emindi, ama bu durumun biraz şiirsel bir ifadeyi hak ettiğini düşündü.

"Soruyor musun?" Boğuk sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Boğazı ağrıyor ve sıkışmış gibi hissediyordu.

"Evet." Bu noktada, onu şekillendirmek için mantığın ötesinde çaresizdi. ona yumuşaklık katmak ve onun içine dalmak, vücudunun her bir lezzetli santimini tatmak, gerekirse *yalvarırdı*. Bakire olması onu otomatik olarak yasak bölge yapmalıydı. Bu, kaçması gereken bir sorumluluktu... ya da en azından 'soğuk duş' etkisi yaratmalıydı... ama o soğumaktan, mantıklı davranmaktan çok uzaktaydı.

Tilda şimdi tüm vücudu titriyordu, o kadar şiddetliydi ki dişleri sanki ateşi olan biri gibi titriyordu; içinden dışına doğru yanıyordu.

Rüyadaki biri gibi uzandı ve yüzünü elleriyle kavradı, parmakları onun sıcak tenine serin bir dokunuş yapıyordu. Kafasının arkasında yankılanan uyarıcı ses artık çok zayıf bir fısıltıydı.

"Cevabım evet, lütfen," diye fısıldadı, yukarıya, onun ağzına, gerçekten günahkar derecede güzel ağzına bakarak.

Günah, Tilda'ya hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Vücudu kaskatı kesilmiş bir şekilde ayakta duruyordu. O, yumuşak dudaklarını onun dudaklarına değdirirken, start kapısında bekletilen bir yarış atı gibi vücudunda hafif titremeler hissediyordu. O, dilini önce çekinerek, sonra daha

daha fazla güvenle ağzına girerken, kontrolünü kaybetti.

Boğazından düşük bir hırıltı çıktı ve öpücüğü ele geçirdi, kadının ağzının sıcak, gizli köşelerini, onu şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha fazla şok eden ve heyecanlandıran açgözlü, ilkel bir açlıkla yağmaladı. Sonra kadın baygın ve nefessiz kaldığında, bu açlık yavaşça yavaş bir baştan çıkarma dansına, okşamalara ve keşfetmelere, geri çekilmeye ve ilerlemeye dönüştü, ta ki kadının dünyasında onun tadı dışında hiçbir şey kalmayana kadar. Tek koklayabildiği o ve tek hissedebildiği içindeki acıydı.

Öpücük bittiğinde, ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı, nefesi bir dizi çılgın, düzensiz nefes alıp vermeye geliyordu.

Kollarını onun beline dolayarak, yüzleri aynı hizaya gelecek şekilde onu kaldırırken, gözlerinde ateş parlıyordu. Bu rahat erkeksi gücün gösterisi karşısında heyecanla, kollarını onun boynuna doladı, parmaklarını onun gür saçlarının derinliklerine kaydırarak, ağzının kenarını öptü, sonra dilini deneme amaçlı olarak alt dudağının iç kısmında gezdirdi. Adam onu biraz geri çekti ve bakışlarını tutarak, yavaşça vücudunun aşağısına kaymasına izin verdi, sertliği onun yumuşak karnına baskı yaparken, onun ereksiyonunu hissetmesine izin verdi.

Ayağa kalktığı anda, onu biraz kendinden uzaklaştırdıktan sonra elini uzattı.

"Gel."

Kız ona hayranlıkla baktı. Ayakları birbirinden ayırık, yüzünde altın rengi bir ihtiyaç maskesi olan adam, vahşi ve dizginlenmemiş pagan bir imaj sergiliyordu. Kız ona uzanırken bu imaj kızın retinasına kazındı.

Geriye doğru yürürken, gözleri bir an bile kızın yüzünden ayrılmadan, onu büyük, alçak bir kanepeye götürdü, sonra kendine çekip öptü. Büyük, yetenekli elleri ve becerikli parmakları, kızın vücudunda yavaşça dolaşarak, sırtındaki ipek ve çıplak teni aracılığıyla kıvrımlarını okşadı, vücudundaki her sinir hücresini uyandırarak, karıncalanan, acı verici bir hayata uyandırdı.

Küçük, yumuşak, mırıldanan sesler ağzından çıktı ve o, onun açıkta kalan boynunun kıvrımlarını öperek yukarı doğru ilerlerken, bu sesler onun dudaklarında kayboldu. O, onu geniş kanepeye yatırırken, tek bir hareketle minderleri süpürdü. O, onun çılgın topuklu ayakkabılarını tek tek çıkardı ve her bir ayakkabıyı omzunun üzerinden attı.

Göz kapakları yarı kapalıyken, onun bir dizini kanepeye dayayıp diğer ayağını sabitleyerek kızın ayaklarından birini tutmasını izledi. Parmaklarını ayağının yüksek kemerinden aşağı doğru gezdirip, parmağının dokunduğu yerleri yalamaya başladığında, kız yavaşça şaşkınlık nidası çıkardı. dokunduğu yerleri yalarken, yavaşça bir nefes aldı.

Diğer ayağı da aynı muameleye tabi tutuldu, ardından parmakları ve dili daha yukarı kayd, elbisesinin ipek kumaşının altına kayd ve onu saniyeler içinde ifade edilemez bir arzu yığınınna dönüştürdü.

"Sanırım," dedi boğuk bir sesle. "Bunu ortadan kaldırabiliriz." Elbisesinin eteğini tuttu ve yukarı doğru ilerlerken kumaşı ellerinde buruşturdu. Kadın hafifçe kıvrıldı, kalçalarını kaldırarak ipek kumaşın poposunun üzerinden kaymasını sağladı ve birkaç ustaca çekişten sonra kumaş ayakkabılarının yanına katıldı.

Sonra parmakları kadının başının arkasına gitti ve gevşek düğümü sabitleyen tokayı buldu, saçlarını serbest bıraktı ve saçlarının sırtına ipeksi bir örgü gibi dökülmesini memnuniyetle izledi.

"Sen içeri girdiğinden beri bunu yapmak istiyordum... Birçok şey yapmak istiyordum."

"Mesela?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, cesur ve kadınsı hissederek, hayatında ilk kez cinselliğinin gücünü hissederek.

Adam, içini titreten yavaş "steroidli şeytan" gülümsemesini gösterdi. "Çok acelen var."

Haksız değildi; o anda her şeyi hemen yapmak için acil bir istekle yanıp tutuşuyordu.

Yeşil elbisenin kesimi izin verdiği tek şey olan saten kaşkorse ve ipek şort giyen kadın, ellerinin arkasına saklanma dürtüsüyle mücadele etti, bunun yerine ellerini yanlarında sıkıca tuttu ve aniden acı verici bir şekilde o, onun alışık olduğu türden bir kadın olmadığını acı bir şekilde fark etti.

Kanepenin kenarında oturmuş, ona bakıyordu. Gözleri, ince saten kumaşın altında göğüslerinin inip kalkışını, kumaşın içinden belirginleşen meme uçlarını izliyordu.

"Çok güzelsin," diye inledi ve öne eğilerek kumaşın üzerinden sert meme uçlarını ağzıyla kapladı. Vücudu tekrar kavis çizdi ve temasın verdiği enfes, yakıcı zevkten dolayı iç geçirdi, bu da ipek kumaşta ıslak izler bıraktı.

Adam, kaldığı yerden devam etmek için kendini kaldırdı ve önce bir bacağının iç kısmını, sonra diğerinin iç kısmını okşayarak, kadının ayağını okşadı. Adam, kadının bacaklarının ıslak ve yanan tepesine ulaştığında, kadın boğuk, küçük, vahşi sesler çıkarıyordu.

Ceketini çıkarmak için birkaç dakika uğraştı, sonra gömleğini çıkarmak için mücadele etti.

Bir eli yere sarkmış halde, Tilda onu izledi ve bronzlaşmış gövdesi ortaya çıktığında nefesini tuttu. Karın ağrısı ve bacaklarının arasında hissettiği ısrarcı nabız onu inlemeye zorladı.

Bu ses, onun gözlerini Tilda'nın yüzüne çevirdi. Kemerini çözüp pantolonunun fermuarını açtı, sonra ağır göz kapakları ve şehvetli bakışlarıyla Tilda'nın gözlerine bakarak pantolonunu kenara attı. Sonra ereksiyonunu iç çamaşırından kurtardı ve onu da uzun, hafif tüylü bacaklarından aşağı kaydırды.

Tilda zar zor nefes alabiliyordu. Boğazındaki duygusal sıkışma, nefes almasını bir dizi sığ nefes almaya indirgedi. O, erkekliğin tam anlamıyla vücut bulmuş haliydi. İnce vücudunda, vücudunun mükemmel kas yapısını, omuzlarının gücünü,

düz karnındaki kaslı tabakaları gizleyecek

bir gram fazla et yoktu. "Şimdi sıra sende, sanırım."

Zayıf yüzünde kararlı bir ifadeyle, önce tek bir hareketle çıkardığı kaşkorseye yöneldi. Bir an durdu, sert uçlu göğüslerine açgözlülük ve hayranlık karışımı bir bakışla baktı, midesini titreten düşük bir sesle "*Mükemmel*" diye mırıldandı dedi.

O, uzun vücudunu onun yanına yerleştirip, bir elini bacaklarının arasına sokarak onu sertçe kendine doğru çektiğinde, kız titriyordu.

arasına koydu ve cinsel saldırısını bacaklarının arasındaki ıslak ve ağırlı kıvrımlara odakladı.

İlk ten teması, aralık dudaklarından şok olmuş uzun, alçak bir inilti çıkardı ve küçük göğüslerini onun sıcak göğsünün sertliğine doğru itti. Sonra, onun becerikli parmakları onun kayganlığı üzerinde kayarken, narin kıvrımları ve sıkı, ağrıyan düğmeyi okşarken, o tüm benlik duygusunu kaybetti. Sadece zevk ve acı vardı.

Ritim durduğunda, küçük bir protesto çılgılığı attı ama çabucak dikkati dağıldı. Ezio vücudunu öpüp yalarken, yüzeyden daha derine, en derinlerine kadar uzanan karıncalanma izleri bırakarak zevk dolu inlemeler koparıyordu.

Ağır göz kapakları açıldı; Ezio'nun vücudu onun üzerine eğilmişti.

"Aman Tanrım, sen çok mükemmelsin..." diye fısıldadı, avuçlarını göğsüne koyarak parmaklarını açtı, kalbinin atışını, cildinin ipeksi dokusunu hissetti.

Yüzü keskin, sert hatlara sahipti, elmacık kemiklerinin sybaritic çizgisi, tepe noktalarını belirleyen renkli şeritler tarafından bıçak keskinliğinde çizilmişti. Parmak uçları, giderek artan bir güvenle onun sert karın kasları üzerinde kaydı, sonra daha aşağıya kaydı, o keskin bir nefes alırken, dilini dişlerinin arasına sıkıştırarak, şehvetli keşifinde bir an durakladı.

Sonra sertleşmiş penisine ulaştı ve parmaklarını sıkıştırarak, ipeksi pürüzsüzlüğündeki nabızı hissetti.

"Sonra... şimdi değil... Şimdi senin içine girmem lazım, Tilda," diye boğuk bir sesle söyledi. "Seni sıkıca içimde hissetmem lazım."

Onun üzerine diz çökerek, yüzünü büyük ellerinin arasına alarak, cildinin her santimetresine öpücükler yağdırdı ve sonunda ağzını ele geçirdi. Onunla aynı derecede vahşi bir tutkuyla öpüşürken, sanki onu kurutuyormuş gibi hissetti.

Dirseklerine yaslanarak, önce karnına, sonra da cinsel organının tepesine yavaşça ve alaycı bir şekilde eğildi, bu da kadının sırtını kavisletmesine neden oldu. Sadece ellerinin kadının kalçalarının tepesinde olması onu yerde tutuyordu.

Güçlü göğsü, sanki görünmez bir engelle mücadele ediyormuşçasına havayı içine çekmek için inip kalkıyordu. Yüzündeki zar zor bastırılmış vahşi ifade, onu tahmin edebileceğinden daha fazla heyecanlandırıyordu. Onun içindeki tehlike bir afrodisyak gibiydi, ancak başparmağını kızın yanağına dokundurduğunda, dokunuşu o kadar nazik ve hassastı ki, bu tutkuyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Onu hemen burada, hemen şimdi almak için duyduğu dürtüyle mücadele ederken, onu tüketen çılgınlığı kontrol altına almak için savaşıyordu. Onun aralık dudaklarından çıkan o küçük boğuk sesler

ve yeşil gözlerindeki şehvetli parıltı, duyularını ve iradesini zayıflatıyordu.

Bu, daha önce hiç yaşamadığı bir tür delilikti.

Hâlâ öpüşürken, yerde yığılmış pantolonuna uzandı.

kanepenin yanında, parmakları cebindeki folyo paketi hemen bulamadığında küfür etmek için durdu ve bulduğunda homurdandı.

Ona kendisini alması için yalvarırdı, ama ses telleri çalışmıyordu; sadece arzuyla dolu, çığlık atan sinir uçlarından ibaretti. Ama sorun değildi; yalvarmak ya da rica etmek zorunda değildi.

Acı yoktu, sadece vücudu genişleyip ona uyum sağlarken hissettiği mutluluk verici bir rahatlama vardı.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde içine girdi, etrafındaki sıkı bedeninin nabzını hissetti, bunun onun için tamamen yeni bir şey olduğunun farkındaydı. Sevgililerini her zaman tatmin ederdi - bu onun için bir gurur meselesiydi ve onların zevkinden zevk alırdı - ama bu farklıydı.

Onun için iyi olmasını istemek daha fazlasıydı... Cinsel ilişkiden cerrahi bir hassasiyetle çıkardığı duygu geri gelmişti... ama o anda bu karmaşıklık onun için hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey Tilda, onun sıcaklığı, onun içinde olmanın doğruluğuydu.

Kafasını onun omzuna yasladı, o da ona cesaret verici sözler fısıldadı, onun çeviremediği ama yine de onu heyecanlandıran başka sözler de söyledi. Terden kayganlaşmış sırtını sıkıca kavrayarak, onun hareketlerine karşılık verdi, içindeki basınç artarken, onunla birlikte kendini kaybetti.

Her bir sinir ucunun farkındaydı, aynı anda ayakları yerden havada süzülüyordu, sonra kasları onun etrafında sıkıştığında, ulaşamayacağı bir şey için çabalarken buldu kendini, kulağına fısıldanan boğuk, kaba ve çoğu zaman müstehcen sözlerle cesaretlendiriliyordu.

Sonra düşüyordu, sinir uçları ateşlenirken göz kapaklarının arkasında ışıklar titriyordu ateşlenirken, vücudundaki her kasın kasılmasını ısı kapladı ve o, onun üzerine çökmeden önce son bir kez daha içine girdiğini hissetti.

O, onun ağırlığının tadını birkaç dakika çıkardıktan sonra, onun üzerinden yuvarlandı. Onunla kanepenin arkası arasındaki dar boşluğa sıkışmış halde, yan döndü ve onun vücuduna kıvrıldı.

Bir süre sonra adam saçlarını okşamaya başladı. Kız iç geçirdi ve adamın nemli göğsüne öpücük kondurdu. Nefes alıp verme ritimleri yavaşladığında, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ezio düşünmekten kaçınıyordu; anı yaşamak için bir an varsa, o da buydu.
"Bence bunu yatakta düzgün bir şekilde yapmalıyız."
"Sanırım uygunsuz olanı seviyorum," dedi, kendi cüretkarlığından
yanakları kızardı. "*Theos*, ben de kesinlikle öyle bir izlenim edindim,
yineka mou. Hadi
gidip yatakta uygunsuz olanakları keşfedelim."

ONUNCU BÖLÜM

"RAHAT OL, O İYİ OLACAK," dedi Ezio, elini Tilda'nın beline koyarak. Arabaya doğru yürürken, adımlarını Tilda'nın topuklarına ve iç bacak ölçülerindeki farka uyarladı. "Ve arkana bakma."

Ona bir bakış attı. En son "rahat ol" dediği zaman, o sabah erkenden, Saul ve karısının misafiri olarak Atina'da dünyaca ünlü bir restoranda öğle yemeği yiyeceklerini açıkladığı zamandı.

Zamanlamasını oldukça iyi seçmişti. Tilda, çıplak bir adamla uyanmış ve onun tabloidlerin seks tanrısı olarak adlandırdığı kişi *olduğunu* fark etmişti. Adam, onu yemek istermiş gibi görünüyordu.

Bir sonraki açıklama, "seks tanrısı" konusunu ikiye katladıktan ve Tilda'nın cinsel ilişki sonrası vücudunun sıcaklığından uzaklaşmasını engelledikten sonra, Sam'in işe başlama gününün saat 11:30'da başlayacağını hatırlatarak yapılmıştı.

Onu ikna etmek için fazla uğraşmasına gerek kalmamıştı.

"Öğle yemeğinde birkaç kişi daha olabilir..." Bu ek bilgiyi, onun sırtını okşarken vermişti.

Geri kalan bilgiler yavaş yavaş ortaya çıktı ve Tilda, yataktan atladığında gününün nasıl geçeceğini tam olarak biliyordu. *Küçük ve rahat* bir öğle yemeği partisi için hazırlanan konuk listesi, bu partinin ne rahat ne de küçük olacağını açıkça gösteriyordu.

Masada, Birleşik Krallık hükümetinden bir bakan ve eşi, tanınmış bir gazeteci ve eşi, birkaç üst düzey Yunan yetkili ve onların eşleri, bir ekoyakıt mucidi ve son olarak da ödüllü filmlerin aktör-yönetmeni oturacaktı. Aynı derecede başarılı ve güzel eşi, çekim için şehir dışındaydı.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" Cevap beklemedi; okul müdürüyle görüşmeye hazırlanmak için bolca zamanı vardı, ama şimdi bu... Şimdi *her iki* durum için *de* uygun bir kıyafet bulması gerekiyordu. Sonunda sade bir kıyafet seçti. Aşağıya baktı ve seçiminden dolayı bir anlık tereddüt yaşadı.

Giydiği elbise duman grisi ipek karışımıydı, yüksek yakalı ve yüksek belde, küçük pileler vücudu sarmasını engelliyordu.

Kumaş yumuşacık ve klasikti, kısa ama uygunsuz derecede kısa değildi; bacaklarının bu kadar görünmesi onu rahatsız etmiyordu.

Gümüştten ziyade lacivert, deriden ziyade yumuşak süet olan bugün giydiği topuklu ayakkabılar, Ezio'nun dün gece çıkardıklarına benzer bir tarzdaydı... Bu anı, vücuduna bir sıcaklık dalgası yaydı ve karnının alt kısmında hayali bir his uyandırdı. Sanki, o içinde olmasa da, vücudu bu hissi bırakmak istemiyordu.

Düşünceleri dalıp gitti... Eğer birazcık akılsaydı, bunun olmasına izin vermezdi. Büyük bir acıya doğru gittiğini biliyordu; deliliğinin ölçüsü, aynı seçimi tekrar yapacağıydı — o bilinmeyene doğru atılacaktı.

Sabah boyunca, sanki hala düşüyormuş gibi hissettiği anlar olmuştu ve gerçek dışı bir his onu sarmıştı, sanki başka birinin hayatını yaşıyormuş gibi.

Bir şekilde daha hafif hissediyordu, sanki omuzlarında duran sorumluluklar kalkmış gibiydi. Bunun geçici olduğunu biliyordu ama sürdüğü sürece tadını çıkaracaktı... Ezio'nun tadını çıkaracak ve kişiliğinin bu beklenmedik duyuşal yönünü keşfedecekti.

Olduğu kişiye, hissettiklerine neredeyse tanıyamıyordu. Sanki görünmez bir koruyucu film derisinden soyulmuş gibiydi... Bu düşünceyle birlikte, uzun, kahverengi parmakların derisinden giysilerini soyduğu görüntüsü, vücudunda bir sıcaklık dalgası yarattı.

Bir an sonra, sıcaklık tekrar yükseldi! "Çok güzelsin."

"Tanrım, beni bir ödül karısı gibi gösteriyorsun!"

Onun keskin cevabına kaşlarını kaldırdı. "Sen ve o iltifatlar... Neden onları geri çeviriyorsun? Ve *ödül* mü? Sen kimsenin ödülü değilsin. Sen kendin için bir kadınsın."

İltifata gözlerini kırıştırarak, gerçekten onları *geri çeviriyor* muydu acaba diye merak etti.

Kendi kadınıydı, ama ona ve kendi şehvetine teslim olmak ona başka bir güç hissi vermişti. Teslim olmanın bu kadar özgülleştirici olabileceğini kim düşünürdü?

Arabaya bindiğinde, motor çalışmaya başladı.

"Uzak mı?"

"Hayır, uzak
değil."

"Sence Saul, seni sınıyor mu...?" "Bence bu
öğle yemeği."

Onun mükemmel profiline sinirli bir bakış attı. "Nasıl bu kadar sakın
olabiliyorsun anlamıyorum. Bu senin için önemli, benimle evlenmek için
yeterince önemli!"

"Rahat ol yoksa insanlar bizim sevgililer gibi kavga ettiğimizi düşünecekler."

"Bu yüzden mi benimle yattın, her şeyi daha gerçekçi göstermek için mi?"

Onu kızdırdığını biliyordu, ama özür dilemeye cesaret edemedi. Sonuçta,
bu meşru bir soruydu, sanki o acımasızlık konusunda eksiklikleri varmış gibi.

"Seni yatağıma çekmek için manipüle ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Kafasını salladı ve çenesini kaldırdı. "Hayır, beni gitmek istemediğim bir yere
götürmedin."

gitmek istemediğim hiçbir yere götürmedin." Güçlü omuzlarındaki gerginliğin
biraz azaldığını hissetti.

"Beni bazı yerlere de götürdün." *Hayatını değiştiren yerlere*, dedi
kafasındaki ses, ama o kararlı bir şekilde bunu görmezden geldi. "Bunu fazla
düşünme. Altı aydır oldukça muhteşem bir seks hayatı yaşıyoruz. Bunda kötü
bir yan görmüyorum, sen görüyor musun?" dedi, bu yorumlar hem kendisi
hem de kız için geçerliydi. Gözleri bir anlığına yana kaydı, sonra neredeyse
iradesine karşı olarak ekledi: "Seninle yattım çünkü seninle yatmamak
imkansızdı. Ben de bu sosyal şeylerden nefret ediyorum, öğle yemeğinde
kendin ol yeter."

"Saul'u uzun zamandır tanıyor musun?"

Ezio ile sıradan bir sohbet yapmak *zordu*, kelimeler
sürekli kafasında yankılanıyordu.

"Bir bakıma. Yıllar önce, onunla bir işe başvurdum. Diyelim ki geçmişim
bana hiç yardımcı olmadı. O sıfırdan başladı ve bu gerçeği haklı olarak
gururla taşıyor ve insanlara bunu hatırlatmayı da seviyor. Beni geri çevirdi."

"Yani onun şirketini ele geçirmek senin intikam alma şeklin mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Omuz silkti ve sonra düşündü, neden öyle
düşünmesin ki? "Ele geçirme falan yok." İyi bir fiyat ödüyordu
ya da Saul, George Baros ile olan eski husumetini aşabilseydi ödeyecekti.
İkisinden biri bunun nasıl başladığını hatırlıyor muydu? Muhtemelen
hatırlıyorlardı ve o zamandan beri düşmanlıklarını pekiştirerek yıllar
geçirdiler. "Duyguların iyi işlerin önüne geçmesine izin vermem. İntikam,
duygusallığın ters yüzüdür; ben

Saul'un aksine, ikisinin de kararımı etkilemesine izin vermiyorum, ama onun şüphelerini anlıyorum.

"Ama onun paranoyak olduğunu söyledin."

"Öyle, ama dedikleri gibi, paranoyak olman komplo olmadığı anlamına gelmez. Çok kolay güvenen bir adam aptaldır."

"Hiç kimseye güveniyor musun? Pardon, demek istediğim..."

"Alınmadım. Bazen kendi içgüdülerime bile güvenmiyorum."

Plan çok güvenli görünüyordu, o çok güvenli görünüyordu, ama şimdi hedefler değişmişti. Ofisin dışında, asistanı çok farklı biriydi ve bu hiç beklenmedik bir şeydi. Yatağında, o tüm hayallerinin ve fantezilerinin gerçeğe dönüşmesiydi.

Eğer ona zarar verirse, kendinden nefret ederdi... ama bu onu ona zarar vermekten alıkoyar mıydı? Ezio kendini yeterince tanıyordu ve bundan şüphe duyuyordu. Tilda, onun uykuda olan koruma içgüdülerini uyandırmıştı, ama ironik olan, onun korunması gereken tek şeyin kendisi olmasıydı.

"Neden iş arıyordun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Babam ikinci şans tanımaz. Beni evden attı, bu yüzden Saul ve babam benim başarımından sorumlu. Bana iş vermediler, ben de kendim bir iş kurdum. Kendi şirketimi kurdum ve dört yıl içinde aile şirketini satın alacak duruma geldim."

Başarısını önemsizmiş gibi gösterdi ama onun hızlı yükselişini çok iyi bilen Tilda, gerçeği biliyordu. "Babanız..."

"Oh, o daha kötü, çok daha kötü!" Ezio'nun kahkahasında hiç mizah yoktu. "O Annemin hayatını cehenneme çevirdi ve dedikleri gibi, elma ağacından çok uzağa düşmez."

Onun ifadesinden, uyarıyı duyduğunu anlayabilirdi. Ona bu kadarını borçluydu; onun, kendisi olmadığı bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Eski hayatına, düzenli, sakın ve kendinden başka kimseye karşı sorumlu olmadığı hayatına, aniden vahşi bir özlem duydu... Şimdi onu korumak istiyordu; hissediyordu... Kalbinin derinliklerine gömdüğü kelimeyi düşünmeye bile izin vermiyordu. Her zaman eski haline dönecekti; bunu biliyordu.

"Babamın beni kovmasına neden olacak kadar kötü bir şey yaptığımı sormak için can atıyorsun, değil mi?"

"Hayır!" diye yalan söyledi.

"Aşık oldum." Sesindeki alaycı ton, şekerini bile ekşitmeye yetecek kadar acıydı. "Hayatımın aşkı sadece yatak sohbetleriyle ilgileniyormuş."

Benim sırrımı rakip şirkete sızdırdı. Ben aptal bir gençtim."

"O, senin...?"

"Evet, evlenme teklif ettiğim kişi." *Bunu sen başlattın Ezio, o yüzden onun bunu suistimal ettiğini sızlanmanın bir anlamı yok.* Ona açılma dürtüsünü dizginlemesi gerekecekti.

Tek bir cümle, ama çok şeyi açıklıyordu. Duyguları yoğunlaşmış, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Aman Tanrım, bu..."

"Bana çok yararı olan bir öğrenme deneyimi."

Tilda, hangisini daha çok nefret ettiğini bilmiyordu: oğlunu terk eden babasını mı, yoksa onu kullanan kadını mı? İkisi de onu bugünkü haline getirmişti

güven sorunları yüzünden duygularının etrafına üç metrelik bir duvar örmüştü.

"Saul için üzülüyorum." Belki de otuz yıl sonra Saul'un yerinde olabileceği içindi. "Çocuklarının hiçbirisi mirasa ilgi duymuyor... bu da tabii ki benim lehime; eğer ilgilenselerdi, onu satması mümkün olmazdı. Bu, yarattığı şeyin devam etmesini ve kendisinin de bunun bir parçası olmaya devam etmesini sağlamanın bir yolu."

Onun kasvetli bakışları, kadının kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ama çocukların öyle düşünmeyebilir..."

"Bir baba... *ben mi...*?" Onun zengin kahkahası sert bir ton içeriyordu.

"Bunu *gerçekten* görebiliyor musun, Tilda?"

Gördü ve kafasında Ezio'nun koyu saçlı bir bebekle oynadığı görüntü kalbini kırdı. Gizli acısını içinde sakladı ve sessiz bir samimiyetle şöyle dedi: "Sam için iyi oldun, ona çok yardım ettin. Bence iyi bir baba olursun."

* * *

Restoran büyük değildi ve dışarıda, otoparkta duran lüks arabalar dışında, özel bir yer olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. İçeride ise çıplak tuğlalar ve endüstriyel mobilyalar vardı, duvarlarda muhtemelen çok pahalı modern sanat eserleri vardı.

Tüm masalar doluydu. Tilda aşırı giyinmiş hissetmiyordu, ama belki de yeterince mücevher takmamıştı. Ezio'yu tanıdığı belli olan *maître d'* tarafından karşılandılar. İçeri girerken, konuşmalar kesildi ve başlar döndü, gözler onun yanında yürüyen uzun boylu, dinamik figürün ilerleyişini takip etti.

Tilda için tuhaf bir deneyim olsa da, Ezio için ofiste, ya da bu durumda ofis dışında, normal bir gün olduğunu düşündü.

Onları, A listesindeki ünlülerin çok sevdiği bir dizi samimi avluya götürdüler. Görünüşe göre Saul, öğle yemeği partisi için tüm avluyu rehin almıştı.

Maître d'hotel onları avluya açılan sarmaşıklarla kaplı kemerin önünde bırakıp gülümseyerek eliyle işaret etti ve "En son gelenler sizsiniz" dedi.

"Tanrım... Midem bulanıyor."

"Hiperventilasyon yapıyorsun."

"Hayır, derin ve sakın nefesler alıyorum." *Sadece çok fazla ve çok hızlı.* Omuzlarını dikleştirdi ve Ezio'nun mükemmel bir baba olduğunu düşünmemeye çalıştı. "İyi olacağım."

Ellerini omuzlarına koydu. "İyi görünmüyorsun. Sanki rahatsız edici bir şeyin var gibi..."

"Ezio!"

Gülümsedi. "Daha iyi, ama yine de balayındaki bir kadın gibi görünmüyorsun." Başını eğdi ve onu uzun ve sert bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde, uzun süre uğraşarak düzgün bir topuz haline getirdiği saçlarının dağıldığını hissetti.

Şaşkınlıktan ağzı sessiz bir "O" şeklinde açıldı.

"Şimdi, bu *kesinlikle* daha iyi. Şu anda burada seni eğip yatıracak bir masa olsaydı...!"

Ezio'ya, drama öğretmeninin mükemmel bir ses tonuna sahip olduğu yönündeki görüşünü doğrulayan bir sesle, onu öldüreceğine söz verdiği anda, onu masaya doğru nazikçe itti.

Saçları sırtına dökülürken, masadaki yüzlerin kendilerine baktığını gördü ve mizah duygusu devreye girdi; gülmeye başladı.

Ezio, bulaşıcı derin, boğuk sesi duyar duymaz gülümsedi. Onun küçük elinin içinde tüm odayı kontrol ettiğini biliyordu... Kendisinin de onun elinde olduğunu düşündü ve birkaç saniye sonra masaya kadar onu takip etmesi birkaç dakika sürdü.

Ev sahibi, sandalyesinin arkasında durdu ve Tilda tüm masaya seslendi. "Kusura bakmayın. Saçımı yapmak için saatler harcadım ve..." Ezio'ya başını salladı.

"Ben açık saçını tercih ederim," dedi Ezio, masadaki tüm kadınların iç çekmesine neden olan "steroidli şeytan" gülümsemesiyle.

Tanışmalar yapıldı ve Tilda koltuğuna oturdu, gözleri masanın diğer ucundaki Ezio'nun gözleriyle buluştu. Ezio göz kırptı. Adam utanmazdı, diye düşündü Tilda, ama ona yardım etmişti — bu, onu daha sonra öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu... Göz kapaklarını indirerek, gözlerindeki parıltıyı gizledi ve sessizce ekledi, *ya da öyle bir şey mi?*

* * *

Ezio arkalarına yaslanarak, kendini bir yolcu gibi hissederek ve karısının masadaki herkesi büyülemesini izleyerek bu deneyimin tadını çıkardı.

Erkekler onu izliyor ve Ezio'yu kıskanıyordu. Kadınlar onu biraz kıskanıyordu, ancak onun doğal sıcaklığına ve söylediklerine olan ilgisinin tamamen samimi olmasına karşılık veriyorlardı.

O, taklitlerle dolu bir odada gerçek olan tek kişiydi. O parlıyordu ve Ezio... *gurur* duyuyordu?

Saul ile ayrılmak üzere olana kadar çok az etkileşim kurdu. Yaşlı adam eğilip sessizce, "Tilda'yı kırdığımı biliyorum, ama umarım beni affetmiştir ve çiçekleri beğenmiştir? Oh, ona Murphy ile konuştuğumu ve onun fikrine gerçekten ilgi duyduğunu söyle."

* * *

"O kadar da kötü değildi."

"Kemerini bağla." Ezio, arabanın uyarı sesini duyana kadar geri çekildi. "Sen yıldızdın ve ben dahil oradaki herkes bunu biliyordu."

"Aptal olma!"

"Yine o övgülerini reddediyorsun... Benim bilmek istediğim, Saul seni nasıl kırdı? Ve Doyle Murphy'yi nereden tanıyorsun?"

"Kırdı mı...? Oh... Beni aradı ve bana çiçek gönderdi, ben de teşekkür etmek için onu aradım ama o beni sorguya çekti ve senin başka kadınlarla yatmandan rahatsız olup olmadığını sordu ve ben... Rahatsız olmadığını ya da olmayacağını söyledim. Parmaklarımı çaprazladım ama iyi davranmış olmalıyım çünkü özür diledi. Senin, şey, bekâr kalmayacağını hep biliyordum, ama benimle bekâr kalmayacağını hiç düşünmemiştim."

"Ve bununla bir sorunun yok mu?"

"Bununla çok sorunun olmadığını biliyorsun Ezio, ve herhangi bir uyarıya ihtiyacım yok. Bunun sadece seks olduğunu biliyorum." Ne yazık ki, onun için bu asla daha fazlası olamazdı. O, onun için yanlış adamdı, bunu biliyordu, ama onunla birlikte olmak çok doğru geliyordu.

Onu saran memnuniyetsizliğin, onun pragmatik küçük açıklamasına karşı mantıksız bir tepki olduğunu fark ederek, birkaç dakika sessizce yoluna devam etti. bir tepki olduğunu fark etti ve birkaç dakika sessizce sürmeye devam etti.

"Peki Murphy?" İrlandalı eski yarış pilotu ve girişimci, onun hiç birlikte çalışmadığı biriydi.

"Onun otobiyografisini okudun mu? Kanseri olan annesine ve üç kardeşine bakıyordu, bu yüzden Saul düşündü ki... Saul'dan biraz tavsiye istedim. Yardımcı olacak bir hayır kurumu kurabilirim diye düşündüm..."

Kadının, kelimenin tam anlamıyla içinden fıskıran fikirleri heyecanla anlatmasını dinledi.

"Yani Saul'a gittin?"

"O, birkaç hayır kurumunun yönetim kurulunda ve..." "Ben de öyle."

"Sen meşguldün ve ben... şey... altı ay sonra param olacak ve yapacak pek bir şeyim olmayacak. Senin için çalışmaya geri dönmem pek mümkün değil, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi, kendi kendine bile,

Bir şekilde onun hayatında kalacağı fikrinin kafasında olduğunu bile kabul etmek istemiyordu. "Demek önceden plan yapıyordun." Onsuz bir hayat için.

Onun hayatı Tilda olmadan geçecekti... Kasvetli, karanlık bir gelecek uzakta uzanıyor gibiydi.

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

O, *ne düşündüğünün bir önemi olup olmadığını* sorma konusundaki sonsuz çocukça dürtüsüyle mücadele etti ve başını salladı. "Bence ne yaparsan yap başarılı olacaksın ve yardıma ihtiyacın olursa, ki bu pek olası görünmüyor, bana haber ver."

* * *

"İşte orada!" Tilda, daha büyük bir çocukla konuşan kardeşini görünce koltuğunda zıpladı. Kardeşi onları görünce el salladı, diğer çocuğa bir şey söyledi, o da güldü, sonra park ettikleri yere doğru koştu.

"Nasıl gitti?"

"Şeydi..." Sam ciddi bir ifadeyle başladı, sonra gülümsedi.

"Harikaydı!" Omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve rahatlamış bir şekilde gevşedi.

"Anlat bize."

Beş dakika sonra, bu soruyu sorduğuna gerçekten pişman oldu.

Sessizliğin fırsatını değerlendirerek, "Belki de sana neyi beğenmediğini sormalıydım." dedi.

"Hiçbir şey, sadece..."

Tilda koltuğunda döndü. "Ne?"

"Mesele şu ki, neredeyse herkes yatılı kalıyor ve satranç kulübüne ya da başka etkinliklere katılıyorsan, gündüzlü öğrenciler çok şey kaçırıyor."

Birkaç saniye sürdü, ama onun ne demek istediğini anladığında şok oldu. "Yatılı olmak mı istiyorsun?"

"Her hafta sonu eve giderim."

Ezio, Tilda'nın yüzüne baktı. "Bunu daha sonra konuşalım mı?"

* * *

Sam, geri döndükleri anda doğruca havuza gitti. Ezio ile birlikte limon ağaçlarının gölgesinde oturduğu yerden, su sıçratışını duyabiliyordu. Sybil buzlu çay tepsisini masaya koyarken, ev sahibesine teşekkür ederek başını salladı.

"Yatılı okumak istediğine inanamıyorum." "Ama izin vereceksin, değil mi?"

"Sanki ben yeterince iyi olsaydım... daha iyi olsaydım... gitmek istemezdi. O her zaman... Onu boğduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bunun onun için iyi olacağını düşünüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kız başını salladı. "Sanırım öyle," diye itiraf etti ve üzgün bir şekilde omuz silkti. "Onu bırakmak zorundayım, değil mi?"

"Zorunda değilsin, ama bence bırakacaksın, çünkü Sam'i her zaman kendinden önce düşünürsün."

O cevap veremedi, Sam elinde telefonla ıslak ıslak ortaya çıktı.

"Siz ikiniz trend oldunuz!"

"Aptal olma," dedi Tilda.

"Hayır, *gerçekten!*" diye ısrar etti ve Tilda'nın ayakkabılarına su damlatarak telefonu salladı.

"O haklı," dedi Ezio sessizce.

"Bir bakayım," diye tersledi ve Sam'e elini uzatarak telefonu istedi.

Ekrandaki görüntü onu şoktan dondu. Etraflarında uçuşan çiçekler ve ağaçların arasından süzülen ışık huzmesi, fotoğrafa

başka bir dünyaya ait bir hava katıyordu. Yüzü Ezio'nun ellerinin arasındaydı ve öpüşüyorlardı. Aşık iki insan gibi görünüyorlardı, ama Tilda bu tanımın sadece birine uyduğunu biliyordu...

O ona aşıktı ve her zaman aşık olmuştu. Sanki birdenbire oturma odasının ortasında büyüyen bir meşe ağacını fark etmiş gibiydi: o ağaç her zaman oradaydı, sadece etrafında dolaşıyordu.

"Dikkat et!" diye uyardı Sam, telefonunu onun gevşek elinden kurtararak. "Orada benim hayatım var," diye sitem etti ve havuzun olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

"Çok sessiz oldun." "Biliyor muydun?"

"Jake bana gönderdi, evet."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" "Güzel bir fotoğraf, Tilda."

"Evet, Jake çok iyi." *Ve ben bir aptalım.*

"Gözlüğünle hiç fotoğraf çekmedi. Gözlüğünü takmadığını fark ettim. Kaybettin mi?"

Yeşil gözleri suçlulukla bir o yana bir bu yana bakıyordu ama gözlük ihtiyacıyla ilgili yalan mı söyleyeceğine yoksa gerçeği mi söyleyeceğine karar veremeden, Sam bir kasırğa gibi ortaya çıktı ve yere bırakmış olduğu havluyu aldı.

"Sorun yok, aslında gözlüğe ihtiyacı yok, sadece daha yaşlı görünmek ve patronlarının onu ciddiye almasını sağlamak için takıyor," diye küstahça bilgi verdi.

Ezio, Sam ortadan kaybolana kadar bekledi, sonra konuştu. "Bu doğru mu?"

Omuz silkti ve gözlüklerini takıp arkasına saklanmak istediğini fark etti.

"Demek sahne aksesuarıymış! Önemli bir şey değil. Genç görünüyordum."

"Sen gençsin." Gerçekten gözlüklerin onu daha yaşlı gösterdiğini mi düşünmüştü? Patronları için davranışını değiştirme ihtiyacı hissetmiş olmasına öfke duydu.

"Dediğim gibi, olduğumdan daha genç görünüyorum ve ciddiye alınmak zor. Onlara alıştım, kendimi daha güvende hissettirdiler ve şimdi... onlara ihtiyacım yok." Bu farkındalık onu gülümsetti.

"Anlıyorum," dedi, ona gülümseyen sevimli, sıcak kadına bakarak.

"Birkaç gün buradan çalışabilirim diye düşündüm," dedi adam rahat bir tavırla ve kadının yüzündeki ilk şaşkınlığın yerini ihtiyatlı bir ifadeye bırakmasını izledi. "Sam ile ilgili herhangi bir sorun olursa, ben buradayım." Bu,

kabul edebileceği bir açıklamaydı.

Sam yerleşene kadar bu olayın kendi kendine söneceğini ve Tilda'dan önceki hayatına geri dönebileceğini düşündüğünde, bu tamamen mantıklı geliyordu.

Bu tamamen mantıklı bir karardı.

"Sence sorun çıkar mı?" diye sertçe sordu.

"Hayır, ama eğer varsa, suçlayacak birine ihtiyacın olabilir ve balayı bitmeden gelinimi terk edersem, bu egzersizin amacını boşa çıkarırım. Saul, kendi neslinin bir adamı ve çok gelenekçi."

Dört... beş kez evlenmek geleneksel miydi? omuzları çökerek merak etti. "Sence casusları var mı?" diye sordu, alt dudağını nazikçe ısırarak ve onun gözlerini dolgun dudaklarına çekerek. "Üzgünüm, öğle yemeğinde tüm çekiciliğimi tükettim. Gülümsemekten yüzüm ağrıyordu. Ve fazla uyumadığımda huysuz olurum." Gözlerini kapattı... *Gerçekten bunu mu söyledim?*

"Ben de, ama ben? Ben açım."

Nefesini tuttu ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Umarım bolca güneş kremi sürmüşsündür." Sözleri zararsızdı ama koyu renkli gözlerindeki ifade öyle değildi. Midesi aniden boşaldı ve sandalyesinde biraz kıpırdanırken bacaklarının arasındaki ağrıyı acı bir şekilde hissetti.

"Her zaman, ama aslında çok kolay bronzlaşıyorum. Annemin gözlerini aldım, o yarı İrlandalıydı, ama babamın ten rengini aldım."

O başını salladı. Güneşe maruz kaldığı kısa süreden sonra bile, pürüzsüz cildi altın rengi bir parıltıyla kaplanmıştı ve bu, gözlerinin yeşil rengini daha da çarpıcı hale getiriyordu.

"Fark ettim," dedi, dün gece keşfetmekten zevk aldığı, giysilerinin altında gizlenmiş soluk sınır çizgilerini ve ince vücudunun korunaklı, hassas soluk kısımlarına zıtlık oluşturan cildindeki lezzetli altın rengi çillerini düşünerek.

Bu görüntü, zaten tahrik olmuş vücuduna yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Seks, ya da en azından belirli bir kadınla seks yapma konusundaki bu takıntıyı durdurmanın en iyi yolu, kendini bundan mahrum bırakmamak olduğunu düşündü ve bu mahrumiyeti, diyet yapan ama aklında sadece yemek olan birine benzeterek içinden geçirdi.

Bu mantık bilimsel bir incelemeye dayanmayabilirdi, ama Ezio bilimsel düşünmüyordu; hayatında hiç yaşamadığı bir tür çaresizlik hissediyordu.

yaşadığı bir tür çaresizlik hissediyordu.

Bu onun için her zaman kolay olmuştu. Kadınlar onu pek reddetmezdi ve reddedilme olasılığı onu hiç ilgilendirmezdi; reddedilme fikri onu hiç rahatsız etmemişti.

Ama şimdi rahatsız ediyordu.

Kendi kurallarını çiğnemişti ve en kötüsü, kadın bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu. Onu yasak bölge haline getiren, onun kırılabilirliği değil, onun bu kırılabilirliğin farkında olmasıydı.

uyarı ışıklarını yakmıştı.

"Sam'in yatılı okula gitmesinden endişelendiğini biliyorum..."

"Mutlu bir aile oyunu oynamak istemediğini biliyorum Ezio, sadece seks istiyorsun... ama ben de istiyorum, yani sorun yok, değil mi? Rol yapmamıza gerek yok." Keşke bu doğru olsaydı, diye iç geçirdi.

"Bu çok soğuk bir laf, Tilda."

"Sen de kız arkadaşlarına karşı oldukça soğuk davranıyordun."

"Onların nezaket aradıklarını hiç sanmıyorum. Seks, kariyerlerine yardımcı olacak bir manşet ya da tüm sırlarını anlattıkları biyografilerinde yer alacak bir bölüm arıyorlardı, ama mutlaka bu sırayla değil."

Onun analizi muhtemelen oldukça doğruydı, ama kadın bunu ürpertici buldu. "Ama sen hiç... bundan daha *fazlasını* istemedin mi?"

"*Aşk* gibi mi?"

"Peki ya sevgi... dostluk?"

"Arkadaşlık istersem, bir köpek alırım," dedi, kendine bile inanmadan . Sam yakında gidecekti ve Tilda da yakında gidecekti; Tilda onsuz bir hayat kuruyordu. *İstediyin buydu, değil mi?* Ezio kafasındaki sesi alaycı bir şekilde tekrarladı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ofisine iki basamak birden çıkarak, yönetim kurulu ile video konferansa bağlanırken, kravatsız görünüşünün bazılarının kaşlarını çatacağına farkındaydı. Değişmek için zamanı olmamıştı; Sam'in arkadaşının ailesinin yaşadığı banliyöye giden yol kilometrelerce tıkanmıştı.

Çocuklar bunu fark etmemişti. Dağ kulübesine yapılan spontane gezi ve çok dumanlı bir ateş yakmak ikisini de mutlu etmiş gibiydi. Ezio, dedesiyle oraya yaptığı gezilerden bahsettiğinden beri Sam, kendi deyimiyle "*şebekeden uzak yaşamı*" deneyimlemek için ısrarcı davranıyordu.

Tilda'nın izin vermeyeceğini umuyordu, ama sürpriz bir şekilde Tilda plana yeşil ışık yaktı — ama Tilda geçen hafta biraz mesafeli davranıyordu. Bu mesafe yatak odalarına da yansımış olsaydı, Tilda'nın ilgisinin azaldığını düşünebilirdi, ama öyle değildi. Tilda hâlâ onun şimdiye kadar sahip olduğu en heyecan verici ve sınır tanımayan sevgilisiydi.

Önemli olan da buydu, değil mi? Seks inanılmazdı ve o yapışkan değildi... daha ne isteyebilirdi ki? Aktif olarak daha fazlasını istememeliydi. *Daha fazlası*, hayatını altüst edecek türden komplikasyonlar anlamına geliyordu ve onun hayatı zaten uzun bir komplikasyondur.

Sürekli duygularını saklıyor ve bastırıyordu, ama duyguları bastırılmayı reddediyordu... İçini çekti, havada onun parfümünün kokusunu aldı ve toplantıdan tam otuz saniye boyunca uzaklaştı, sonra sanki nefes almak için yüzeye çıkan bir adam gibi geri döndü ve havayı maviye çeviren bir küfürle.

İzin verilen sürenin yarısını kaplayacak gibi görünen tüm tebrik konuşmalarını kesip attıktan *sonra*, toplantı verimli bir şekilde devam etti.

"İyi dilekleriniz için teşekkür ederim! Evet, evliyim, evet, her şey normal, devam edelim, olur mu?"

Bundan sonra, bazı üyeleri telaşlandıracak bir hızla gündemi hızla geçtiler, ama Ezio oyalanmanın pek bir anlamı olmadığını düşündü.

Olmak istediği yerler ve birlikte olmak istediği insanlar... şey, *bir* kişi... vardı.

Onun nerede olduğunu biliyordu. Toplantının ortasında, özel plaja giden yolda, geçici karısının uzaktaki silüetini görmüştü. Uzun ve uçuşan bir şey giyiyordu ve o, onu çıkardığını hayal ediyordu. Testosteron dalgasının etkisiyle kasıkları hâlâ ağırlaşmıştı ve

kontrol edemediği testosteron dalgasından dolayı hala ağırdı.

Çaresizlik normalde onun yaşadığı bir duygu değildi, ama istisnalar vardı. Aklına belirli bir istisna geldi, Tilda'nın zeki küçük elleri ve daha da zeki ağzıyla onu yavaşça baştan çıkarırken, onun çaresizce yatarkenki görüntüsüyle birlikte.

Matilda ile evlendi ve Tilda'yı aldı, ve yeşil gözleri ve keskin diliyle Tilda, hiçbir şeyden kaçmasına izin vermedi — her konuda ona meydan okudu, bazen sırf zevk için yaptığını düşündü.

Bu düşünce onu gülümsetmemeliydi ama gülümsetti... Son dört yılı onu onaylamayarak geçirmişti ve artık bunu saklamak zorunda değildi. Bunu saklamak zorunda değildi. Aç gözlü küçük püriten... O bir çelişkiler yumağıydı.

Başkalarının görüşlerini umursamayan biri için, kendini o gözlerle görmek dünyadaki en rahat his değildi.

Telefonu çaldı. Sam'in akademisinin müdürüydü ve bir bağış kampanyasına katılmayı kabul edip etmeyeceğini soruyordu ve işin garibi, kendini kabul ederken buldu.

Üç haftadır evliydi ve muhtemelen kıtadaki gazetecilerin yarısının maaşını düşürmüştü, diye düşündü, alaycı bir gülümseme dudaklarının bir köşesini yukarı doğru çekiyordu.

* * *

Tilda ipek kaftanı başından çıkardı ve havlusunun bulunduğu çantanın üzerine koyduktan sonra düz dokunmuş sandaletlerini çıkardı. Ayaklarının altında kumlar sıcaktı. Su kenarına koştu ve bir süre orada durdu, dalgaların sesine kulaklarını verdi ve kafasındaki kaosu dışarıda bırakmaya çalıştı.

Hamilelik testini yaptıktan sonra, ilk başta hissettiği rahatlama geçmişti ve içinden atamadığı rahatsız edici bir hüznü hissediyordu. Hamilelik testinin negatif çıkması elbette iyi bir şeydi, ama içinde bir parça... Tanrım, ne hissettiğini bilmiyordu, en azından tüm hafta boyunca hissettiği panik değildi.

Sadece gecikmişti, hamile değildi ve bu konuda ona karşı her zaman inanılmaz derecede dikkatli olan Ezio'ya söylemek zorunda değildi.

"Bu iyi bir şey!" diye okyanusa bağırdı.

Ama mutlu son değildi. Ezio'ya aşık olan bir kadın için mutlu son olamazdı, sonunda bunu kabul etmişti. Ezio'nun istemediği bebeklerin annesi olmak istiyordu... en azından onunla değil.

Tabii o kadının mutluluk anlayışı, sevdiği erkeğin ilgisini kaybetmesini, onu aldatmasını ya da hayatına devam etmesini görmek değilse.

Çenesi sertleşti. Kendini yok eden dürtüleri olan bir kadına sempati duymak zor olurdu, diye düşündü ve ilk dalganın altına dalmadan önce, sıcak su beline kadar gelene kadar derinlere doğru ilerledi.

Babasının Cornwall'daki yaz tatillerinde ona yüzmeyi öğrettiği günleri hatırladı. Ona "*su bebeği deniz kızı*" derdi. Şimdi yüzdüğü su, çocukluğundaki buz gibi, ayak parmaklarını uyuşturan Atlantik dalgalarına hiç benzemiyordu. Başı aşağıda, kollarını sallayarak yüzmeye başladı ve suyun sıcaklığını keyifle hissetti.

Çok uzak olmayan bir noktaya ulaştığında durdu ve kıyıya paralel olarak yüzmeye başladı. Hayali bir şerit çizgisinin sonuna geldiğinde, bir fok kadar zarif bir şekilde daldı ve geri yüzdü. Bu tekdüze hareket, yavaş yavaş zihnini ve sonunda bacaklarındaki gücü boşalttı.

Sırt üstü dönerek, kollarını açarak uzandı ve ara sıra ayaklarını çırparak su üstünde kalmaya çalıştı. Gözleri kapalıyken, göz kapaklarının ince kağıt gibi örtüsünden, başının üstündeki güneşin süzölmüş ışığını, puslu bir parıltıyı görebiliyordu.

O şekilde kalmak cazipti, ama öğle güneşine maruz kalmanın tehlikelerini biliyordu. Geri döndü ve suda ayaklarını çırparak, yüzünden ıslak saç tutamlarını itti.

Villanın muhtemelen kötü bir açısı yoktu, ama bu noktadan beyaz mermer duvarların manzarası oldukça muhteşemdi; modern, denize bakan alt kat, muhteşem bir şekilde düzenlenmiş teraslara ve muhteşem sonsuzluk havuzuna açılıyordu ve muhtemelen en iyi manzarası okyanustan görülüyordu.

O anda ondan daha iyi bir manzaraya sahip olan tek kişi, ufukta görebildiği küçük kırmızı yelkenli teknedeki kişiydi. Onun kendisini göremeyeceğini bildiği halde el salladı ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Ezio kare kuledeki ofisinde olsaydı, onu görebilirdi. Bu düşünce ritmini bozdu ve suya daldı.

bir yudum tuzlu su yuttu ve öksürerek su yüzüne çıktı. Kendine dürüst olursak, sonsuzluk havuzuna tercih ederek sık sık denizde yüzmeyi seçmesinin nedeni, Ezio'nun yuvasından denizin muhteşem manzarasını görebilmesiydi. Onun kendisini izlemesi fikri hoşuna gidiyordu. Onun ...*bu durum sürdüğü sürece.*

Hayır, oraya gitmeyecekti. Onunla birlikte olmanın her saniyesinden zevk almaya kararlıydı ve zaten hatıralar biriktirmişti.

Sığ sudan çıktığında bacakları titriyordu. Çantayı bıraktığı yere doğru kumda yürürken, fiziksel kondisyonunu, ya da en azından kondisyon eksikliğini düşünüyordu. Saçlarını yumruğunda topladı ve ustaca bir ip haline getirerek fazla nemi sıktı.

Havluya diz çökerek saçlarını geri attı ve otomatik olarak tokayı sıkıştırdı, bir küpeyi tutturduktan sonra diğerine geçti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ve sanki gerçekleştirecekmiş gibi çıplak kulağını çaresizce okşadı.

* * *

Ezio, selvi ağaçlarının kumla buluştuğu noktada durmuş, onun giderek çılgına dönen parmak uçlarıyla

Ona ulaştığında, kız başını eğmiş, kuruyan kumda hızla kaybolan kendi ayak izlerini takip etmeye çalışarak yürüyordu.

"Ne oldu?"

Deniz kenarında dikleşti ve arkasını döndü. Ezio orada durmuş, muhteşem görünüyordu. Sanki onun orada olması her şeyi yoluna koyabilecekmiş gibi.

Aniden esen rüzgârın, düzgün kesilmiş koyu renk saçlarını kafasına yapıştırmasını ve giydiği siyah tişörtün eteğinin dalgalanıp kalkarak düz kahverengi karnının bir kısmını ortaya çıkarmasını izledi. Sonra rüzgârın yönü değişince tişört vücuduna sıkıca yapıştı ve güçlü omuzlarının kaslı gücünü ortaya çıkardı. Yıkanmış tahta gibi düz karnındaki dalgalı kasları izlemek isteseydi, bunu yapabilirdi.

Onu gördüğünde hissettiği ilk garip rahatlama hissi, çok daha mantıklı bir dehşetle yerini aldı. Küpesini kaybetmişti!

"Burada ne yapıyorsun?"

Kapüşonlu gözleri, ayaklarından yüzüne kadar vücudunu yavaşça taradı.

"Bir şey mi kaybettin?" "Evet."

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Sadece biraz drama kraliçesi gibi davranıyorum, hepsi bu," dedi, gözlerine tam olarak bakmadan.

"Sen birçok şeysin ama drama kraliçesi değilsin."

Zümrüt rengi gözlerinde biriken gözyaşlarını silmek için gözlerini kırparken, titrek dudağını sertçe ısırdı.

"Kaybettim," diye boğuk bir sesle söyledi.

Onun üzüntüsü, kalbinin öldüğünü sandığı bir kısmını etkiledi. Yanına gitti ve ellerini omuzlarına koydu, onu kendine doğru çekerken cildinin sıcaklığını ve pürüzsüzlüğünü hissetti.

Cildinin pürüzsüzlüğünün farkında olarak, onu kendine doğru çekip kollarının arasına aldı.

"Sakin ol... bana bak!" dedi, elini kızın çenesinin altına koyarak gözyaşlarıyla ıslanmış trajik yüzünü nazikçe kendine doğru çevirdi. Kızın saf yüz hatlarını incelerken göğsünde bir sıkışma hissetti. "Güzel... peki, neyi kaybettin?"

Boğazındaki kasların, kaçmaya çalışan bir hıçkırığı bastırmak için fazla mesai yaptığını görebiliyordu. "Küpem."

"Annenin küpesi," diye fark etti ve onu kendine sıkıca çekti. "Evet, aptalca, biliyorum." Yutkundu. "Milyon dolarlık bir şey değil değeri yok."

"Senin için daha değerli." Elleri kadının kollarından aşağı kaydı ve onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktığında, göğsünde bir şeyin sertçe attığını hissetti.

Hiçbir projeye, olası tüm sonuçları değerlendirmeden başlamamıştı, ama bu seferki gerçekten beklemiyordu, koruyucu şefkatin dalgasını olduğu gibi kabul etti. *Mükemmel* çözümü buraya kadarmış

— "Hiçbir dezavantajı yok" demişti kendine, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistanını kaybedeceği gerçeği dışında.

Başka asistanlar da vardı, diye kendini ikna etmişti.

Başka bir Tilda yoktu.

Gözleri onun ince vücudunu süzerken, zaten tahrik olmuş vücudunu yeni bir sıcaklık dalgası kapladı. Siyah likra, hayal gücünü harekete geçirecek kadar gizliyor, duyuları cezbetmek için yeterince açık bırakıyordu. Siyah renk, onun soluk altın rengi tenine mükemmel bir kontrast oluşturunuyordu ve mayonun uyluk kısmı yüksek kesimli olması, ince bacaklarının uzunluğunu vurguluyordu. Mayonun dar göğüs kafesine ve ince beline yapışıyordu, narin, oyulmuş köprücük kemiklerinin mükemmelliğini ortaya çıkarıyor ve sıkı, yüksek, mükemmel küçük göğüslerini sergiliyordu.

Bütün bunları saklamıştı, ama sakladığı sadece fiziksel özellikleri değildi. Asistanı her zaman kendi fikirleri ve düşünceleri olan biriydi, ama artık ince davranma gereği duymuyordu.

"Sadece, annemden kalan pek bir şeyim yok. Çok fazla mücevheri yoktu, ama geri kalanı... Cenazedeyken biri eve girip onları çalmış."

Ezio bir dizi küfür savururken, kız başını kaldırdı. Ezio oldukça öfkeli görünüyordu ve o anda gerçekten de öfkeliydi.

Ezio nefes almak için durakladığında, "Biliyorum," dedi. "Tamamen duygusuz piçler... Görünüşe göre işleri yolunda gidiyordu — cenaze ilanlarını okudular ve evin ne zaman boş kalacağını öğrendiler.

"Yakalandılar mı?" diye sordu Ezio sert bir şekilde.

Kız başını salladı. "Evet, ama pek bir şey kurtarılamadı, bu yüzden..." Kalan küpeyi, küçük bir barok inci damlası olan altın bir saplamayı çevirdi. "Ah, neyse, olan oldu..." Gülmeye çalıştı, ama başaramadı ve boğuk bir ses çıkardı. "Öyle emekleyerek dolaşırken deli gibi görünmüş olmalıyım! Aslında onları taktığım için kendim suçluyum. Onları Onları güvende tutmalıydım, ama annem hep derdi ki, "en iyi" için bir şeyleri saklamanın ne anlamı var?"

Havada tırnak işaretleri çizerek, bu kavramın onun için muhtemelen hiçbir anlam ifade etmediğini fark etti. Güzel kadınlar gibi güzel şeyler, onun için tek kullanımlıktı. Neyi değerli buluyordu acaba? diye merak etti.

"Annen hayata sağlıklı bir bakış açısına sahipmiş gibi görünüyor."

Yavaş, düşünceli bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Anılarına dalmış, onun keskin nefes alışını fark etmedi.

"Öyleydi. Annem her zaman "bardağın yarısı dolu" bir insandı ve bunun sadece bir şey olduğunu söylerdi... eşyalar seni mutlu etmez." İnce omuzlarını silkti. "Gitti," dedi, hissettiğinden çok daha felsefi bir sesle. "Herhangi bir yerde kaybetmiş olabilirim... muhtemelen yüzerken."

"Sen küçük bir denizkızısın."

Gözlerinin yaşlarla doluğunu gördü. "Ne... Atina seyahatinde bir şey mi oldu?"

Hiçbir şey, sadece senin bebeğini taşımadığımı biliyorum. Kendini ikna etmişti ve o kadar ikna olmuştu ki, test sonucu sonuçları inanmadan önce iki kez tekrar etti — hamile değil, sadece gecikmiş.

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve onları sildi. "Hayır, sadece babam bana öyle derdi... Ah, kahretsin, neyim var bilmiyorum."

biliyordu — onu

seviyordu. "Oh, Tilda, üzgünüm."

"Tanrım..." Burnunu çekti. "Üzölmene gerek yok, sen sadece..."

Söylemek üzere olduğı "mükemmel" kelimesini ağzında tuttu ve geç de olsa, mayosunun ince ıslak likrasının, çakıl taşı kadar sertleşmiş meme uçlarını neredeyse hiç gizlemediğini fark etti. Kendini örtmek için kollarını yarı yarıya kaldırdı, ama sonra

Bu, vücudunun her santimini görmüş ve keşfetmiş bir adamdı.

Bu adam, vücudunun her santimini görmüş ve keşfetmişti. "Ne...?" Adamın ayakkabılarını çıkarmasını izledi.

"Ne yapıyorsun? Giysilerin üstündesin..." "Küpene rastlarsam..."

"Bu imkansız... Her yerde olabilir."

"Çillerin var," dedi, parmağını altın rengi burnunun derisi üzerinde gezdirerek. "Eğer bulursam bana borçlu olursun..."

"Ne borçlu kalacağım?" Adam zaten onun kalbini ve ruhunu ele geçirmişti; geriye pek bir şey kalmamıştı, diye düşündü içinden.

Bronz tenli yüzünde kötücöl bir gülümseme belirdi. "Oh, bir şeyler düşünürüm."

Kıyıda durup, eliyle gözlerini gölgeleyen kız, onun suya göğüs hizasına kadar girip dalış yapmasını izledi. O kadar uzun süre su altında kaldı ki, kız da suya girmeye başlamıştı ki, karanlık saçları sırlıklam olmuş bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Elini kaldırdı ve hemen tekrar suya daldı.

Bu işlemi defalarca tekrarladı ve kadın sayısını bile unuttu. Birkaç kez durması için seslendi ama adam onu duymuş olsa da, onu görmezden geldi.

Kadın, bu çılgınlığı durdurmak için ona doğru yüzmeyi düşünüyordu çılgınlığı durdurmak için ona doğru yüzmeyi düşünürken, o tekrar ortaya çıktı ama tekrar dalmadı. Bunun yerine,

"Sen de öyle," diye fısıldadı, kapalı göz kapaklarının arkasından onun tişörtünü çıkarıp başından geçirerek, göğsündeki pürüzsüz, sert kaslarını ortaya çıkarmasını izledi. Bir an sonra ıslak kot pantolonu da gitmişti.

Onu, utanmadan tahrik olmuş bir şekilde orada dururken görmek, onu doruğa ulaştırdı.

Ezio, vücudunu aşağı doğru inerek her yerine dokunarak, ağzı ve parmaklarıyla onun varlığından haberdar olmadığı gizli yerleri ve sinir uçlarını bulurken, onu birkaç kez o noktaya getirdi.

Ayaklarını ayırıp arasına girdiğinde, öpücükleri onun tadını taşıyordu.

"*Theos*, çok sıkı ve ıslaksın," diye inledi, yavaşça hareket ederek, onun çığlıkları ve içinden geçen aciliyetle, sertçe içeri girdi ve kasları onun etrafında sıkılaşıp ve kendini bırakana kadar şehvetli saldırısını sürdürdü.

Terle kaplı vücutları birbirine dolanmış halde yatarken, birkaç dakika sonra ne yaptığını fark etti.

Tilda onun geri çekildiğini hissetti.

Yüzüne bakmak için karnının üstüne döndü.

"Özür dilerim," dedi, yüzündeki çizgilerde kendini suçlama ifadesi vardı.

"Neden?" Biriyle yattığını söylemek üzereydi... O kadar emindi ki, ciddiyetine rağmen, açıklaması bittiğinde neredeyse gülecekti.

"Korunmadım. Bu... özür dilemenin pek bir anlamı yok, değil mi?"

Tilda oturur pozisyona geldi.

"Olay oldu ve en azından kısmen benim de suçum var, ama, şey..." dedi, "aslında, adet dönemim *o* zaman değildi... Aslında, çok geciktim, yani olasılık sıfır değil ama düşük. Fark etmiş olabilirsin, ben..."

"Fark ettim."

"Bu yüzden bugün Atina'ya gittim, alışveriş terapisi için değil. Test aldım ve sonuç negatif çıktı. Hamile değilim, rahat olabilirsin, gelecekte ne olacağına gelince, şey..."

Adam sözünü kesti. "Ama hamile olduğunu sandın, değil mi?"

"Biraz endişelenmişim," diye itiraf etti. "Sen her zaman çok... düşünceliydin."

"Bugün değildim."

"Hayır, sanırım böyle şeyler olur."

Aniden ayağa kalktı ve giysilerini giymeye başladı. "Bana göre olmaz!"

Göğsünde buz gibi bir taş hissedene Tilda, ayağa fırladı ve ıslak mayosunu giymeye başladı. Kumaşı beline kadar çekmişti ki, adam arkasını döndü. Gözleri, mercan rengi uçlu göğüslerine kaydı.

O, fısıldayarak bir şeyler mırıldanarak arkasını dönmeden önce.

"Bana burada neler olduğunu anlatacak mısın, Ezio?"

Ezio geri döndü ve kadın, birkaç dakika önce ona bu kadar şefkatle sevişen adamın aynı kişi olduğuna inanamadı. Yüzü taş gibiydi.

"Hamile değilim."

"Ama olsaydın, bu benim hatam olurdu. Haklısın, bu tekrar olabilir. Bu sorumluluğu istemiyorum. Ben baba olacak biri değilim. Çok bencelim... çok kusurluyum." Onun lehine olan tek şey, onu kendi babasından daha iyi yapan tek şey, ona zarar vermek istememesi idi.

Onun rahatlaması, onun uzun zamandır gömmeye çalıştığı gerçeği, yani bir parçası aile, bağ, her şeyi arzuladığı gerçeği yüzünden duyduğu hayal kırıklığını daha da belirgin hale getirmişti.

onun hor gördüğü şeyler. İronik olan ise, onun tek görebildiği şey, onun çocuğuyla birlikte büyüyen vücudu iken, *kadının* da o şeyleri istememesiydi. "Bütün bunlar, şey, *yakınlığın* bir sonucu. Sen oradaydın ve... Dürüst olmak gerekirse, bu boşuna bir çaba," dedi. "Bir yere varacağını sanıyorsun, ama öyle değil."

"Sen baban değilsin ve ben de senin kalbini kıran kadın değilim. Sana bunu yapmam, Ezio."

Ama ben sana yapardım, diye düşündü, acımasızca nazik davranarak öldürücü darbeyi indirirken gözlerinde acı bir tiksinti belirdi. "*Onu* sevdim, Tilda."

O, sanki ona vurmuş gibi tepki gösterdi, ama bu, onu ya da kendini kurtarmak için onu yeterince uzaklaştırmanın tek yolu olduğunu düşündü.

"Demek bu...!" Yerde oluşturdukları çukuru işaret etti, şimdi soğuktu, ama birkaç dakika önce vücut ısıları sayesinde sıcaktı. "Bu sadece teknik bir egzersizdi, kalp yoktu, duygu yoktu. Buna inanmıyorum... Duygular seni bu kadar korkutuyor mu, Ezio?"

Arkasını dönüp kaçtı, nasıl görüldüğünü umursamadan, hiçbir şeyi umursamadan. Yaralı bir hayvan gibi kendini odasına kilitledi ve ağladı... Ağlamayı bıraktığında dışarısı kararmıştı.

Ve kararını vermişti.

Çantalarını topladı, yüzünü yıkadı ve Ezio'yu bulmaya gitti.

"Sabah ayrılacağım."

Ezio boş bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Buna gerek yok. Yarın Londra'ya dönüyorum."

"Tamam, ama burada kalmayacağım." Her yer ona kısa süreli, mahkum olan ilişkilerini hatırlatacaktı. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. "Sabah Sam'i görmeye gideceğim. Ona olanları yüz yüze anlatmak istiyorum. Okulun yakınlarında güzel bir yer bulacağım. Ona veda eder misin?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

EN ÜST KATTAKİ DAİRE tek başına yaşamak için çok büyüktü, ama Sam hafta sonu eve geldiğinde bu genişlik ona iyi gelecekti. Bodrumdaki havuz onu bu daireyi almaya ikna etmişti ve o da Sam'e bu daireyi satmaya çalışmıştı, ama pek başarılı olamamıştı.

Onun tepkisinden endişelendiğini bildiği için, Sam'in birkaç hafta sonu Ezio ile villada geçirmek istediğini söylediğinde incinmişliğini gizlemek için uğraşmıştı.

"Ebeveynleri boşandığında çocuklara olan şey bu değil mi?" "Bu farklı. Ezio senin ebeveynin değil, Sam."

"Sen de değilsin," diye cevaplamıştı, incitici ama tamamen mantıklı bir cevap. Sadece zamanla buna alışmasını umuyordu.

Çamaşır makinesine çamaşırları doldururken kapı zili çaldı.

Anahtarlı giriş lobisine bağlanan düğmeye bastı. "Ben Ezio.

Konuşmamız lazım."

"Hayır, konuşacak bir şey yok..." "Sam."

Onu içeri aldı ve kapının çalınmasını bekledi. Kapı çalındığında derin bir nefes aldı, yüzüne soğuk bir tarafsızlık ifadesi takındığını umarak kapıyı açtı ve onun heybetli varlığı koridorda belirmeden önce geri adım attı.

Ezio laf kalabalığına zaman harcamadı. "Sam kayboldu."

Dizlerinin titrediğini hissetti ve yakındaki bir sandalyeye tutundu. "Ne demek istiyorsun? Bunu sen nasıl biliyorsun da ben bilmiyorum?"

"Muhtemelen beni engellemek için numaranı değiştirdiğinde, okula yeni numaranı bildirmemişsin."

"Aman Tanrım... kayıp derken...?"

"Odasından kaybolduğu gibi. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor. Okul sana ulaşamayınca beni aradı... Çocuklar okul bahçesini ve binaları arıyorlar. Polisi aramayı şimdilik erteliyorlar."

Eli ağzına gitti ve paniği buz gibi içini kapladı. Beyninde dondu, tek hissedebildiği korkuydu. "Bu benim hatam! Onu buraya ben getirdim, izin verdim..."

Ona bizim bir aile olduğumuzu düşündürdük ve... Aman Tanrım! Ne yapacağım? Polisi aramalıyız! Neden kimse polisi aramıyor?

Elleri kadının omuzlarına gitti. "Nefes al ve sonra benimle gel... Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman neden oraya gidip onu bulmuyorsun?" diye patladı kadın, adamın ellerini iterek.

"Çünkü senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Soluk yüzünde aniden pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Tabii ki öyle düşündün. Özür dilerim." Yüzüne uzlaştırmacı bir bakış attı, belirgin elmacık kemiklerini ve koyu, yoğun gözlerinin altındaki ilginç gölgeleri fark etti. "Sadece düşündüğümde..."

"Düşünme," diye emretti sakın bir sesle. "Sam muhtemelen şu anda kulübede oturmuş, topraktan geçiniyor iken, hayal ettiğin senaryolarla kendini işkence etmenin bir anlamı yok."

"Topraktan besleniyor mu?"

"Biliyorsun, doğaya dönmek ve ağaç oymacılığı... Bir keresinde oraya kaçtığımı söylemiştim."

Gözlerini kapattı, onun öfkesini bekledi, ama tek aldığı kolunu sıkmasıydı.

"Tanrım, sana nasıl anlatabilirim... Bu harika!" Kızın yüzü ışıldadı. "Ne bekliyoruz?"

Ayaklarına doğru başını salladı.

"Oh, evet." Oda boyunca koştu, bir çift sandaleti ayağına geçirdi ve ondan önce kapıya ulaştı.

* * *

Helikopterin inişinden kaynaklanan hava akımından saçlarını korumak için uğraştı.

"Tamam!" diye bağırdı gürültünün üstüne. "Bunun bizi sadece... kulübeden yaklaşık bir mil uzağa götürebileceğini anlıyor musun? Ama ormancı kulübede dört çeker bir araba bırakmış ve anahtarları bizim için kontakta bırakmış."

Kız başını salladı ve onun arkasında koşarken başını eğdi.

İçeri girince kulaklıklarını taktı ve kafasındaki korkunç senaryoların kök salmasına izin vermemek için sessizce oturdu. Birkaç dakika sonra, Ezio ile pilot arasındaki konuşmayı fark etti.

Ezio ile pilot arasındaki konuşmayı fark etti.

"Yağmur fırtınası inişimizi engelleyecek mi?"

Ezio başını salladı ve kulaklığına konuştu. "Sorun yok," dedi, kulübeye giden yolun daha büyük bir sorun olabileceğini eklemenin bir anlamı olmadığını düşünerek ve son kez yolun yıkandığı zamanın on yıl önce olduğunu bilerek kendini rahatlatı.

İniş yaptıklarında yağmur yatay olarak yağıyordu. Yunanistan'ın kuru bir yer olduğunu hayal etmişti; Sam ile Lake District'te kamp yapmaya çalıştıklarından beri bu kadar kötü bir şey görmemişti.

"Ya onu bulamazsak?"

"Yapacağız ve sen yıkılmayacaksın."

Ona bakıp gülümsedi. "Hayır, yıkılmayacağım, ben küçük bir askerim," diye alay etti.

"Hayır, sen harika bir kadınsın," diye ona karşı çıktı ve hemen dikkatini telefonundaki haritaya çevirdi. "Dört tekerlekli araç o tarafta elli metre ileride olmalı," dedi iniş yaptıklarında.

Öyleydi.

"Tamam, bu biraz sarsıntılı olabilir."

Ona gergin bir gülümseme attı. "Benim için endişelenme!"

Theos, ama endişelendi; onu korumak için köpekbalıklarıyla dolu bir denizi bile geçeceği noktada kendini inkar etmesi boşuna görünüyordu ve bu gerçeği inkar etmeye yönelik her türlü çabası o noktada gereksizdi.

"Tamam, *yineka mou*, sıkı tutun."

Tilda yaptı. Beyaz parmaklı yolculuk bir ömür gibi sürdü, ama gerçekte muhtemelen on beş dakikadan az sürdü. Bazen sanki bir nehir yatağı boyunca gidiyorlarmış gibi görünüyordu ve Tilda gözlerini kapatarak bu düşüşlerle başa çıkıyordu.

Sonunda kulübe göründü; Tilda'nın zihninde canlandırdığı kadar ilkel değildi.

"Işık yok," diye korkuyla fark etti. Öğleden sonraydı ama fırtına gökyüzünü gece karanlığı gibi yapmıştı.

"Elektrik yok," dedi adam, artık küçük bir gölet haline gelmiş çakıllı park alanına arabayı park ederken.

O yardım etmeye gelmeden önce dışarı tırmandı ve ayak bileklerine kadar suya battı. Ön kapıya koşarken onun yanında olduğunu hissetti.

Kardeşinin adını haykırarak içeri koştu, arkasında Ezio'nun fener yakarken çıkardığı alev sesini duyunca durakladı.

"O burada değil!"

Ama bir şey vardı... Ezio'nun masaya doğru gittiğini izledi. Masada büyük bir demet kırmızı gül ve buz kovası içinde bir şampanya şişesi vardı, yanına da bir not bırakılmıştı.

Ezio notu kaldırdı ve tek sayfalık yazıyı gözleriyle taradı.

"Bence bunu okumalısın," dedi ve notu Tilda'ya uzattı.

Sevgili ikiniz,

Ezio o kadar aptal değil, bu yüzden bunu bulduğunuzu varsayıyorum... Sadece biraz uyanmanız gerektiğini düşündüm. Fazla bir şey bilmiyorum, ama ikinizin de birbirinize deli gibi aşık olduğunuzu biliyorum. O yüzden gerçekçi olun çocuklar, öpüşün ve Telafi etmek istiyorum. Parçalanmış bir ailenin çocuğu olmak istemiyorum.

Theo'nun annesi ve babası yok, o da bana evin anahtarlarını verdi. Okula dönüp fizik dersine gireceğim.

Bu arada, onu hırsızlık yapmadım, Tilda. Theo'nun annesi şampanyayı benim için aldı. Size bir hediye almak istediğimi düşündü.

hediye almak istediğimi düşündü. Beni çok tatlı buluyor. Ayrıca, çok pahalıydı, bu yüzden bana borçlusun.

Sevgiler, Sam

Mektubu bitirdiğinde, Tilda'nın yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Onu öldüreceğim."

"Ben senden önce oraya varırsam olmaz. On dört yaşındaki bir çocuk tarafından manipüle edilmek. On yıl sonra ne kadar korkutucu olacağını merak ettiriyor."

"Çok üzgünüm."

"Önemli değil. Aile bunun için vardır, en azından ben öyle anlıyorum."

Kalbi hızla atarken, ona bakarak, inanmaya cesaret edemedi... Hiçbir şey söylemeden, gözlerini onun gözlerine dikti, yıllarca kendini izole ederek oluşturduğu uçurumu kapatacak hiçbir şey söyleyemeyeceğine inanamıyordu.

"Hayatına devam ettin mi, Tilda?"

Kafasını salladı. "Hala devam ediyorum." Burnunu çekti.

"Kardeşin haklı. Sana deli oluyorum, Tilda. Beni aklıma getirmek için on dört yaşındaki bir çocuğun, her ne kadar dahi olsa, gerekmesine inanamıyorum. Hayatımda hiçbir kadına senin için hissettiğim gibi hissetmedim... Bu beni çok korkuttu.

ben... seni incitme düşüncesi beni *dehşete düşürdü*... Kötü bir baba olma düşüncesi hala beni dehşete düşürüyor. Annemi koruyamadım, ama

seni uzaklaştırarak seni koruyabileceğimi düşündüm. Parmaklarıyla çenesini tuttu ve başparmağıyla yüzünden akan gözyaşlarını sildi.

"Bir gün orada oturup kendimi asil ve fedakar hissettim, sonra ertesi gün seni geri kazanmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Ben çok korkak biriyim... Sana beni incitecek gücü vermekten korkuyordum."

Yaklaşarak, iki elini de tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ama Tilda Raven, sana kalbimi veriyorum, o senin ve onu küçük elinle ezme gücüne sahipsin. Gerçek bir evlilik istiyorum. Gerçek bir eş istiyorum... bir aile."

Gözlerinden yaşlar akarken, onun öpücüğüne kapıldı. "Seni çok seviyorum... bu acı veriyor," dedi, elini göğsüne bastırarak.

"Seni asla aldatmayacağımı biliyorsun..." Tilda'nın hayatının aşkı olduğunu bilerek, sonunda bunu söyleyebildi.

"Sana güveniyorum Ezio, hayatım ve kalbimle."

"Sam'in çok kendini beğenmiş olacağını biliyorsun," dedi, sevgiyle yanağını okşayarak.

"Birbirimizden nefret ediyormuş gibi davranalım mı?"

Ezio başını salladı, yüzü karardı. "Hayatım boyunca yetecek kadar rol yaptım. Orada bizim adımızın yazılı olduğu şampanya var."

"Sonra içelim." Ezio'nun sevgisi, bir kasa şampanyadan daha fazla heyecan vericiydi.

Dudakları dudaklarına değdiğinde mutluluğuyla iç geçirdi.

SON SÖZ

"SADECE yeni bir dizüstü bilgisayar istemiştim... bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu."

Sam, sınırlı bir başarıyla uzatmaya çalıştığı sakalını okşarken, beşikte uyuyan kızıl saçlı bebeğe baktı. Son altı ayda boyu uzamış ve artık 1,80 metreden uzun, sırk gibi ama dolgunlaşmıştı, çünkü okul yüzme takımına girince antrenmanlara başlamıştı.

"Bence bu çok kullanışlı. Olivia ile sonsuza kadar ortak doğum günü partileri mi? Balonlar ve pasta...?"

Sam gözlerini devirdi ve bebek büyük, koyu renkli gözlerini açıp parmağını sıkıca kavradığında büyülenmiş gibi görünmemeye çalıştı ama başaramadı.

"Vay canına, yeğenim süper güçlü! Sence süper güçleri var mı?" "Ses gücü süper gücü var," dedi Ezio, bebek odasına girerken gözlerinin altında uykusuzluktan oluşan koyu halkalarla muhteşem görünüyordu. "Özellikle sabahın ikisinde. Sen," dedi, Tilda'nın minik bebek kıyafetlerini katladığı yere doğru yürürken, "uyumalısın. O uyurken sen de uyu, tüm kitaplar böyle diyor."

Tilda başını kaldırıp sıcak ve sevgi dolu öpücüğü aldıktan sonra, vücuduna yaslanarak başını göğsüne koydu. Kocasını tüm kitapları baştan sona okumuş ve hamileliği boyunca onu pamuklara sarmaya çalışarak onu delirtmişti.

"Onu izlemek hoşuma gidiyor. O kadar mükemmel ki, saçları bana annemi hatırlatıyor..." Birkaç hafta erken doğan, küçük ama tamamen sağlıklı kızlarına, büyükannelerinin adını vermişlerdi: Olivia.

, küçük ama tamamen sağlıklı olan kızlarına, büyükannesinin adını vermişlerdi: Olivia. "Tamam," dedi Sam, parmağını tombul elden çekerek.

"Ben gidiyorum, ama hafta sonu görüşürüz."

"Satranç turnuvasında bol şans," dedi Tilda, onun yanağına öpücük kondurarak; bunun için parmak uçlarına basması gerekiyordu.

"Şansa ihtiyacım yok, yeteneğim var," dedi Sam, göğsünü okşayarak ve iğrenç bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bir sonraki çocuğun erkek olsun da futbol oynayacak bir arkadaşım olsun."

"Kızımın futbol sahasında seni ezip geçeceğini bilmeni isterim." Ezio, sesler duyulunca ayağını uzatıp beşiği salladı.

İçerideki kıvranan, kızarmış yüzlü bebekten huysuz protestolar yükseldi.

"Muhtemelen, ben oldukça kötüyüm... Görüşürüz..." Bebek yüksek sesle çığlık attığı anda, o uzaklaştı.

yüksek bir çığlık attığı sırada uzaklaştı.

"Sam'in Olivia bağırmaya başladığında her zaman gitmeyi başardığını fark ettim!" Tilda, bebeği beşikten ustaca kucaklayarak, kızlarına bakarken yüzünde yorgun ama mutlu bir ifadeyle gözlemledi.

"O çocuk bir dahi." Ezio, başını göğsüne yaslayan Tilda'nın arkasına geldi. "Hala hastaneye giderkenki o yolculukla ilgili kabuslar görüyorum." Diye iç geçirdi. "Aslında arabayı nasıl çalıştıracağımı unutmuştum."

Tilda başını eğdi ve ona gülümsedi. "Hatırladın, önemli olan buydu ve ben de zamanında oraya vardım."

"Aynen öyle," diye hatırladı Ezio duygusal bir şekilde. "İki saat önce doğum sancılarının başladığını söyleyebilirdin."

"Doğumumun zamanı gelmemişti ve bağış toplama etkinliğinin ortasındaydık." Onun hayır kurumu geçen yıl giderek güçlenmişti, ama o oldukça yoğun bir iş haline gelen bu görevden doğum iznine ayrılmıştı. "Braxton Hicks kasılmaları olabilir diye düşündüm."

"Ama bu prova değildi, gerçetti... çok gerçek... Tanrım, Tilda, harikaydın, biliyor musun? Ben senin yaptığını asla yapamazdım."

"Canım, senin gerçekten uygun donanımın yok. Ama sahip olduğun donanım..." diye ekledi, gözleri onun vücuduna kayarken alaycı bir gülümsemeyle "...neredeyse mükemmel. Uyuyor mu yoksa...?"

"Onu yatır," diye fısıldadı Ezio. Bebeğini ne kadar sevse de, Güzel karısını tek başına kendine ait hissedebildiği anlar, boşa harcanmayacak kadar nadirdi.

Onu dikkatlice yatırıp odadan sessizce çıkarken, öfkeli bir bebek ağlaması duyuldu.

Ezio iç geçirdi ve karısını mutlu bir şekilde öptü. Birlikte geçirecekleri bir ömürleri vardı.

Birlikte ama asla yalnız değil.

* * * * *

MILLS & BOON

Gelecek ay

ONUN NOEL BEBEĞİ İTİRAFI Sharon Kendrick

Sözleri, ifadesindeki duygusuzluk kadar duygusuzdu ve Bianca, onların soğukluğu onu sararken hissettiği acıyı inkar edemedi.

Ama başka ne bekliyordu ki? Sevinç mi? Heyecan mı? Xanthos'un baba adaylarının davranması gerektiği gibi davranacağını kesinlikle beklemiyordu. *Gerçekçi ol, Bianca.*

"Bunu *planladığımı* mı ima ediyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, koyu renkli kaşlarını yukarı kaldırarak. "Öyle mi yaptın?"

"Lütfen beni aşağılamayın!"

Sanki Bianca'nın öfkesi ve kızgınlığı onu bir şekilde rahatlatıyormuş gibi başını salladı. Bakışları Bianca'nın yüzünde durdu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Tabii ki bebeğimi doğuracağım!" "İyi."

Bu söz, kadının tüm heyecanını söndürdü ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı, sonra onun onayına ihtiyacı olmadığını hatırladı. Ama bu, karanlık bir bulutun arasından sızan güneş ışığı gibi içinden geçen umut ışığını engelleyemedi. "Asla baba olmak istemediğini biliyorum..."

"Hayır, haklısın, yapmadım." Onun sözleri, o kısa süreli iyimserliği etkili bir şekilde yok etti. "Peki benden ne istiyorsun, Bianca?"

Okumaya devam et

ONUN NOEL BEBEĞİ İTİRAFI Sharon Kendrick

Gelecek ay satışta

Telif hakkı © 2022 Sharon Kendrick

HADI KONUŞALIM Romance

Özel alıntılar, yarışmalar
Özel teklifler için bizi çevrimiçi olarak takip edin:

facebook.com/millsandboon

eMillsandBoon

&MillsandBoon

01413 063232 numaralı telefondan bize ulaşın

For all the latest titles coming soon, visit
millsandboon.co.uk/nextmonth

Daha fazlasını mı istiyorsunuz?

ROMANCE7

Bugün kitap kulübümüze
katılın!

**'Mills & Boon
books, the perfect
way to escape for
an hour or so.'**

Miss W. Dyer

**'Excellent service,
promptly delivered
and very good
subscription
choices.'**

Miss A. Pearson

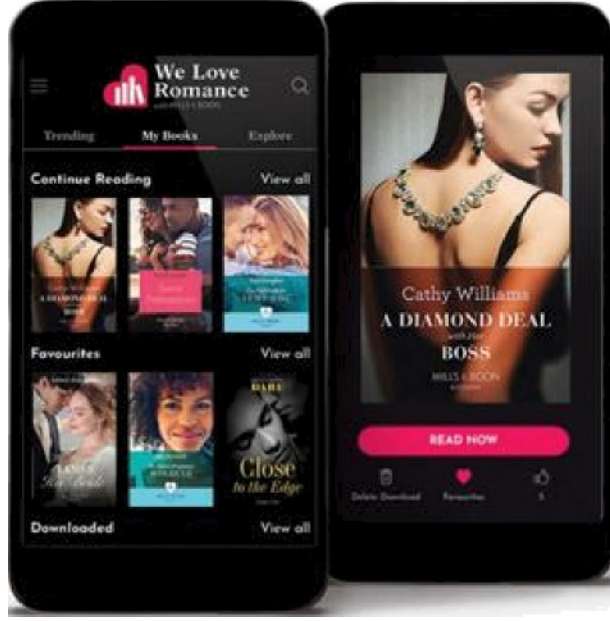
**'You get fantastic
special offer and
the chance to get
books before they
hit the shops'**

Mrs V Hall

millsandbook.co.uk/Bonkrliih
adresini ziyaret edin ve yepyeni
kitaplarda tasarruf edin.

/dtILLS » BOON

Ücretsiz deneme sürenizi şimdi başlatın

Seviyoruz
Romantizm

//> MILLS & BOON

Satış noktası

weloveromance.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Avustralya) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Box 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

<http://www.harpercollins.com>

Dublin

HarperCollins Publishers

1. Kat, Watermarque Binası, Ringsend Road Dublin 4,
İrlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

